

တက္ကသိုလ်
နေ့စဉ်အောင်

သိုင်းကောရာလမ်း
ရှင်ပုဏ္ဏား

စာစဉ် ၆

BURMESE
CLASSIC
1998

မှတ်တမ်းတင်

ကုန်ဆုံး : ယန်ကျွန်းစာတိုက်

www.burmeseclassic.com
ယန်ကျွန်းစာတိုက်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၃၈ / ၂၀၀၄ (၅)
မျက်နှာခုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၆၅၁ / ၂၀၀၄ (၆)

၂၀၀၄-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
ခုတ်ယအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၄၅၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေသိုင်း၊ မျိုးတေးသံစာပေ
ရွှေနိုင်ငံကော့စွာ၊ ပုလဲမြို့(၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ခရိုင်ကုန်းမြို့

ပုံနှိပ်သူ
ဦးသန်းလင်း၊ ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်
၂၅၉၊ ခေမာသီလမ်း
ပြောက်ဥက္ကလာယ်မြို့နယ်၊ ခရိုင်ကုန်းမြို့

မျက်နှာခုံးဖိုက်
ဦးသန်းလင်း၊
မိုးဝေအောင်ဆက်
အမှတ် ၁၄၇၊ ၄၅-လမ်း၊
ပိုင်တဲတဲထောင်မြို့နယ်၊ ခရိုင်ကုန်းမြို့

BURMESE
CLASSIC

ထွက်ပြေးကြခြင်း

သူသည် ဤလူငယ်သိုင်းသမားနှစ်ယောက်ကို လုံးဝမမြင်ခဲ့ဘူး
ချေ။ သူ သိုင်းလောကမှာ ကျွန်ုပ်တို့မမြင်ခဲ့ဘူးမှာ ကြားပြီး၊ ဤလူငယ်
နှစ်ယောက်ကို မြင်လည်းမမြင်ခဲ့ဘူးချေ။ ကြားလည်းမကြားခဲ့ဘူးချေ။

တောင်ထိပ်ဘုရင် ဟန်ကျွေးဟူ၍ နာမည်တစ်လုံးနှင့် လွယ်
လွယ်မြစ်ပေါ်မလာချေ။ သိုင်းလောကတွင် ကြိုးစားကျွန်ုပ်တို့မမြင်နိုင်
ရလာခဲ့သော နာမည်မြစ်၏။ ထိုအမည်ရလာခဲ့သည်မှာ ကြားပြီး၊

တိမ်ကြားသခင် -

တိမ်ကြားသခင်တဲ့ -

တိမ်ကြားသခင်ဆိုသောနာမည်မှာ အသစ်မြစ်မည်။ ယခုမှ

၆ * တက္ကသိုလ်ဆောင်းအောင်

ပေါ်သောနာမည်ဖြစ်သည်။

နာမည်တစ်ခုရှိလွယ်သေး သူတောင်ထိပ်တူရင်ဟူ၍ နာမည်
ရလာရန် အနှစ်နှစ်အလလ ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ယခု တိမ်ကြား
သခင်လည်း လွယ်လွယ်ကူကူ ရနိုင်ပါမည်လား။

သူတို့၏ သိုင်းကွက်များမှာလည်း ဆန်းကြယ်လှသည်။ စတိုက်
ကတည်းက ဆန်းကြယ်သော တိုက်ကွက်နှင့်ကြုံရသည်။ ယခု အသံ
လှိုင်း သိုင်းကွက်နှင့် တိုက်ခိုက်နေပြန်ပြီ။

ဤလူငယ်များမှာ ဟန်ကျွေးအတွက် ပဲဟေဠိတစ်ပုဒ်
သဖွယ် ဖြစ်နေရသေးပြီး ဤလူငယ်များ မည်သို့ပေါ်လာရသည်ကို
သူ စဉ်းပင်မစဉ်းစားတတ်တော့။ ထို့ကြောင့် သူတိုက်ခိုက်မှုကို
ဖြစ်ခန့် ရပ်ဆိုင်းပြီးနောက် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။

“နေပါဦး - ရပ်ပါဦး”

စန်ဒီယာက ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာများမေးချင်လို့လဲ”

စန်ဒီယာက အလိုက်တသိပင် မေးလိုက်သည်။

“ငါမေးစရာရှိတယ်”

“မေးပါ”

စုမူကျွန်းလည်း သီချင်းအဆိုရပ်သွားည်။

ဝတ်စုံနီသိုင်းသမီးများမှာ မိန်းမောနေလေပြီ။ တောင်ထိပ်
ဘုရင်ဟန်ကျွန်းလည်း နားသက်သာရာရသွား၏။

သိုင်းကွက်ဆိုင်ရပ်ပုံစံ (၆) * ၇

“မေးစရာရှိတာမေးပါ - အချိန်ဖြုန်းမနေပါနဲ့”

စန်ဒီယာက ပြောလိုက်သည်။ သူက မာမာထန်ထန်ပြော
နိုင်ချိန် ရောက်သွားပြီ။

“မင်းဘယ်သူလဲ”

စန်ဒီယာသည် တဟုတ်ဟုတ်မေးလိုက်၏။ သူက မထိတမိ
လေးသံဖြင့် ဖြန်လည်ပြောကြားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သိပြီးပါပြီဗျာ”

“ဘာလဲ - ငါမသိသေးဘူး၊ မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ခင်ဗျား သိပြီးသားပါ၊ တိမ်ကြားသခင်တဲ့”

“မဟုတ်ဘူး - ဒီမြင်နာမည်”

“ဒီမြင်နာမည်မရှိဘူး၊ တိမ်ကြားသခင်ဆိုတာပဲ ရှိတယ်”

“စိဖြင့် ဟိုကောင်လေးနာမည်ကတော့ -”

စုမူကျွန်းသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းရင်းပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်နာမည် မိုးရွေ့ဂက်ပါပဲ”

“မိုးရွေ့ဂက်”

ဟန်ကျွေး သံယောင်လိုက်ဆိုလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲ”

“ကျွန်တို့မှာ ဘယ်ဂိုဏ်းမှမရှိဘူး၊ ဘယ်ဂိုဏ်းမှမဝင်ဘူး”

တစ်ကိုယ်တော်သိုင်းလောကထဲမှာ ရွက်လွင့်နေတာ”

စန်ဒီယာက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

၈ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“မင်းတို့ ဆရာကတော့ -”

“ဟောဘီ သိုင်းလောကကြီးပေါ့”

ဟန်ကုန်းက မကျေနပ်ချေ၊ သူတို့အမြဲတွေ့က ရေရေရာရာ မနွှဲကြောင်း သိသာလှသည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ရေရေရာရာ မမြေပါသနည်း၊ အကြောင်းရှိရမည်။ ထိုအကြောင်းကို သိအောင် လုပ်ရမည်။ မိမိက အနိုင်မတိုက်နိုင်သည်မှာလည်း အခက်ပင်။

“မင်းတို့ ဝီဗြို့ကို ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

စန်နီယာသည် စဉ်းစားနေသည်။ တောင်ထိပ်ဘုရင် ဟန်ကုန်း ကိုတော့ သူနိုင်နေပြီ။ မည်သို့ပြောရင် ကောင်းပါမည်လဲ။

“ကြက်မဆိုတာ အတောင်အလက်စုံရင် ခွပ်ဖက်ကို ရှာရ တာပဲ။ ခွပ်ဖက်ရှိမလားလို့ ဝီဗြို့ကိုလာတာပေါ့၊ ခုတော့ မနွှဲပါဘူး ဗျား ခင်ဗျားတို့ဗြို့က အလကားဗြို့ပါ”

တောင်ထိပ်ဘုရင်ဟန်ကုန်း မှက်နာကြီးမည်းသွားသည်။

သူ့နောက်သို့ကြည့်လိုက်ရာ ဝတ်နံနီသိုင်းသမားများသည် မိန်းမောနေရာမှ သတိရလာပြီး ဒယ်ဒယ်ထရပ်နေကြောင်း တွေ့ရ သည်။ သူသိုင်းသမားများ တစ်ယောက်သေပြီး ကျန်သောလူများမှာ အသံလှိုင်းကြောင့် ခက်ရာနေကြပေပြီ။

“အခွပ်မတတ်လို့ ဟင်းအိုးထဲရောက်သွားကြတဲ့ကြက်တွေလဲ အများကြီးနော်၊ ခွပ်ဖက်ကိုချည်းစားနေနဲ့ဦး”

“ဟား - ဟား - ဟား - ဝါ မဆန်းပါဘူးဗျား၊ ဟင်းအိုး

သိုင်းစကရပ်စ်ရုပ်ပုံလွှာ (၆) • ၉

မကြောက်လို့ ဒီအထိရောက်လာတာပဲ၊ သည့်ထက်မကတဲ့နေရာတွေ ကိုလဲ ကျွပ်တို့သွားဦးမှာပဲ။ နောက်မှ ဟင်းအိုးထဲရောက်ချင် ရောက်ပေါ့၊ ကျွပ်တို့က အာကိုမကြောက်နေတာမဟုတ်ပါဘူး”

စန်နီယာက ပြောရင်းရယ်လေ၏။

ထိုအခါ စုပုကျန်းက . . .

“ကြက်မဆိုတာ တေးလဲဆိုတတ်တယ်ဗျ ကြက်မတေးသံကို နားထောင်ချင်သေးသလား၊ ကျွပ်ဆိုပြမယ်လေ”

ထိုအခါ ဝတ်နံနီဂိုဏ်းသားများ နောက်တွန့်သွားကြသည်။ တောင်ထိပ်ဘုရင် ဟန်ကုန်းကိုယ်တိုင် ကြောက်လန့်သွားသည်။ သို့သော် သူ ဣန္ဒြေဆည်နေနိုင်သည်။

ထိုနောက် သူလူများကို ထွက်သွားရန် လက်မြဲလိုက်သည်။ ဝတ်နံနီဂိုဏ်းသားများသည် ဒယ်ဒယ်ထရပ်မြင့် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ဟန်ကုန်းက စန်နီယာဘက်သို့လှည့်ပြီး . . .

“မင်းတို့နဲ့ ငါတို့ အကြွေးမကျေသေးဘူးနော်၊ အခုဆို အကြွေး တောင်ထပ်တင်သွားပြီ”

သူက သေနေသော သူဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ဆီသို့ လှမ်း ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကြွေးဆိုတာ မှတ်ထားရမိရဲ့ပဲ”

သူသည် တစ်ပတ်ကျမ်းတိုးလျက် အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွား တော့သည်။ သူလူများသည် သူတို့စောင့်နေကြသည့်မြစ်ရာ သူ

၁၀ • ကဏ္ဍသိုလ်နောင်အောင်

ထွက်လာသည်နှင့် အလျှို့လျှို့ဖြင့် သူ့နောက်သို့လိုက်ပါသွားကြလေ
တော့၏။

ဒုတိယ တောင်ထိပ်ဘုရင်ဟန်ကျွန်း နှံ့ချခြင်းပေတည်း။

စန်ဒီယာသည် တောင်ထိပ်ဘုရင်၏ ကျောပြင်ကို ဆွေကြည့်
နေသည်။ သူတို့သည် အတန်ကြာမျှ ကောင်းမပြောနိုင်ကြပေ။ ဝတ်စုံ
နီများ နင်းထူကြား တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားမှ စုမုကျန်းအား ဖုတ်
မနဲကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အခုဟာကို ဘယ်လိုသဘောလဲဆိုတာ သိသလား”

စုမုကျန်းပြောမည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်နေစဉ် စန်ဒီယာကပင် ပြော
လိုက်သည်။

“သိုင်းလောကမှာ သိုင်းသမားတွေဟာ ထွက်ပြေးနှိမ့်လုံးစံ
မရှိဘူး။ ခဏခဏသွားတာပဲရှိတယ်။ စါ ငါသိတာမဟုတ်ပါဘူး
ပေမေပြောပြလို့သိရတာပါ”

စုမုကျန်းကလေးက ...

“ဒါဆိုရင် နောက်တစ်ဆင့်တိုးဖို့အတွက် ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်
ပေးတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒီလူတွေ ခေတ္တခဏ ချောင်ထွက်သွားတဲ့
သဘောပေါ့။ သူတို့ ပြန်လာကြဦးမယ့်သဘောပေါ့”

“ပြန်လာတာကတော့ ပြန်လာမှာပဲ”

“ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ပြန်လာမလဲဆိုတာသာ မသိရတာ”

“ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ပြန်လာရမှာလဲ၊ ငါတို့ကို နိုင်လောက်တဲ့

သိုင်းကဆုတ်ခံရတဲ့ (၆) • ၁၁

အင်အားကို စုစည်းပြီးပြန်လာမှာပေါ့။ လာရင် အတိုးချဲ့ပြီးတော့
အလုံးအရင်းနဲ့ဝင်လာမှာ သေချာ တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲအစ်ကို၊ ချောင်ပေးသင့်
သလား၊ ရင်ဆိုင်သင့်သလား၊ တစ်ခုခုတော့ ကျွန်တော်တို့လုပ်ရမှာပဲ
မဟုတ်လား”

“ဒီနေရာမှာ သာမညနဲ့ အဓိကဦးခြားပေးတတ်ရမယ်၊ အဓိက
ရည်မှန်းချက်ဟာ သာမညကိစ္စကလေးကြောင့် အနှောင့်အယှက်
မဖြစ်စေသင့်ဘူး၊ အဓိကိစ္စက သာမညကိစ္စကလေးလေ”

စုမုကျန်းငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။ စန်ဒီယာသည် သူ၏
အစ်ကိုတော် မြစ်နေသည်။ သိုင်းပညာတွင်လည်း အဆင့်မြင့်သူ
ဖြစ်သည်။ စန်ဒီယာ၏ ဆုံးမကြံငါးကို မိမိမယူရမည်ဖြစ်သည်။

ဤကိစ္စသည် သာမညသာဖြစ်သည်။ သာမညကိစ္စကလေးကို
ဦးခေါင်းထဲ မထည့်သင့်ပေ။ စုမုကျန်းသည် ယခုအဖြစ်အပျက်ကို
ဦးခေါင်းထဲမှ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်လေ၏။

• • •

၁၂ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်မအောင်

တောင်ကြားလမ်းထဲတွင် မြင်းနှစ်ကောင် အပြိုင်အဆိုင် ခုန်းစိုင်းပြေးနေကြပါသည်။ မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျော်မတက်နိုင်ကြပါ။ မြင်းနှစ်ကောင်၏ နှာသီးများသည် တညီတည်းတန်းလွှက် ချီကြပါသည်။

“ဟား - ဟား - ဟား - အစ်ကို ကျွန်တော့်ကိုနိုင်စေောင် မပြေးနိုင်ပါဘူး။”

လှမ်း၍ ပြောလိုက်သူမှာ ဓမ္မကျန်းဖြစ်ပါသည်။

စန်ဒီယာသည် အသက်ငယ်ရွယ်သော်လည်း လူကြီးစိတ် မှူးနိုင်သူဖြစ်ပါသည်။

“စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့ . . . ညီလေးရာ၊ ညီလေး အဝေးကြီးမှာ မြတ်ကျန်နေမှာဦးလို့ ထိန်းပြီးစီနေတာကွ”

“ဟား - ဟား - ဟား - မြတ်ကျန်ရစ်လဲ မြတ်ကျန်ပါစေ၊ ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမှာလဲ၊ ဂရုစိုက်ရောလူ မရှိတော့ပါဘူးဗျ၊ ကန်မိန်းဟာ အဝေးကြီးမှာကျန်ခဲ့ပြီပဲဟာ”

သူတို့သည် မနုဿကပ် ကန်မိန်းမြို့မှထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကန်မိန်းမြို့တွင် သူတို့နေထိုင်ရန် မလိုအပ်တော့ချေ။ တောင်ထိပ် ဘုရင်ဟန်ကျွန်းသည် သူတို့အတွက် ဆူးငြောင့်ခလုတ် ဖြစ်နေသေးပြီး၊ အချိန်မရွေး ဂုဏ်ပေးနိုင်သူ ဖြစ်နေလေပြီ။ သူတို့က သာမညဟု သဘောထားသော်လည်း တောင်ထိပ်ဘုရင်ဟန်ကျွန်းက သာမညဟု သဘောမထားနိုင်တော့ပေ။

သိုင်းကဆုတ်စံနတ်လွှာ (၆) • ၁၃

သူလူသုံးယောက်သေသွားရသည့်ကိစ္စအတွက် သာမညဟု သဘောမထားနိုင်သည်မှာလည်း မှန်ကန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် စန်ဒီယာနှင့် ဓမ္မကျန်းတို့သည် ကန်မိန်းမြို့အတွင်းမှ ရှောင်ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တောင်ထိပ်ဘုရင်ဟန်ကျွန်းသည် သူတို့ ထွက်ခွာသွား မသွားကို လူစောင့်ထား၍ ကြည့်ခိုင်းထားပါသည်။ ထိုလူစောင့် အလစ်တွင် ညဘက်၌ စန်ဒီယာတို့ လစ်ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခု ကန်မိန်းမြို့ပိုင်နယ်ထဲမှလွန်ပြောက်ကာ အရှေ့ဖျား ဝေးသ ကျင်းကန်နယ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်မပြန်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကန်မိန်းမြို့ပိုင်နယ်ထဲမှ ထွက်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဓမ္မကျန်းကလေးသည် စိတ်လွတ်လက်လွတ် ဖျော်ရွှင်နေပေသည်။

သူတို့သည် မြင်းကိုအပြိုင်စီးနေကြ၏။ သူတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကျော်မတက်နိုင်ကြပေ။

မကြာမီ သူတို့သည် တောင်ကြားလမ်းထဲမှထွက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျယ်ပြန့်သောလွင်မြင်တစ်ခုကို တွေ့ရလေတော့သည်။ လွင်မြင်တစ်ခုလုံး ရွှေရောင်ဝင်းလျက်ရှိနေသည်။

“ဟာ . . . လှလိုက်တာ”

ဓမ္မကျန်းက ပြောလိုက်သည်။

“အေးကွာ . . . လှလိုက်တဲ့နေကြာမန်းတွေ”

စန်ဒီယာကလည်း ရွှေ့တတ်လိုက်သည်။

၁၄ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်ဆအောင်

“ဒီလောက်လှတဲ့ နေကြာပန်းတွေကို ဘယ်သူကမှား လာစိုက်တာပါလိမ့်”

ဓမ္မကျန်းက ပြောလိုက်သည်။

“ခါ နေကြာရိုင်းတွေ မြစ်ချင်မြစ်မယ်၊ အလေ့ကျပေါက်တာ မြစ်ချင်မြစ်မယ်၊ ဒီလောက်ကျယ်တဲ့ လွင်ပြင်ကြီးမှာ ပြည့်လွှမ်းနေအောင် စိုက်ပျိုးဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုဧရာ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဓမ္မကျန်းက ဆက်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟာ - မပြောနိုင်ဘူးကွ၊ နေကြာပန်းတွေကိုကြည့်ပါလား၊ တော်တော်ကြီးတာ၊ နေကြာရိုင်းတွေဆိုရင် ဒီလောက်မကြီးနိုင်ဘူးကွ၊ ကျယ်ပေမယ့် လူအင်အားများများနဲ့စိုက်ပျိုးရင် မြစ်တာပဲကွာ”

နေကြာခင်းမှာ ရွှေရောင်ဝင်းနေ၏။

နေကြာပွင့်များမှာ ကားကားစွင်စွင့်နှင့် အစွမ်းကုန်ပွင့်လန်းနေပါသည်။ နေကြာခင်းအလယ်တွင် မြင်းတစ်ကောင်သွားလာနဲ့ မြေလမ်းကလေးကို တွေ့ရသည်။

စန်ချီယာက -

“အစ်ကိုမြင်းက အလှအပမံစားတတ်တယ်ကွ၊ နေကြာပန်းတွေမြင်တာနဲ့ ခြေလှမ်းသွက်လာပြီ”

စန်ချီယာက ဓမ္မကျန်းအား မခံချင်အောင် လှမ်းစသည်။ ဓမ္မကျန်းအား ကျော်တက်ကာ မြေလမ်းကလေးဆီသို့ ဦးတည်

သိုင်းအကရာရစ်၏မုန်ကွာ (၆) • ၁၅

လိုက်သည်။

“ဟ - ဟ - အစ်ကိုက ကောင်းရောမွဲရောလုပ်ပြီး ကျွန်တော်ကို ကျော်တက်တာပါလား”

စန်ချီယာသည် မြင်းကို ခိုင်းနှင်လေတော့၏။

“ဟား - ဟား - ဟား - အသုခတမ်းပဲကွ၊ မင်းကိုကျော်တက်ဖို့ အခွင့်အရေးစောင့်နေတာ၊ ဒီတစ်ခါရတာပဲ၊ ဟား - ဟား - ဟား”

စန်ချီယာသည် မြန်သထက်မြန်အောင် မြင်းကိုပြေးစေသည်။

ဓမ္မကျန်းက နောက်မှအမီကပ်လိုက်လာ၏။

“ကဲ - နေကြာခင်းတစ်ဖက်ကို ဘယ်သူအရင်ရောက်မယ်ဆိုတာ ပြင်မယ်၊ အစ်ကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

နောက်မှ အမီကပ်လိုက်ပြီး ဓမ္မကျန်းကပြောလိုက်လေသည်။

“စိန်လိုက်လေး၊ ပြိုင်ကြတာပေါ့၊ ပြိုင်လို့မနိုင်ရင်တော့ ဘာကြောင့် ညာကြောင့်လို့ အကြောင်းမပြကြေးနော်”

“အံ့မယ် - အစ်ကိုကသာ အကြောင်းပြမှာ၊ ကျွန်တော်က ဘယ်တော့မှ အကြောင်းမပြဘူး”

“စိန်လိုက်လေး - နှဲတဲ့သူက ဒီနေ့ညစာကျွေးရမယ်၊ အရက်ပါလိုက်ရမယ်”

“ဟား - ဟား - ဟား - အစ်ကိုက လုပ်ရောမယ်၊ နေ့သောက်ဖို့နေနေသာသာ ဘယ်မှာအိပ်ရမယ်ဆိုတာတော့ ကျွေးမရ

၁၆ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

သောတဲ့ဥစ္စာ၊ လယ်ကွင်းထဲမှာ မစိပ်ရရင် တော်လှပြီ အောက်မေ့ရတယ်”

“မပူပါနဲ့ ညီလေးဗျား ဒီနေ့ကြာခင်းဆုံးရင် မတွေ့ဘူးလို့ ပြောနိုင်မှာလား”

“မတွေ့ပါဘူးအစ်ကိုဗျား သေချာပေါက် မတွေ့စေချဘူး၊ ဒီနေ့ကြာခင်းတောင် အလိုအလျောက်ပေါက်နေတာလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ ပျိုင်းမငြင်းခွင်လို့သာ”

“မငြင်းနဲ့ - မငြင်းနဲ့ ငြင်းရင် မင်းနှိုးမှာပဲ၊ ဒီမှာ လူသွားလမ်း သိလား၊ အဲဒါ သေသေချာချာ ဖိုက်ခင်းဖြစ်ကြောင်းပြတာပဲ၊ က - ညီလေး အစ်ကိုကို မိအောင်လိုက်”

စန်ဒီယာ၏မြင်းကြီးသည် ဓမ္မပြေးလေပြီ၊ စုမုကျန်းထက် ဝါးတစ်ချိတ်သာသာ ဓမ္မပြေးလေတော့၏၊ စုမုကျန်းမှာ နောက်မှသာ လိုက်ရ၏၊ လမ်းမှာ လူသွားလမ်းသာသာရှိသဖြင့် ဓမ္မသို့ မတက်နိုင်ချေ၊ ဘေး၌ နေ့ကြာခင်းများရှိ၍ နေ့ကြာခင်းများကို တက်နင်းကျော်မြတ်မှသာ ရရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

စုမုကျန်းသည် နောက်မှမေးလိုက်နေရာ ကျော်တက်မည့် နေရာကို ရှာ၏၊ ကျော်တက်နိုင်မည့်နေရာလည်း မတွေ့ရချေ။

“ဟယ် - မထူးပါဘူး၊ နေ့ကြာခင်းထဲက မြတ်လိုက်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ နို့ဖို့ဆိုရင် သူ့ကိုကျော်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

စုမုကျန်းသည် နေ့ကြာခင်းကို ကျော်မြတ်လေတော့၏၊ မြင်း

သိုင်းအရာတစ်ခုစုံလွှာ (၆) • ၁၇

ကြီးသည် နေ့ကြာခင်းကို တက်နင်းလေသည်၊ နေ့ကြာခင်းများမှာ ဝိပြား၍ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏၊

မကြာမီ မြင်းနှစ်ကောင်ယှဉ်မိသည်။

“ကျော်တက်လေကွာ”

စန်ဒီယာက လှမ်း၍ခေါ်၏။

“စိတ်သာသူ ကျော်တက်ပြီး အစ်ကို့ရွှေက လမ်းပိတ်ထားမယ်၊ အဲဒီတော့မှ ညစ်တယ်လို့မပြောနဲ့”

စုမုကျန်းနှင့် စန်ဒီယာတို့သည် ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် သဲကြီးမဲကြီးယှဉ်ပျိုင်းကြလေတော့၏၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကျော်မတက်နိုင်ကြပေ၊ စုမုကျန်းသည် တမူကြမ်း မြင်းကို ဝုန်းဝိုင်းစီး၏၊ စန်ဒီယာကလည်း ဝုန်းဝိုင်းစီး၏၊ မြင်းနှစ်ကောင်သည် နှာသီးဖျားချင်း ညီလျက် ပြေးနေကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

“ဟိုး -”

“လုန်း -”

“ဟီး - ဟီး - ဟီး -”

ကြောခင်းထဲရှိ ကျင်းတစ်ခုထဲ တက်နင်းလိုက်သောအခါ ကျွမ်းငှါးပောက်ခုံကျသွားလေတော့သည်၊ လူနှစ်ယောက်မှားလေထဲဝဲပျိုပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကျသွားလေ၏။

နေ့ကြာခင်းထဲ၌ ကျင်းကြီးတစ်ခုကိုတူးပြီး အပေါ်မှာများ

၁၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

သိုင်းကုန်းစုစု (၆) ♦ ၁၉

ကာရံထားသည်။ မြေကြီးများဖြင့်ဖြန့်၍ ဖြန့်ထားသေးသည်။

“ဝါသဘာဝဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ လူက တမင်လုပ်ထားတာ၊
တွေ့လား - အပေါ်မှာတောင် မြေကြီးတွေဖြန့်ခင်းထားသေးတယ်၊
တမင်လုပ်ထားတာ”

ဓမ္မကျန်းက မကျေမနပ်မြင့် ပြောလေ၏။

“တောက် - ဘယ်သူကများ ထောင်ချောက်ဆင်ထားရတာလဲ
မသိဘူး၊ မတော်တဆ ဆြဲလက်တွေကိစ္စကုန်မှပြန် -”

ဓမ္မကျန်းက ဆက်ပြောသည်။

ထိုစဉ် -

“ဟင်း - ရှင်တို့ ခြေလက်တွေကိစ္စစေခွင့်လို့ တမင်လုပ်ထား
တာရှင်”

မိန်းကလေးအသံတစ်သံသည် ခက်ထန်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
လေတော့သည်။ ထိုအခါ ဓနိဇီယာနှင့် ဓမ္မကျန်းတို့သည် အသံလာ
ရာဆီသို့ အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်မိတော့သည်။

♦ ♦ ♦

နေကြပန်းကလေး

အသံလာရာသို့ နှစ်ယောက်သား လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်။

နေကြာပွင့်များကြား၌ရပ်နေသော မိန်းမချောကလေး။

နေကြာပွင့်များနှင့်အပြိုင် ရွှေဝါရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။
ရှည်လွှားနက်မှောင်သော ဆံပင်များက လေထဲတွင် တလူလူလွင့်ပုံ
လျက်ရှိသည်။

သူမ၏မျက်နှာ၊ သူမ၏ဟန်ပန်နှင့် သူမ၏ အဝတ်အစားများ
မှာ နေကြာခင်းနှင့်များစွာမန့်ရလှပြီး နေကြာနတ်သမီးသမီးလို
လှပနေသည်။

ဤနေရာမှာ လူသူကင်းရှင်းသောနေရာဖြစ်သည်။ ရွာစင်များ ပြတ်တောက်နေပြီး တောင်ကြားလမ်းနှင့် လွင်ပြင်သာရှိသည်။ ဤလိုနေရာမျိုး ဤမျှလှပသည့် မိန်းမဗိုလ်လေးကို တွေ့ရသော အခါ သိုင်းညီနောင်နှစ်ယောက်မှာ အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

ထို့ပြင် မိန်းကလေး၏နှုတ်ထွက်စကားများမှာ ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်လှသည်။ မိန်းကလေး၏ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်နှင့် ပြောစကားတို့ မှာ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသည်။ သူမအလှကား တစ်ဖက်စွန်းသို့ ရောက်နေပြီး သူမ၏ စကားများက အခြားတစ်ဖက်စွန်းသို့ ရောက် နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဗျာ”

နေမီယာသည် သူ့အံ့ဩမှုကို ကျေနပ်သည့်ပြီး ပြန်မေးလိုက် သည်။

မိန်းကလေးသည် မျက်နှာဖွဲ့ပုံသွား၏။ သူမ၏အလှသည် ဖျက်သွား၏။ နှံ့ပဲ့သောမျက်နှာသည် အဘယ်မှာလျှင် လှပါမည် နည်း။

“ခင်တို့ဘာမှမဖြစ်ကြဘူး မဟုတ်လား”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

“အဲဒါ နည်းတာပေါ့ဗျာ”

“ဗျာ . . .”

“ခင်တို့ ခြေတွေလက်တွေ ကျိုးသွားမှကောင်းမှာ၊ ပြတ်

သွားရင် ပိုတောင်ကောင်းဦးမှာ”

“ဗျာ . . .”

“ခင်တို့ ခြေတွေလက်တွေရော အသက်ရော ထွက်သွားမှ ကောင်းမှာပါ”

ဇမ္ဗူကျွန်းသည် ဒေါသထွက်သွား၏။

“ခင် - ခင်ဗျား - တော်တော်သုတ်မာတာပဲ၊ ရုပ်ရည်မလိုက်ဘူး၊ ခင်ဗျား လူတစ်ဖက်သား ခုတူရောက်တာကို အတော်ကြည့်ချင် ပါလား၊ ခြေတွေလက်တွေကိုကွန်နီမှတော့ ဘယ်မှာကောင်းနိုင်ပါ တော့မလဲ၊ ပူဆွေးရတဲ့သူတွေချည်း ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

“ဪ - ခင်တို့ လုပ်တဲ့အလုပ်တွေကို ကြည့်ဦးလေ”

“ကျွန်တို့က ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ကျွန်တို့ ကွင်းထဲကတော့ပဲရှိတယ်၊ ဒီမှာကျင်းတူးပြီး ထောင်ခွေကန်လုပ်ထားတာ မင်းမဟုတ်လား၊ ဘာသဘောနဲ့ခိုလိုလုပ်တာလဲ”

“ဟိုး - ကျွန်မမေ့ပိုင်ဆိုင်မှုကို ကျွန်မကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်တယ်၊ ကျွန်မမေ့ပိုင်နက်နယ်မြေကို ကြိုက်သလို ကာကွယ်ခွင့်ရှိတယ်၊ ခင်တို့ ကသာ ကျွန်မမေ့ပိုင်နက်နယ်မြေထဲကို ကျွေးကျော်ဝင်လာကြတာ၊ ကျွေးကျော်ဝင်လာတဲ့လူတွေကို ကြိုက်သလိုထားခွင့်ရှိတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

ဇမ္ဗူကျွန်းသည် လူငယ်ပီပီ သိပ်မစဉ်းတော့ဘဲ အားနည်းစွာထုတ် လိုက်သည်။

၂၂ • တက္ကသိုလ်နယ်လင်းအောင်

“ခွမ်း -”

မိန်းကလေးက ထိုအခါကျမပြီးသည်။

“ရှင်ကသိပ်ပြီး တိုက်ချင်ခိုက်ချင်နေရဲ့ပဲ”

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ”

“လူစကားပြောတာလေး၊ ရှင်သိပ်ပြီး တိုက်ချင်ခိုက်ချင်နေရဲ့
ရတာလို့ပြောတာ၊ ခါဆိုရင်လဲစမ်းကြည့်ပေါ့၊ ပြီးတော့မှ ကျွန်မ
ရှေ့မှာ ခွေးထောက်ပြီး မတောင်းပန်နဲ့၊ ကျွန်မကလဲ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“ဟေ့ - ဟေ့ - နေဦး”

စန်ဒီယာက ဖုန်ပြေသော်လည်း မမီလိုက်ချေ၊

ရုမုကျန်းက မိန်းကလေး၏ စကားဆုံးသည်နှင့် မမီမရင်ခိုက်
မြှပ်ကာ ဝင်ရောက်ထိုးခုတ်တော့သည်။

“ဦး -”

“ဝှစ် -”

“ဝှစ် -”

သူ၏စားချက်များမှာ လေးကိုသာခုတ်ထင်မိတော့သည်။
စန်ဒီယာက တားခြင်းမဟုတ်၊ မိန်းကလေးက ယိမ်းနဲ့၍ ရှောင်တိမ်း
ခြင်းသာ မြစ်ပါသည်။

“ဟင်း - လူကိုက မားကြီးလဲကိုင်ထားသေးတယ်၊ လူတစ်
ယောက်လုံးကြီးတောင် ထိအောင်မခုတ်နိုင်ဘူး၊ ခါဆိုရင်လဲ ဘာဖြစ်
လို့ မားကိုင်ထားသေးသလဲရှင်၊ အသီးအနှံနွှာတဲ့အခါမှသာ ကိုင်

သိုင်းအောင်၏ရုပ်ပုံလွှာ (၆) • ၂၃

တော့ပေါ့”

ရုမုကျန်းမှာ ဒေါသထွက်ပြီးရင်းထွက်နေသည်။

“ခွမ်း - ခွမ်း - ခွမ်း -”

နေကြာပန်းများ ပြတ်တောက်လွင့်စဉ်ကုန်သည်။ သူ့ဓား
သည် မိန်းကလေးကိုတော့မထိ၊ နေကြာပန်းများကိုသာထိသည်။

“အလိုတော် - ရှင်က ကျွန်မနေကြာတွေကို ခုတ်ပစ်နေတာ
လား၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ တော်ကြာ နေကြာခင်းကြီးကုန်သွားမှပြန် -”

“မင်း - မင်း”

ရုမုကျန်းမှာ အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ဒေါသတကြီး
ခုတ်ထင်နေတော့သည်။ ဒေါသကြီးလေး ခုတ်ထင်ရာတွင် မထိလေ
မြှပ်နေသည်။

ရုမုကျန်းက ခုတ်ထင်မှု မြန်လာလေလေး၊ သူမ၏လှုပ်ရှားမှု
ကလည်း သွက်လက် မြန်ဆန်လာလေလေပင်၊ စန်ဒီယာသည်
မထမတော့ လိုက်ဆွဲသေး၏၊ နောက်တော့ လွတ်ပေးလိုက်သည်။
ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေမိတော့သည်။

မိန်းကလေးသည် ရုမုကျန်းကို ရှောင်တိမ်းရုံသာ ရှောင်တိမ်း
နေသဖြင့် တိုက်ခိုက်မည်မဟုတ်ဟု အကြမ်းအားဖြင့် တွက်ချက်စိ
ရသည်။ တိုက်ခိုက်လျှင်လည်း တစ်ချက်တည်းနှင့်တော့ လက်ကဲ့သို့
မတိုက်ခိုက်နိုင်ချေ၊ ဆယ့်လေးငါးကွက်တွင်မှ အနိုင်ပေါ့မည်ဟု
ခန့်မှန်းသည်။ ထို့ကြောင့် စန်ဒီယာ ရပ်ကြည့်နေတော့သည်။

၂၄ ♦ တက္ကသိုလ်မူလင်းအောင်

"ဝှစ် -"

"ဝှစ် -"

"ဝှစ် -"

ပန်းကန်ပြားအရွယ်ခန့်ရှိ ကားကားစွင့်စွင့် နေကြာပွင့်ကြီးမှာ လေထဲသို့ ပျံတက်လာပြီး စုမုကျန်းထဲသို့ တန်းခနဲဝင်လာသည်။ စုမုကျန်းလန့်သွားသည်။ ထို့နောက် နေကြာပွင့်ကြီးပန်းသိ၍ ဓားမြင့် ခုတ်ချလိုက်ရသည်။

"ဒီ -"

"ရွမ်း -"

သို့သော် - ဝင်လာသည်က နေကြာပွင့်တစ်ပွင့်တည်း မဟုတ်တော့၊ နေကြာပွင့် တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပစ်လွှင့်လာသည်။ တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် စုမုကျန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

စုမုကျန်းကလည်း တစ်ပွင့်မကျန် ဓားနှင့်ခုတ်ပစ်သည်။

နေကြာပွင့်များ ရပ်မသွားချေ၊ တစ်ခုစီလွှင့်ပျံလာဆဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် လာနေဆဲဖြစ်သည်။

ဆက်တိုက်ပစ်နေသဖြင့် အပွင့်များ များပြားစွာဝင်လာနေသည်။

ဆယ်ပွင့် - အပွင့်နှစ်ဆယ် - အပွင့်သုံးဆယ်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် နေကြာပွင့်များသည် လေထဲ၌ ဧကန်စွာ ဝိုင်းသဏ္ဌာန် ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။ စုမုကျန်းပတ်လည်တွင် ရဟတ်လည်သလို လှည့်ပတ်နေတော့သည်။ နေကြာပွင့်ဧကန်စွာ

သိုင်းအကုန်၏ရပ်ကွက် (၆) ♦ ၂၅

ကြီးကို စုမုကျန်း ခုတ်ချနေရသည်။

စုမုကျန်းမှာ နေကြာပွင့်ဧကန်စွာဝိုင်းကြီးအလယ်၌ ရောက်ရှိနေသည်။

စုမုကျန်းမှာ အနားမနေရချေ။

ထိုနေကြာပွင့်များကို ဓားကြောမြင့် ဝှေ့ယမ်းဖယ်ခွာပစ်နေရသည်။

"ဟင်း - ဟင်း - ဟင်း"

မိန်းကလေး၏ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

"ရှင်ဓားပညာက မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင်က ခုလိုနေကြာခင်းတစ်ခင်းလုံးကုန်တဲ့အထိ ဆက်တိုက်နေနိုင်ပါ့မလား၊ ကျွန်မအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ရှင်၊ နေကြာပွင့်တွေကုန်သွားရင် နေကြာပွင့်တွေနဲ့ ဆက်ပစ်နေနိုင်တယ်"

"ဟင်း - ဟင်း - ဟင်း"

စကားဆုံးသောအခါ ပျံလွင့်လာသော နေကြာပွင့်လည်း ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။

မိန်းကလေးက နေကြာပွင့်များကို ပစ်နေခြင်းမှ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်လေပြီ။

စုမုကျန်းလည်း ထိုအခါမှ ဓားကိုတောက်ချရတော့၏။

သူသည် မိန်းမပျိုကလေးကို ဖုံးအားသင့်စွာ လှမ်းကြည့်နေသည်။

မိန်းမပျိုကလေးသည် ထင်ထားသည်ထက် သိပ်မညာကို ပိုမို

၂၆ • တက္ကသိုလ်နောင်အောင်

တတ်ကျွမ်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

မိန်းမပျိုကလည်း စုမုကျန်းကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။

ဤတွင် စန်ဒီယာက ကြားဝင်၍ ဖုန်းပြောလိုက်သည်။

“မင်းတို့ပညာပြိုင်တာ ရပ်ကြပါတော့ ကြာရင် နေကြာခင်းကြီး ပြုတ်ဖြုတ်ပြုန်းသွားဦးမယ်”

သွစကားကြောင့် မိန်းကလေးက ပြေးလိုက်သည်။

“ရုပ်ပါပြီ - ရုပ်ပါပြီ ကျွန်မ နေကြာခင်းလဲ အမြတ်မခံ နိုင်ပါဘူး”

မိန်းကလေးက ဆက်ပြောသည်။

“ခွင့်တို့ဟာ လူကောင်းသူကောင်းတွေပုန်း ကြည့်ဖို့နဲ့သိသာ ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်လဲဗျာ - မင်းက”

“ဒါက ခွင့်တို့မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူမဆို အရမ်းဝင့်လာရင် တိပျား၊ ကျွန်မပိုင်နယ်နယ်မြေမှာ ဒါကလေးတော့ လုပ်နိုင်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မဟာခွင့်ကို ပညာပြန် တင်ပြလိုက်တာပါ၊ တိုက်ခိုက်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး”

ထိုအပြောသည် စန်ဒီယာကို အောင့်သက်သက်မြစ်သွား စေသည်။

သိုင်းကရင်၏ရုပ်ပုံလွှာ (၆) • ၂၇

ထားပါတော့။

စန်ဒီယာက မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာကြောင့်တောင်ချောက်ဆင်ထားရတာလဲကွာ”

မိန်းကလေးက ဖျက်လုံးဖြူးသွားသည်။

“အမယ်လေး - ဒါ တောင်ချောက်ဆင်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကာကွယ်ထားတာပါ။ ခွင့်တို့က ကျွန်မနေကြာခင်းထဲကို မြင်းတွေနဲ့ စီးလိုက်ကြတာ၊ တစ်ခင်းလုံး ထောင်းလေမောင်း ကြေနေတာပဲ”

“ကျုပ်တို့က အစိုင်းပေါက်နေတဲ့ နေကြာခင်းမှတ်လို့ပါ”

“ထားပါတော့၊ ကျွန်မကို တိုက်ခိုက်တာကရော၊ ဟင်း - ကျွန်မ ပင်လင်ပန်းပန်း စိုက်ထားရတဲ့နေကြာတွေ ဖျက်စီးကုန်ပြီ”

စန်ဒီယာသည် မိမိတို့အမှားကိုပြင်လိုက်မိသည်။ မိန်းမပျို ကလေးကို တောင်းပန်ရပေတော့သည်။

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ငြင်းနေပါသေးတယ်၊ ဒီဟာ လူစိုက်ပျိုး ထားတဲ့အခင်း ဟုတ်တယ် - မဟုတ်ဘူးနဲ့၊ နောက်တော့ မေ့သွား တယ်၊ ကျုပ်တို့က အချင်းချင်းပြိုင်ဖို့ စိတ်စောနေတာကိုး၊ မင်းစိုက်တဲ့ နေကြာခင်းပုန်းမသိလို့ ခုလို မြင်းနဲ့နှင်းမိတာပါ၊ ကျုပ်တို့မခိုင်းပါဘူး၊ လူစိုက်ထားတဲ့အခင်းပုန်းသိရင် ဒီလို ဘယ်ဝင်ပါ့မလဲ၊ ကျုပ်တို့ မှား သွားပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

စုမုကျန်းလည်း မနေသာတော့ဘဲ တောင်းပန်ရပေသည်။

“အကေပြောရောပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်လဲ ဒေါသဖြူပြာ တိုက်ခိုက်

၂၁ ♦ ကျွန်ုပ်တို့လေးအောင်

မိတာပါ။ ကျွန်တို့စိတ်ထဲမှာ ဒီနေ့ကြာခင်းကြီးကို အစိုးရခင်းကြီး ထင်ထားတုန်း ခင်ဗျားက မိုင်းမိုင်းခိုင်းခိုင်းပြောတော့ စိတ်ဆိုး သွားတာပေါ့ဗျား ကျွန်ုပ်တို့ခွင့်လွှတ်ပါ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ထိုသို့ပြုံးလိုက်သောအခါ အလွန်လှပါသည်။

“ကျွန်မ အထင်မမှားပါဘူး၊ ခွင့်တို့ဟာ လူကောင်းသူကောင်း တွေပဲ။ ခုလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိ၍ ဆက်ဆံတာ ကို ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်”

“ဟာ - ဆက်ဆံရမှာပေါ့၊ ဘယ်မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန် တို့က တန်းတူရည်တူဆက်ဆံပါတယ်”

“ကျွန်မကလဲ လိုသွားပါတယ်၊ အစောတည်းက ချင်းပြပို့ ကောင်းတဲ့ခွား၊ ကျွန်မက ချင်းပြပို့ခွားကိုး”

“အေးဇာ - ချင်းပြရင် အစောတည်းက ပြေလည်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကတော့ ပြောသား၊ ဒီနေ့ကြာပန်းတွေကကြီးတယ်၊ စိုက်ပျိုးခင်းဖြစ်လိမ့်မယ်လို့၊ ကျွန်တော်ကသာ မသိသားဆိုးမွား နေကြာအစိုးရခင်းပြန်မယ်လို့ ပြောတာဗျ”

ဇော်နီယာကဝံ့၍ -

“ကဲ - ကဲ - ထားလိုက်ပါဇော့၊ အခုဆိုရင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြေလည်သွားကြပြီပဲ၊ ကျွန်တို့ ဘာကြောင့် မိတ်ဆွေ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားကို မိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပါတယ်၊

သိုင်းကဆုတ်ခံရပ်လွှာ (၆) ♦ ၂၂

ကျွန်တို့ကိုလဲ မိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပါ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျား၊ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြရင်လဲ ကောင်းတာပဲ ပေါ့၊ ဒါနဲ့ ခွင့်တို့က ဘယ်သူတွေ့မှားလဲခွင့်”

“ကျွန်နာမည်က ထိမ်ကြားသခင်ပါ၊ နာမည်ကိုစီးတယ်လို့ မမှတ်ပါနဲ့၊ ဒီနာမည်နဲ့လို့ ဒီနာမည်ကိုပဲ ပြောရတာပါ”

ဇော်နီယာသည် ထိမ်ကြားသခင်အမည်ကိုသာ ဆက်သုံး သည်း အမည်ရင်းကို တမင်ဖောက်ထားလိုက်သည်။ သူ့အမည်ရင်း မှာ သိုင်းလောက၌သုံးရန် အဆင်မပြေပါ။ သုံးလွှင်လည်း ပြဿနာ အမျိုးမျိုးပေါ်မည်မှာ မုချဖြစ်ပါသည်။

ရမှကျန်းကလည်း ဇော်နီယာ၏ အနိပ်အကဲကို ကြည့်သည်။ ဇော်နီယာက ထိမ်ကြားသခင်ဟု ပြောလိုက်သောအခါ သူကလည်း မိုးစွေငှက်အမည်ကိုသုံးရန် ပိုင်းမြတ်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်နာမည်က မိုးစွေငှက်လို့ခေါ်ပါတယ်”

မိန်းကလေးသည် တခပ်ခပ်ရယ်စေပြီး -

“ခွင့်တို့နာမည်တွေက ဘယ်လိုနာမည်တွေလဲ၊ သိပ်ထူးဆန်း နေပါလား၊ တစ်ယောက်က ထိမ်ကြားသခင်တဲ့၊ တစ်ယောက်က မိုးစွေငှက်တဲ့၊ တကယ်ကော မိုးစွေငှက်လို့ တေးသီတတ်သလား”

“ဟာ - တတ်ပါတယ်၊ တတ်ပါတယ်၊ အနီနီရရင် ခင်ဗျားကို သီခွင်တစ်ပုဒ်လောက်တော့ ဆိုပြခေါ့မယ်၊ ဒါထက် ခင်ဗျားနာမည် ကော မသိရဘူးလားဗျာ”

၃၀ • တက္ကသိုလ်နေ့ကလေးအောင်

မိန်းကလေးသည် ရယ်မောလိုက်၏။

“သီရိပါတယ်၊ သီရိပါတယ်၊ ကျွန်မကိုတော့ ‘နေကြာပန်း’လို့
ခေါ်နိုင်ပါတယ်ရှင်”

ကောင်းပါသည်။ နာမည်က အလွန်ကောင်းပါသည်။

တိမ်ကြားသခင်။

မိုးရွာဌေးကီး

နေကြာပန်း။

လူသုံးယောက် သုံးနာမည်။ အလွန်ကောင်းပါသည်။

• • •

သိုင်းကဆုတ်စံရပ်ကွာ (၆) • ၃၁

ဝမ်းပင်းမြို့တော်ဆီသို့

သူတို့အား နေကြာပန်းကလေးသည် သူမကိပ်ဆီသို့ ခေါ်သွား
ပါသည်။ သူမ၏တံတိမ်မှာ နေကြာခင်းထဲ၌ပင် ဆောက်လုပ်ထား
ပါသည်။ သန့်ရှင်းသပ်မျှသော တံတိမ်ဖြစ်ပါသည်။

“ရှင်တို့ ဘယ်မှာမှတည်းခိုစရာမရှိဘူး မဟုတ်လား”

နေကြာပန်းက မေးလိုက်သည်။

“မရှိပါဘူး၊ လယ်ကွက်ထဲမှာမအိပ်ရရင် ကံကောင်းလို့တောင်
ကျွန်တော်တို့အစ်ကို ပြောမိပါသေးတယ်”

စုမကုန်းက ပြောလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ညတော့ ရှင်တို့ ဒီမှာအိပ်ကြပါ။ ကျွန်မမိန်းမည်းခိုခွင့်

မြို့ပါတယ်ရှင်”

“ဟာ - ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ မိမိ့ရင် တကယ်ပဲ လယ်ကွက်ထဲမှာ ဖိပ်ရမှာ”

ခနဲအိယာနှင့် စုမုကျန်းတို့မှာ အဆင်ပြေသွားသည်။ တစ်ည တာ တည်းခိုခွင့်ရရှိပဲလိုသည်။ နံနက်လင်းလျှင် သူတို့ ခရီးဆက် ထွက်ကြပေမည်။

နေကြာပန်းသည် သက်သက်လွတ် အသီးအနှံများဖြင့် ညစာ ကွေးသည်။ ထိုအခါ စုမုကျန်းကရယ်လေတော့၏။

“ရှင်က ဘာရယ်တာလဲ”

“ဟို - ဟို - ကျွပ်ရယ်တာက တစ်ခြားပါ။ ကျွပ်တို့ချင်း မြင်း ဖြိုင်ဦးရင်း နိုင်တဲ့လူက ညစာကွေးရမယ်။ အရက်ပါ စိုက်ရမယ်လို့ ကျွပ်အစ်ကိုက ပြောထားလို့ ရယ်ချင်တာပါ”

ထိုအခါ နေကြာပန်းကလေးကလည်း တခပ်ခပ်ရယ်တော့၏။

“ဒီမှာတော့ အရက်မရဘူးရှင်၊ စားရတာ သောက်ရတာတွေ ကိုလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး သက်သက်လွတ်ဟင်းလျာတွေပဲရတာ၊ ရှင်တို့ ဖြို့ချောက်ရင် စားချင်တာ စားရမှာပေါ့ရှင်”

“ကျွပ်တို့က ဘာစားချင်တယ် ညာစားချင်တယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ စားစရာမရှိတဲ့နေရာမှာ ကျွပ်အစ်ကိုက အရက်အကြောင်းပြောလို့ ရယ်မိတာပါ”

မိန်းကလေးက မေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်ရင်း -

“ကျွန်မအကြောင်း ပြောရဦးမယ်”

ထိုအခါ ခနဲအိယာနှင့် စုမုကျန်းတို့ ခေါင်းထောင်သွားကြလေ တော့၏။ ခနဲအိယာက -

“ပြောပါ - ပြောပါ၊ မပြောလဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ပြောပြတော့ သိထားရတာပေါ့”

“ကျွန်မမှာ ဘာမှလို့ ဂုဏ်စရာမရှိဘူး၊ ခါကြောင့်မို့ ဖွင့်ပြော တာပါ။ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မအဖေ ဒီမှာ ဂိုက်ပျိုးနေလေ့လာလုပ်နေကြတာ ပါ။ အဖေက ပန်းနဲ့ သီးနှံတွေစောင်းဖို့ ဝမ်းမင်းမြို့ကိုသွားနေပါတယ်။ ဒီနေရာက လူအဆက်ပြတ်ပြီး ခေါင်ပေမယ့် ကျွန်မတို့ သီးနှံအလုပ် ကို လုပ်ကိုင်တဲ့နေရာမှာ အကဲခတ်နေပါတယ်။ ခါကြောင့်မို့ ခေါင်ပေ မယ့်လဲ ကျွန်မတို့ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေရတာပါ”

“ဒီက အနီးဆုံးမြို့ဟာ ဝမ်းမင်းမြို့ပေါ့ဟုတ်လား၊ ဒီက ဘယ် လောက်ဝေးသလဲ”

ခနဲအိယာသည် လမ်းပန်းအခြေအနေကို သိလိုသဖြင့် စုံစမ်း လိုက်သည်။

“သိပ်မဝေးပါဘူး၊ ဒီကနေ နေ့တစ်ဝက်ခန့်လောက်ပဲ သွားရ တာပါ။ ဝါတောင် ကုန်စည်တွေပါလို့ လူလွတ်ချည်း သွားမယ်ဆိုရင် သိပ်မကြာပါဘူး”

“ဒီနေရာမှာနေရတာ အေးအေးချမ်းချမ်းကောရှိမိသေး၊ လူဆို၊ ဓားပြတွေ လာတတ်သလားလို့ မေးတာပါ”

“တစ်ခါတစ်ခါတော့လဲ လူဆိုး အားပြဲတွေနဲ့ ကြုံရတာပေါ့လေ၊
ခါကြောင့် မေမေက ကျွန်မကို သိုင်းသင်ပေးထားတာ၊ သိုင်းပညာ
တတ်ထားတော့ လူအစော်ကားမခံရဘူးပေါ့”

“ညီမရဲ့မေမေက ဘယ်သူလဲဟင်”

“ကျွန်မမေမေက တစ်ဒီနှိတုန်းက ပန်းကြူဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းသား
တစ်ယောက်ပါ၊ နောက်တော့ ဂိုဏ်းထဲကထွက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး
ခြံယာသမားအဖြစ် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေတာပါ၊ နာမည်
ကတော့ ‘ကုလွန်း’ တဲ့၊ အစ်ကိုတို့ကြားဖူးမလား မသိဘူး”

စန်ဒီယာက -

ပန်းကြူဂိုဏ်းကိုတော့ ကြားဖူးပါတယ်၊ အထက်လမ်းဂိုဏ်း
တစ်ဂိုဏ်းပဲ၊ ပန်းပွင့်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်တတ်လို့ နာမည်ကြီးတယ်၊ ညီ
မဲ့ မေမေနာမည်ကိုတော့ မကြားဖူးပါဘူး”

ပန်းကြူဂိုဏ်းသည် နာမည်ရှိသော ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်း ဖြစ်
သည်။ ပန်းပွင့်များနှင့် ပစ်ပေါက်တိုက်ခိုက်တတ်သည်။ နူးညံ့သော
ပန်းပွင့်များသည် ပန်းကြူဂိုဏ်း၏ လက်ထဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ
လူသတ်လက်နက်ဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် နေကြာပန်းက ဓမ္မကျန်းကို တိုက်ခိုက်သော
အခါ နေကြာပန်းပွင့်များဖြင့် အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

“ဝါထက် ရွှင်တို့က ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ”

နေကြာပန်းကလေးက မြန်လည်စုစမ်းရင်း မေးလေ၏။
ဓမ္မကျန်းမှာ စန်ဒီယာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်လို
မပြုရမှာလဲ ဟုသည့်သဘောပင်။

စန်ဒီယာက ခပ်တည်တည်နှင့်ဖြေလိုက်သည်။

“အရှေ့ကျင်သန်းနယ်ကိုပါပဲ”

“အဲဒီမှာ ဆွေတွေ မို့တွေမို့သလား”

“မရှိပါဘူး၊ အလည်သက်သက်ပါပဲ၊ ဘာလဲ - ညီမပြောတာက
ဆွေမို့မို့၊ ခန့်ထွက်လို့ရမယ့်ဟာကျနေတာပဲ၊ ဂိုက်ဆံရိုရင် ဘယ်ကို
မဆို ခန့်ထွက်လို့ရပါတယ်”

မိန်းကလေးက ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုတို့ ပွဲတော်အသိ ခန့်ထွက်လာကြတယ်
မှတ်လို့ မေးတာပါ”

သူတို့သည် ပွဲတော်အသိဆိုသည့်စကားကို နားမလည်ချေ။

“ဘာပွဲတော်လဲဗျ”

ဓမ္မကျန်းက မေးလိုက်၏။

“ရွှင်တို့က တယ်လို့ဝှက်ချင်ကြတာကိုး၊ ရွှင်တို့ သိုင်းသမား
တွေဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ရွှေလထဲကျရင် ဝမ်းမင်းမြို့မှာ
မီးကိပ်နတ်ပွဲရှိတယ်၊ မိုးကိပ်နတ်ကို ပူဇော်ပသမယ့်ပွဲပဲ၊ အဲဒီ
ပွဲရီးပြိုင်ပွဲ ကျင်းပပေးမယ်လေ”

သူမသည် စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်သေးသည့် ပြီးမှ ဆက်

၃၆ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ပြော၏။

“ဒီပြိုင်ပွဲမှာပေးမယ့်ဆုကြေးကို အစ်ကိုတို့ သိထားပြီမဟုတ်လား။”

“ဟာ - ဘာမှမသိရသေးပါဘူး - တကယ်ပါ။ ဘာမှ မသိကြသေးပါဘူး။”

“ဒီပြိုင်ပွဲမှာ အနိုင်ရရှိလိမ့်သူကို ခွာစားခန့်အပ်မယ်လို့ ခြံစားကြီးက ကြေညာထားတယ်။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုတို့ ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ ထွက်လာကြတာမဟုတ်လား။ ကျွန်မ သိပါတယ်နော်”

ဤသတင်းများကို သူတို့ မသိပါ။ နေကြာပန်းပြောပြမှ သိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သည် ဤသတင်းသိရသည့်အတွက် နေကြာပန်းကို ကေနူးတင်ပါသည်။ သူတို့အတွက် အတွေ့အကြုံ အသစ်ရရှိဖို့ အခွင့်အလမ်းပေါ်လာခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ဖြင့် ချော်လဲဓရာတိုင် လုပ်လိုက်ရတော့သည်။

“ညီမက လူကဲခတ်ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ အစ်ကိုတို့က ကိုယ့်ဘာသာ ပီရိုနေပြီလို့ ထင်ထားတာ၊ ညီမ ဒီသတင်းတွေကို ညီမဖေဖေဆီက ရတာလား။”

စန်ဒီယာက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဒါမဆန်းပါဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ပြိုင်ပွဲဝင်မယ့် သိုင်းသမီးတွေက ဖြတ်သွားတာ နည်းတာမှမဟုတ်ပါ။ ဒီနေ့လဲ ဖြတ်သွားမယ့် သိုင်းသမီးတွေကို ကြိုချင်ကြဦးမယ်”

“အထက်လမ်းသိုင်းသမီးဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အောက်

သိုင်းကဆုရစ်ရုံပဲလား (၆) • ၃၇

လမ်းသိုင်းသမီးဆိုရင် ညီမအတွက် မလုံခြုံမှာမို့ရယ်”

“ခပ် - ခပ် - ခပ် - ညီမနဲ့အစွမ်းကိုတွေ့တယ် မဟုတ်လား။

သူတို့ ခွာသွားမှာမို့၊ ဒီအိမ်မှာ တည်းခိုခွင့်လဲမပေးဘူးလေ။ ဒီတော့ သူတို့ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ”

“ညီမကော ဝင်မပြိုင်ဘူးလား”

“ကိုး - ပြိုင်ချင်တာမို့၊ ကျွန်မနဲ့စွမ်းရည် ဘယ်လောက် ရှိသလဲဆိုတာ သိရအောင် ပြိုင်ကြည့်ချင်တာမို့၊ ခွာစားဖြစ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြိုင်ပွဲစည်းကမ်းက ယောက်ျားတွေကိုသာ ဖြစ်ပြုထားခဲ့ပါတယ်”

“ညီမအဖေကော ဝင်မပြိုင်ဘူးလား”

နေကြာပန်းမှာ မျက်နှာညှိုးကျသွားသည်။

“ဖေဖေက သိုင်းလောကထဲက ထွက်ထားမှပဲမို့”

“ဟို - ထွက်ထွက် ဝင်ပြိုင်လို့ရတာပါ။ ဘာဖြစ်သလဲ၊ သိုင်းလောကက ထွက်သွားလို့ သိုင်းပြိုင်ပွဲ မဝင်ရဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောမှာလဲ”

နေကြာပန်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဖေဖေက ဖုန်တုပါရင်၊ တိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ သူ့မျက်လုံး တစ်ဖက်နဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ သူ့စိတ်ဓာတ် အတွေ့အကြုံသွားတယ်။ ကျွန်မက အခုခံအားမလုံလောက်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တာမို့”

စန်ဒီယာနှင့်စုပုကျန်းတို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့ ထမင်းစားရာတွင် တိုက်ခန်း ဆိတ်ကနန်းသာ စားကြတော့သည်။ နေကြာပန်းက နှိပ်မိသွားသည်။

“ဟို - အစ်ကိုတို့ကို ဖေဖေအကြောင်းကိုကြားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသလား၊ ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ဖြစ်ရမှာက ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမှာပဲမဟုတ်လား၊ စားကြပါ၊ စားကြပါ”

စန်ဒီယာတို့မှာ များများစားနိုင်ကြပါ၊ လက်ဝဲသတ်လိုက်ကြပါသည်။

အချိန်ရရင်တော့ ညီမရဲ့ ဖေဖေနဲ့ တွေ့ချင်ပါသေးတယ်။ သူ့ဆီက သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံတွေ မေးမြန်းရတာပေါ့။ သူတပန်းကြိုခိုက်အဖွဲ့ဝင်ဟောင်း မဟုတ်လား၊ သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံတော့ အတော်စုံမယ်”

“နက်မြန်နဲ့ရောက်မယ်ဆိုရင်တော့ တွေ့နိုင်ပါတယ်၊ ခါပေမယ့်” သူမသည် ခေတ္တမျှတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပြီးမှဆက်ပြောသည်။

“ဖေဖေနဲ့တွေ့လဲ တွေ့တွေ့ပဲနေမှာပါ၊ အစ်ကိုရယ်”

“ဟင် - ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက သိုင်းလောကကို စိတ်နာထားတယ်အစ်ကိုရဲ့၊ သိုင်းလောကနဲ့ လုံးဝအဆက်အသွယ် မလုပ်ကြတာကိုပဲကြည့်၊ ဒီမှာ ပန်းခိုက်၊ နေကြာခိုက်လုပ်ပြီး ဓာတ်မြှုပ်နေတာကိုပဲကြည့်၊ ဖေဖေ သိုင်းလောကအကြောင်း စကားပြောတာ တစ်ခွန်းမှမရှိဘူး၊ အစ်ကိုတို့

ကိုလဲ သိုင်းလောကအကြောင်း တစ်ခွန်းမှပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး”
“ဘယ်လိုများဖြစ်ရတာလဲကွယ်”

“ခါတော့ မသိဘူးရှင်၊ သူ့မှာဆိုရတာတု အတိတ်တစ်ခုခုရှိနေလို့ နေမှာပေါ့၊ ကျွန်မသိထားတာကတော့ မှက်စိတစ်လုံးဆုံးရတာနဲ့ မြဲမထောက်တစ်ဖက် ဆုံးနီးရတာပဲ”

စန်ဒီယာတို့က ဆက်မမေးတော့ပါ။

သူတို့သည် ခုက္ခိတသိုင်းသမားကြီး ကုလွန်းကိုလည်း မတွေ့လိုတော့ပါ။

သိုင်းလောကအပေါ် စိတ်နာစိတ်ပျက်နေသူတစ်ယောက်အား သိုင်းလောကတွင်းသို့ဝင်ရောက်ရန် ကြိုးပမ်းနေသူများက တွေ့ဆုံရန်ကြိုးပမ်း၍ အံ့ရာထင်မည်မဟုတ်ပါ။ သိုင်းလောကအပေါ် စိတ်နာစိတ်ပျက်နေသူမှာ အနုတ်လက္ခဏာ ဖြစ်ပါသည်။ သိုင်းလောကတွင်းသို့ တိုးဝင်ရန် ကြိုးစားနေသူတို့မှာ အပေါင်းလက္ခဏာ ဖြစ်ပါသည်။ အနုတ်နှင့် အပေါင်းသည် ခြားနားပါသည်။

ခုက္ခိတသိုင်းသမားကြီးကုလွန်းနှင့် တွေ့ဆုံသည့်အခါတွင် မိမိတို့အပေါ် သံသယနှင့် ဆက်ဆံကောင်း ဆက်ဆံနိုင်သည်။ သမီးမြစ်သူနေကြာပန်းနှင့် ချောချောဝင်ဝင် ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်နေခြင်းအတွက် သံသယဝင်နိုင်ပါသည်။

ထိုညအခို သူတို့သည် တံဘိမ်ကလေးပေါ်တွင် မတီအိပ်ချေးပါ။ မြစ်သို့ သီးနှံသိုလှောင်သည့် တံကလေးထဲ၌ မြစ်သူတံဘိမ်က

၄၀ • တက္ကသိုလ်ဆေးရုံအောင်

သိုင်းအကုန်အစုံရုပ်ပုံ (၆) • ၄၁

ကြပါသည်။ တဲအိမ်ထဲ၌ နေကြာပန်းကလေး အိပ်စက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ သူတို့တက်အိပ်၍ မသင့်လျော်ချေ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်လင်းသည်နှင့် သူတို့သည် နေကြာပန်းကလေးအား နှုတ်ဆက်ကာ ဝမ်းမင်းမြို့ဆီသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြတော့သည်။

နေကြာခင်းကြီးကား တက်သစ်စ နေရောင်အောက်တွင် ရွှေဝါရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် ယိမ်းနွဲ့ကာ ကျန်ရစ်စွာတော့၏။

• • •

အပွဲအနိုင် အပြုပပြိုင်

ဝမ်းမင်းမြို့သည် အကြီးအကျယ် စည်ကားနေပါသည်။ မိုးတိမ်နက်မှုခေတ်ပွဲက စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသလို သိုင်းမြိုင်ပွဲကြီးကလည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပါသည်။

တစ်မြို့လုံး အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ရောက်ရှိလာသော စည်သည်များ၊ ကုန်သည်များ၊ ရွာစည်များနှင့် ခြေချင်းလိမ်လျက်ရှိကြပါသည်။ လူစိမ်းလူကျက်များဖြင့် ပြည့်နေပါသည်။

ထို့အတူ မြိုင်ပွဲဝင်ရန် ရောက်ရှိလာကြသည့် သိုင်းသမားများမှာ များပြားလှပါသည်။ ရွာစားကြီးဖြစ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသူများလည်း ပါဝင်သည်။ သို့ရာတွင် အများအားဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင်ပိုင်ပေါ်ကျော်ကြားရန်သာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြပါသည်။

စန်ဒီယာတို့မှာ သာမန်မိမိတို့သည်များအနေဖြင့် မထင်မရှား တည်းခိုနေထိုင်ကြရပါသည်။ ဝမ်းမင်းမြို့ တည်းခိုခန်းများမှာ မနည်း လှပါ။ သို့ရာတွင် လူမြဲနေထိုင်သည့် ဆိုင်းဘုတ်များကသာ ကြီးမား နေကြပါသည်။ စန်ဒီယာတို့မှာ တည်းခိုခန်းတွင် နေရာမရပါ။ သာမန်ဝမ်းမင်း တည်းခိုခန်းအသွင်ပြုလုပ်ပြီး ငှားသည့်အခန်းကိုသာ ယူကြရပါသည်။

သိုင်းမြိုင်ပွဲကို ဦးစီးကျင်းပသည့်လူမှာ ဝမ်းမင်းမြို့စားကြီး ဖြစ် ပါသည်။ မြိုင်ပွဲကျင်းပသည့်နေရာမှာလည်း မြို့စားကြီး၏ စံအိမ် တော်ဝင်းအတွင်းမှာ ဖြစ်ပါသည်။ မြိုင်ပွဲကျင်းပသည့် အခမ်းအနား ကို လသာဆောင်ပေါ်မှ ကြည့်ရှုနေကြပါသည်။

မြို့စားကြီးမှာ ဇနီးသည်မရှိတော့ပါ။ မုဆိုးမရှိဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သမီးနှစ်ယောက်တော့ရှိပါသည်။ နှစ်ယောက်လုံး ဆွေ မောလှပသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဇနီးသိုင်းသမီးများသည် မြို့စားကြီး၏သမီးများကို စိတ်ဝင် စားကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့စားကြီး၏ သမီးများက သူတို့အား စိတ်ဝင်စားစေရန် ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်း ပြုကြပါသည်။ အားကြီး ဟန်တက်ယှဉ်ပြိုင်ကြပါသည်။

စန်ဒီယာနှင့် စုမုကျန်းတို့သည် မရှိသတ်များအလယ်တွင် ရောက်ရှိနေကြပါသည်။

“ဂွေ - အစ်ကိုတော့ မပြောတတ်ဘူးဘူး၊ မြို့စားကြီးရဲ့ သမီး

အလယ်က အတော့်ကိုဆွေတာပဲဗျ - နော်”

စုမုကျန်းက တီးတိုးပြောလိုက်၏။ လူအများ၏အသံများ ရောနှောနေသဖြင့် ကွယ်ကွယ်ပြောလည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း စုမုကျန်းက တီးတိုးသာပြောပါသည်။

“အင်း - ငါ့ညီက သူ့ဇနီးမှာ အစွမ်းပြချင်ပြန်ပြီဗျာတယ်”

“ဟာ - အစ်ကိုကလဲ”

စုမုကျန်း ရွက်သွားသည်။

“မင်း တက်ပြီး ပြိုင်ချင်သလား”

စန်ဒီယာက ခပ်တည်တည်ပင် မေးလိုက်သည်။

“ပြိုင်တော့ ပြိုင်ချင်တယ် အစ်ကို၊ သူတို့ပြိုင်နေတာတွေ့တော့ လဲ သွေးကြွလာတယ်၊ ဝါပေမယ့် -”

“မင်း ဘာပြောမလဲဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ မင်းကမင်းရဲ့ သိုင်း မပြောအစွမ်းကိုပဲ ပြချင်တယ်၊ ဝါပေမယ့် ရွာစားရာထူးကို မက်မော ပြီး ဝင်ပြိုင်တယ်လို့ အထင်မခံချင်ဘူး၊ ဝါပဲဟုတ်သလား”

စုမုကျန်း ခေါင်းညှိလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ် - အစ်ကိုဗျာ ဒီအတိုင်းဖြစ်နေတယ်”

“ဒါဆိုလဲ ဖြစ်ပါတယ်ကွာ”

“ကွန်တော် အနိုင်ရရင် ရွာစားအဖြစ် လက်မခံပါဘူးလို့ ပြ ညာပြီး တက်ပြိုင်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒါဆိုဖြစ်တာပဲ”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ သူတို့က လက်ခံပါ့မလား”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်ရမှာလဲ၊ လူဆိုတာက ကိုယ်လိုချင်မှ
ရတာပဲဥစ္စာ၊ ကိုယ်မလိုချင်ချင်ရင် ဆုမရဘူးပေါ့”

“အစ်ကိုကော ဝင်ပြိုင်မလား”

စန်ဒီယာက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ဒီမှာ သိုင်းလောကသမားပေါင်းစုံ လာပြိုင်ကြတာ၊ အဲဒီတော့
ကိုယ့်ဇာတ်ရုပ်မပေါ်အောင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နေနေရတာ၊
ကိုယ့်ဇာတ်ရုပ်ပေါ်သွားရင် မလွယ်ဘူး၊ အင်းလေ - လိုအပ်ရင်
တော့ ပြိုင်သင့်ပြိုင်ရမှာပေါ့၊ မလိုအပ်ဘဲနဲ့တော့ ဝင်မပြိုင်ချင်ဘူး”

စန်ဒီယာက မတင်မကျ စကားပြောလိုက်သည်။ မှန်သည်
လေး သူ့အနေဖြင့် သိုင်းပြိုင်ပွဲထဲဝင်၍ အတွေ့အကြုံရှာဖွေကိုးသွား
စိတ်ဆန္ဒ ပစောသင့်ပေး သူ၏ နန်းဇာတ်ရုပ်မပေါ်အောင်လည်း
ဂရုစိုက်ရပေသည်။

ထိုစဉ် ဩဘာသံများ ဆူညံသွား၏။

နှစ်ပွဲဆက်တိုက်အနိုင်ရသူ သိုင်းသမားသည် ပရိသတ်ကို
လက်မြှောက်၍ နှုတ်ဆက်နေ၏။

ပြိုင်ပွဲစည်းကမ်းက လူတစ်ဦးလျှင် သုံးပွဲဆက်တိုက် အနိုင်ရ
ရမည်၊ ထိုသုံးပွဲဆက်တိုက် အနိုင်ရသူခွင့်၊ ခိုလ်လူရမည်ဖြစ်သည်။
မှားလျှင်မှားသလို နည်းလျှင်နည်းသလို တွဲဖက်ယှဉ်ပြိုင်ရမည်ဖြစ်
သည်။ နောက်ဆုံးပိတ် တစ်ဦးတည်းကျန်ရစ်ခဲ့သူသည် ခိုဘဲစွဲသူ
ဖြစ်သည်။ ရွာစားကြီးရာထူးကို ရရှိမည်ဖြစ်သည်။

“အခု နှစ်ပွဲဆက်တိုက်နိုင်တဲ့လူကတော့ တောင်ပိုင်းနဂါး
ကိုးဆိုတဲ့လူပဲ၊ သူက လက်သိုင်းမှာ ထိပ်တန်းကမ္ဘီတယ်၊ သူ့ကို
နှစ်ပွဲဆက်ပြီးသွားတဲ့လူ နှစ်ယောက်လုံး သူ့လက်သိုင်းကိုမပီကြဘူး”

ပရိသတ်ထဲမှ အော်သံတစ်သံ ကြားရသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျီး - အခုပဲကြည့် သူနဲ့ယှဉ်ပြိုင်သူ နှစ်ယောက်
လုံး မစွပ်လှူမ္မံနိမ့်သွားရတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ပွဲစဉ်အားလုံးမှာ ကိုဇီပဲ ခိုလ်စွဲလိမ့်မယ်နဲ့
တူတယ်၊ ကိုဇီဟာ ထိပ်တန်းက ဖြစ်နေတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ကိုဇီသည် လသာဆောင်ပေါ်မှ မြို့စားကြီး၏
သမီးနှစ်ယောက်အား လက်ငှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်နေသည်။ မြို့စား
ကြီး၏သမီးနှစ်ယောက်ကလည်း တစ်ဧကမျှ လက်ငှေ့ယမ်း နှုတ်
ဆက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် မြန်ထိုင်သွားသည်။

ယခုအချိန်အထိ သူ့အားယှဉ်ပြိုင်မည့်သူ မရှိသေးပါ။ ထွက်
မလာသေးပါ။ ကိုဇီသည် ပရိသတ်ထဲကိုကြည့်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်ုပ်ပွဲစဉ်မှာ ခိုလ်လူစွဲစွဲအတွက် နောက်ထပ် ပြိုင်ဘက်
တစ်ယောက်လိုနေပါတယ်”

သူက စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

ဆူညံနေသော ပရိသတ်သည် ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ဟဲ - ဟဲ - ဟဲ - ဘယ်လိုလဲ၊ တစ်ယောက်မှ ထွက်လာကြ
ပါလား၊ လန်သွားပြီနဲ့တူတယ်”

၄၆ • ကဏ္ဍသီလိနုလင်းအောင်

သူက တစ်ယောက်တည်း စင်မြင့်၌ ပြောကြားနေသော်လည်း
ပရိသတ်မှာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ပါ။

ဤတွင် ကိုဖီးသည် သွေးကြွလာဟန်ဖြင့် -

“တစ်ယောက်မှတက်ပြီး မပြိုင်ရဲဘူးလား၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်
တေးတေးဆေးဆေး လိုင်စောင်နေမှာနော်၊ ပြိုင်ရဲသူမရှိရင်လဲ ပြိုင်
မည့်သူမရှိပါလို့ အော်ပေးပါခင်ဗျား၊ ဘာမှစွက်စရာမလိုပါဘူး၊ ဟဲ-
ဟဲ - ဟဲ -”

စကားဆုံးသည်နှင့် စင်မြင့်ပေါ်သို့ ဝန်းခနဲတက်လိုက်သူမှာ
ဓမ္မကျန်းမြစ်ပါသည်။ ကိုဖီး၏ နာလိုခက်ကောင်းများသည် ဓမ္မကျန်း
၏မခံနိုင်စိတ်အား သွေးထိုးလှုံ့ဆော်ပေးပါသည်။

စန်ချီယာသည် ဟန်တေးရန်ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ စိတ်ကူး
ပြောင်းသွားကာ သည်အတိုင်း ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။

ကိုဖီးသည် ဓမ္မကျန်းအားတွေ့သောအခါ သားသမင်အား
တွေ့သွားသည့် ကဏ္ဍားဘုရင်အလား ပြန်လိုက်မိပါသည်။ မထီလေးစား
အကြည့်မြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး လျှောင်ပြန်ပြန်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ချာတိတ်ရ - တက်လာပြီးမှ ပြန်ဆင်းဖို့ ခက်နေ
သလား”

ဓမ္မကျန်းမုက်နာ ရဲတက်သွားသည်။

“မခက်ပါဘူးကွာ၊ မယှဉ်ပြိုင်ရဲပါဘူး၊ တောင်ပိုင်းနဂါး ကိုဖီး
ကို ကြောက်ပါပြီလို့ ကြေညာလိုက်ပါ၊ ငါ့လိုလူမျိုးနဲ့ မယှဉ်ပြိုင်တာ

သိုင်းကဆုတ်ဆံ့ရပ်ပုံလွှာ (၆) • ၄၇

အကောင်းဆုံးပဲချာတိတ်၊ မင်းအဖိုးနုနုကလေးကို ဌာတ်ခနဲ၊ ဌာတ်ခနဲ
ချုပ်ပစ်လိုက်မှာကွာ၊ ဟား - ဟား - ဟား -

ဓမ္မကျန်း ပြန်အော်လိုက်၏။

“ဟေ့လို့ကြီး - ပေါက်ကရဲစကားတွေ ပြောမနေနဲ့”

“ဟေ့ - ငါက ပေါက်ကရဲစကား မပြောပါဘူးကွာ၊ အတည်
ပြောနေတာပါ”

“ဒီမှာ ခင်ဗျားကို ဒီစင်မြင့်မှာလို့သိပ်ဖို့ ကျွန်ထွက်လာတာမျှ
ဒီစင်မြင့်ဟာ ခင်ဗျားအတွက် အိပ်စင်မြစ်မယ်”

သူစကားကြောင့် ကိုဖီး အားရမ်းရရမ်းလေတော့၏။

“ဟေ့ချာတိတ် - ပေါက်ကရဲစကားတွေ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ မင်း
ဟာငယ်ပါသေးတယ်၊ ငါ့သားလောက်ပဲ ခွီပါသေးတယ်”

“စကားမရွှည်နဲ့၊ ခင်ဗျားစိန်ခေါ်လို့ ကျွန်တက်ပြီဗဲမယ်၊
မိဘုရားမပြိုင်ရဲရင် မပြိုင်ရဲဘူးပြော အင်္ဂါတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်ကို
အသာခလေး လှည့်ဆင်းသွားအောင်ပြောပြီး ခင်ဗျားက ဝိုက်လုပ်ချင်
လို့လား”

ဓမ္မကျန်း၏စကားမှာ ချက်ကျလက်ကျရှိလှသည်။

ထိုအခါ ကိုဖီး၏မုက်နာမှာ ချက်ချင်းတည်သွားသည်။

“ဩ - ဒီလိုလား၊ ငါက မင်းကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သက်တမ်း
မစေ့ခင် မသေစေချင်လို့ မင်းကိုပြောနေတာ၊ မင်းက ဒီလိုဓာတ်
ကောင် ဖိုက်ဖွဲရဲဆန်နေမှတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကဲ - ခိုခိုပါတော့”

၄၈ ♦ တက္ကသိုလ်ဆုလင်အောင်

ဓမ္မကျန်းသည် ကိုဦးရဲရာသို့ ခုန့်ဝင်သွားတော့သည်။

ကိုဦးနှင့်ဓမ္မကျန်း -

ကိုဦးနှင့် ဓမ္မကျန်းသည် အသက်အရွယ်အရ ကွာခြားလှသည်။ သားနှင့်မအေလောက် ကွာခြားသည်။

ဓမ္မကျန်းက နုနုငယ်ငယ်၊ ကိုဦးက လေးလုံးခြောက်ဖက်ကြီးထွေးလှသည်။ ခွန်အားဗလကလည်း ဆင်နှင့်ဆီတိပမာ ကွာခြားလွန်းလှသည်။

နာမည်ကျော်ကြားမှုကလည်း မတူပါ။ ဟိုက တောင်ပိုင်းနဂါး၊ ဓမ္မကျန်းက လုံးဝနာမည်မရှိသေးသူ။

ပရိသတ်အမြင်တွင်လည်း ကိုဦးက စော်စော်ကားကား စိန်ခေါ်နေသဖြင့် ဓမ္မကျန်းတက်သွားသည်ဟု မြင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပရိသတ်က ဓမ္မကျန်းအပေါ် မေတ္တာထားကြသည်။

မြို့စားကြီးမှာ ထူးခြားသည့်ပွဲ၏ အခြေအနေကြောင့် ရွှေသို့ ကိုယ်ကို ကိုင်ကြည့်သည်။ သည်လိုအခြေအနေမျိုးမှာ မြစ်တောင့်မြစ်ခဲပင်၊ မိုးမိုးတန်းတန်းကိုယ်စီကိုယ်စီ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး မိုးသွားနိုင်သွားသည်သာ ဖြစ်သည်။ ယခုလို အခြေအနေမျိုးက မမြစ်။

မြို့စားကြီး၏ သမီးငယ်မှာ ဓမ္မကျန်းပြောသလို အလွန်လှသည်။ သူမမှာ မှတ်လုံးကြီးပိုင်းလျက် ဓမ္မကျန်းကို ကြည့်နေသည်။ သူမနှင့်ရွယ်တူ နုနုငယ်ငယ်ယောက်ျားသားအပေါ် စိတ်ဝင်စားသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

သိုင်းစကဆုလင်ဆုလင် (၆) ♦ ၄၉

စင်မြင့်ပေါ်တွင် ပြိုင်ဘက်နှစ်ယောက်မှာ မှက်နာချင်းဆိုင်မိကြသည်။

"ကဲ - ချာတိတ်၊ ငါ့ကိုတော့ ပရိသတ်ကသိပြီးသား၊ မင်းကလေးလူတယ်၊ ငါဆိုတာ သိရအောင် မိတ်ဆက်ပေးဦးမှပေါ့"

ကိုဦး၏ ပထမစကားများမှာ အကောင်းမြစ်သည်။ ဂုဏ်ယူမှုအားကိုးဆက်လိုက်မှ အကောင်းပြောတာမဟုတ်မှန်း သိရတော့သည်။

"ဝါမှ မင်းသေတဲ့အခါ၊ မင်းမိဘတွေကို အကြောင်းကြားနိုင်မှာ" ဓမ္မကျန်းသည် ဒေါသကိုထိန်းချုပ်လိုက်ရ၏။

သူသည် ပရိသတ်ကို ဂရုစိုက်လိုက်ပြီး -

"ကျွန်တော့်နာမည် မိုးရွေ့ဝှက်ပါ"

ပရိသတ်သည် မိုးရွေ့ဝှက်ဟူသော အမည်ကိုမကြားဖူးပါ။ ထို့ကြောင့် တီးတိုးစီးတိုးဖြင့် တွတ်ထိုးနေကြတော့သည်။

"မင်းမိဘတွေ အဘိကိုလဲ ပြောဦးလေ"

"မြိုင်ပွဲစည်းကမ်းမှာ ဒါတွေပြောရမယ်၊ မပြောရင် မရဘူးလို့ ပြောလား"

ကိုဦး ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ပါးစပ်ပိတ်အောင် ဓမ္မကျန်းကို လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မြိုင်ပွဲစည်းကမ်းကို မတ်တတ်နားထောင်ကြသည်။

"ကဲ - ကြေမယ်၊ ခင်ဗျား ဘာလက်နက်သုံးမလဲ"

ကိုဦးက လက်နှစ်ဖက်ကို မြန်မြန်လိုက်၏။ သူ့အားလေးချင်း

တွင် တော်သူဟု မရိုသတ်ကသက်မှတ်ထားသည် မဟုတ်ပါလော့

“ဒီမွေးရာပါ လက်တွေ့ကိုပဲ အားကိုးတယ်”

သူသည် စုမုကျန်းအား အထင်သေးသည့် အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“မင်းမှာတော့ ဘာလက်နက်မှ မပါဘူးလား၊ ဖားလေး အလေးဖြစ်ဖြစ် ကိုင်သင့်တယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ခက်ပြီပေါ့ကွာ”

စုမုကျန်းက ရယ်လိုက်၏။

“ဟား - ဟား - ဟား -”

“မင်း - ဘာကို ရယ်တာလဲ၊ ငါပြောတာကို ရယ်တာလား”

“ဟုတ်တယ် - ခင်ဗျားပြောတာကို ရယ်တာပဲ”

“မင်းကို လက်နက်ကိုင်သင့်တယ် ပြောတာ လွန်သလား၊ မအသက်နဲ့ ငါ့အသက်ကိုကြည့်၊ မင်းပုံမန်းနဲ့ ငါ့ပုံမန်းကိုကြည့်၊ အလုပ် ကြည့်ကြည့်၊ လက်နက်တစ်ခုခု ကိုင်သင့်တယ်ဆိုတာ ထင်နေတာပဲ”

“ကျွန် မတရား မယှဉ်ပြိုင်ချင်ပါဘူးဗျား၊ ဒါပေမယ့် တစ်တော့ရှိတယ်၊ ကျုပ်က သီချင်းဆိုရင်း တိုက်တတ်တယ်ဗျ၊ သီချင်းကလေး တဖော့အေးအေးနဲ့မှ တိုက်ရတာအားရှိတယ်ဗျ”

“ဟား - ဟား - ဟား - အထူးအဆန်းပါလား၊ မင်း သီချင်းဆိုနိုင်မလား၊ သွေးပဲအန်နိုင်မလားဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်”

“ကြာပါတယ်ဗျား၊ ကျွန်တို့ စကားပြောနေတာများပြီ၊ ခင်ဗျ

စတိုက်ပေတော့”

ကိုစီး မျက်လုံးပြေသွားသည်။

သိုင်းလောက ထိုးစံအတိုင်းဆိုလျှင် ဝါနုသူနှင့် ဝါရင့်သူတွေ့လျှင် ဝါနုသူက စတင်တိုက်ရမဖြစ်၊ ယခု မည်သို့မျှ နာမည်မရှိသေးသူ၊ နာမည်မထွက်သေးသူ မိုးရွေ့ငှက်ဆိုသူက မိမိအား စတင်အတိုက်ခိုင်းနေပြီ။

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မင်းပဲစတိုက်ပါ”

“ခင်ဗျားက စတိုက်ပါ”

ထိုအခါ တောင်ပိုင်းနဂါး ကိုစီးက သိုင်းလောကထိုးစံအား ပြောပြလျက် စုမုကျန်းအား စတင်တိုက်ခိုက်ရန် ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကဲ - မင်းသိပြီ မဟုတ်လား သိုင်းလောကထိုးစံကို၊ မင်းကပဲ စတင်ပြီး တိုက်ပေတော့”

“ဒါဆိုလဲ သဘောပဲ၊ နောက်မှ ငါ့ကိုအနိုင်ကျင့်သလေး ဘာလေးနဲ့ မစွပ်စွဲနဲ့”

စုမုကျန်းက ဘာမှမပြောတော့ပါ။ ကိုစီးနှင့် ခပ်ခွာခွာရပ်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို သိုင်းကွက်ခင်းလျက် စောင့်နေ၏။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အေးအေးဆေးဆေး သီဆိုလိုက်သည်။

“သီချင်းဆိုရင်း တိုက်ခိုက်ရတာ -

အလွန်ပင် ပျော်စရာ -

နှိုးနှိမ့်သွားတဲ့ ပြိုင်ဘက်မဟုတ် -

၅၂ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

သီချင်းသံလေး နားထောင်ရင်း -

သေမင်းနဲ့ တွေ့ရမှာ -

တို့ - ဟိုး - ဟိုး - ဟိုး -

ဘေး - ဟေး - ဟေး - ဟေး -

သီချင်းသံကြောင့် ပရိသတ်မှာ ဝါးခနဲရယ်လိုက်မိသည်။

ကိုမီးမှာ မွက်နာကြီးမည်းသွား၏။

"မင်းက ငါ့ကိုလှောင်တာသလား"

"မလှောင်ပါဘူး - သီချင်းဆိုတာပါ"

ကိုမီးသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် မြှောင့်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

လက်ဝါးဖြင့် တချက်မီးတိုက်ခိုက်သည်။

"ဦး -"

"ဝန်း -"

"ပြောင်း -"

"ဒေါသကြီးသူတိုင်းဟာ -"

သွားတွေအကုန်ကျွတ်ထွက်ရမပြီပါ -

ဉာဏ်ပညာရှိသူများဟာ ...

သီချင်းကလေး တအေးအေးနဲ့ တိုက်ကြသရာ -

မိန်းကလေးတွေလည်းချစ်ကြတာ -

အာ - ဟား - ဟား - ဟား -

တို့ - ဟူး - ဟူး - ဟူး -

သိုင်းအကရာဇ်၏ရုပ်ပုံလွှာ (၆) ♦ ၅၃

သီချင်းသံက ပထမအပျော့ဆွဲဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ပြည်နည်းမာန်ပါလာသည်။

ဓမ္မကျန်းမှာ သူ့သီချင်းအလိုက်နှင့်သူ စည်းဝါးကျကျ တုံ့ပြန်
တိုက်ခိုက်နေပုံမှာ အလွန်ပင် ကြည့်ကောင်းလှသည်။ ဓမ္မကျန်းသည်
အရမ်းမဝင်ပေး ကိုမီးက ပြင်ဆန်သော ဖိုက်ချက်သုံးသောအခါ
သူက ရှောင်တိမ်းပြီး ကိုမီးနောက်ဆုတ်သောအခါ သူက လိုက်လံ
တိုက်ခိုက်သည်။ အရမ်းမတိုက်ခိုက်ပေး။

ပရိသတ်မှာ တစ်သက်တစ်ခါကြုံရသော သိုင်းမြိုင်ပွဲဖြစ်၍
သဘောအကျကြီးကျနေကြ၏။ အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေကြသည်။
ပရိသတ်အားလုံးကပင် ဓမ္မကျန်းအား ဝိုင်း၍ အားပေးနေကြ
လေ၏။

"မိုးရွေ့ငှက်ကလေး အနိုင်တိုက်ပါ"

"သီချင်းဆိုပါဦးဦး"

"မိုးရွေ့ငှက် - တောင်ပိုင်းနဂါးကို အနိုင်ယူပြပါ"

"တောင်ပိုင်းနဂါးကို မိုးရွေ့ငှက်ကလေးက နှုတ်သီးနဲ့အိပ်ပြပါ
ကျောင်းမယ်"

"ဝန်း -"

"ပြောင်း -"

ကိုမီး၏ တိုက်ခိုက်လိုက်သော လက်သီးတွဲသည် လက်ချက်သွား
၏။ လှဲချော်ပေမပေါ့ မိုးရွေ့ငှက်က ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်ကိုး။

၅၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

"နဂါးဆိုတာတောင်ပံမပါ -

ကောင်းကင်မှာမပျံနိုင်ပါ -

မိုးရွေ့ကကသာ -

ကမ္ဘာမြေအနှံ့ခရီးဆန်ကာ -

နဂါးကိုထိုးသုတ်မည်သာ -

ဂရိ - ဟေး - ဟေး - ဟေး -

အို - ငွေ - ငွေ - ငွေ -"

အသံသည် တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာသည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်မြို့
အနီးမှ ပရိသတ်များသည် နားကိုပိတ်ထားရတော့သည်။ သူ့အသံ
သည် လိုက်မီတုန့်ယင်နေသည်။

ကိုနီးမှာ သီချင်းသံကို နားမခံနိုင်တော့ပေ။ စုမုကျန်းက
မျက်နှာကို အားကုန်ခိုက်ချလိုက်တော့သည်။

"ဝန်း -"

"ဝိုး -"

သို့သော် စုမုကျန်းက အသာလေးရောင်တိမ်းပေးပြီး လစ်လစ်
သွားသော ကိုနီး၏ရင်ဘတ်ကို လက်ညှိုး၊ လက်ခလယ် လက်မ
ချောင်းဖြင့် ထိုးစိုက်ထည့်လိုက်၏။

"ဝိုး -"

"ပြောက် -"

"အား -"

"ဝန်း -"

ကိုနီးမှာ အမှတ်တမဲ့ အလစ်တွယ်ခံလိုက်ရသဖြင့် တော်တော်
လှမ်းလှမ်းသို့ လွင့်စဉ်တွက်သွားရသည်။ ကိုနီးခွတ်တရက် မထနိုင်
ပေ။ စုမုကျန်းက သီချင်းဆိုပြီဆိုနေသည်။

"မိုးရွေ့ကက - မိုးရွေ့ကက"

"မိုးရွေ့ကကနိုင်ပြီ - မိုးရွေ့ကကနိုင်ပြီ"

ပရိသတ်၏အသံမှာ ပွက်လော့ဖိုက်ဆူညံသွားသည်။

လဲကျနေသူကား ကိုနီးဖြစ်ပါသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ကို ငုံ့ကြည့်
လိုက်၏။ သူ့ရင်ဘတ်တွင် အနီရောင်အပေါက်ကလေးနှစ်ပေါက်
ရှိနေသည်။ ထိုအပေါက်နှစ်ပေါက်မှ သွေးများယိုစီးကျနေသည်။
ပွက်ရာသွေးပေါ့။

ပရိသတ်အော်သံများက နားကွဲမတက် ဆူညံနေသည်။

"တောင်ပိုင်းနဂါးလဲကျသွားပြီဦး"

"ပြန်မထနိုင်ရင် အနွှဲ"

"မိုးရွေ့ကကလေးကို အနိုင်ပေးပါ"

ကိုနီးသည် ရင်ဝပွဲခက်ရာကို လက်ဖြင့်မိကပ်လိုက်သည်။
အဖျားယိုစီးကျနေသည်ကို ရပ်တန့်သွားစေရန် ဖြစ်သည်။
ထို့နောက် သူသည် ဒဿိယမိုင် ထရပ်လိုက်၏။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားရသည်။

ခက်ရာမှာ ပြင်ထန်လှ၏။ သူ၏ ဟန်ဟန်စိတ်ကြောင့်သာ

၅၆ • တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မြန်မာနိုင်ငံခြင်းဖြစ်သည်။

“တောင်ပိုင်းနဂါး - မြန်မာလာပြီ”

“တောင်ပိုင်းနဂါး - မြန်မာလာပြီ”

“မိုးရွေ့ငှက် အလဲထိုးပါ”

“မိုးရွေ့ငှက် အနိုင်ယူပါ”

ပရိသတ်များက မိုးရွေ့ငှက်ဘက်မှ အထူးအားပေးကြသည်။
ဤသည်ကို တောင်ပိုင်းနဂါးကိုစီးလည်း သိသည်။

ပရိသတ်မှာ အကြောင်းမဟုတ်၊ အနိုင်အရှုံးသာ အဓိကဖြစ်သည်။ ကိုစီး၏မျက်လုံးအနုမှာ မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက်ရှိသည်။ သူသည် စုမုကျန်းအား တစ်သက်တစ်ခါ မုန်းတီးမှုဖြင့် အမုန်းပြုမုန်းမိသည်။

သူ့ကိုယ်သန္တာမှာမှ ဒဏ်ယိုယိုင်မြစ်လျက်ရှိသည်။ အတန်ကြာတည်ငြိမ်မှုရသွားသည်။

ပရိသတ်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် စုမုကျန်းထံသို့ ပဝါများလက်ကိုင်ပဝါများ ပစ်ပေးလျက်ရှိကြသည်။ ထိုသို့ပစ်ပေးခြင်းသည် မိုးရွေ့ငှက်အား ဂုဏ်ပြုခြင်း မဟုတ်ပါသလော။

“ယူပါ - ယူပါ - ဟောဒီ ပဝါလေးယူပါ”

ကိုစီးသည် ပရိသတ်အား ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်သည်။ ပစ်သတ်ကိုလည်း မုန်းမိသည်။

ထိုစဉ် -

သိုင်းကရင်၏ရုပ်ပုံမှာ (၆) • ၅၇

“ဦး -”

အမြဲရောင်ပဝါလေးတစ်စည်သည် လေထဲ၌ လွင့်မျောကာ စုမုကျန်းရွေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

စုမုကျန်း အသာအယာပင် ဖမ်းယူလိုက်ပါသည်။ ပဝါလေးမှာ မျှော့ရန်များဖြင့် ထုံသင်းနေသည်။ ပဝါလေးသည် စုမုကျန်းရွေ့သို့ နီးနီးကြီး ကျရောက်လာပါသည်။

စုမုကျန်းသည် ပဝါလွင့်လာရာဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ လသာအောင်ပေါ်မှ ခြုံစားကြီး၏သမီးဝယ် ယင်ဇွေးရာနှင့် မျက်လုံးများဆုံမိကြသည်။ ထိုအခါ မျက်လုံးနှစ်စုံ ပြေးတပ်သလို ကြည့်မိကြသည်။ စုမုကျန်း ရင်သိမ့်သိမ့်ခါသွားသည်။ ခြုံစားကြီး၏သမီးဝယ်လည်း ထိုသို့ခံစားမိမည်သာ။

ယင်ဇွေးရာက စုမုကျန်းအား မသိမသာ လက်မြှောက်ဆက်သည်။ သူ မည်သို့ပင် မသိမသာပြုလုပ်သည်ဖြစ်စေ မရိသတ်ကြီးကား မြင်သွားလေပြီ။ ထိုအခါ တခဲနက် ဩဘာပေးကြတော့၏။

“ဝေး - ဟေး - ဟေး - ဟေး -”

“ဝေး - ဟေး - ဟေး - ဟေး -”

ထိုသို့ ရုတ်တရက်သံသံဖြစ်နေသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ကိုစီးသည် စုမုကျန်းရှိရာသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်လိုက်လေတော့။

• • •

ရွာစားပြစ်ပြီ

"ဝိုး -"

"ဝုန်း -"

"မြောင်း -"

အပေါ်သို့မော့နေသော ဝိုးစွေငှက်အားလက်သီးတွဲသုံးတွဲ ဆက်တိုက်ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ ခြေထောက်တိုက်တွက်ကို သူမသုံး တတ်ချေ။ ယခု ခြေထောက်တိုက်တွက် နှစ်တွက်ပါ ဆက်တိုက် ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

ဓမ္မကျန်းမှာ အပေါ်သို့ မေးမောနေသော်လည်း ဝယ်ယူပိုင် မြင့်ရပ်နေသောကိုးကို သတိထားမိပါသည်။ တဖြည်းဖြည်း တည်ငြိမ် သွားသည်ကိုလည်း သတိပြုမိပါသည်။ တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူ့ထံမှ နှစ် ဝက်လာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့သိလိုက်ပါသည်။

ယခု ကိုဝိုးနုဝင်လာခဲ့ပေပြီ။ လက်သီးနှင့် ခြေထောက် အတွဲ တိုက်ပစ်လွှတ်လိုက်ရာ ဓမ္မကျန်းသာ သတိမမိလျှင် တစ်လုံးပထိ တစ်လုံးထိမည်မှာ သေချာပါသည်။ ယခုတော့ ဓမ္မကျန်းက သတိ မှီနေသည်။

ဓမ္မကျန်းသည် ခြေထောက်ကို စွေလျှား၍ ရွှေငင်တိမ်းလိုက်ပြီး ယူလက်တိုက်တွက်ကို တံတောင်ဆစ်အားကိုးလျက် ဖယ်ရွာပစ် လိုက်၏။ ကိုဝိုးမှာ လည်တွက်သွားသည်။ ထိုအခါ လက်ဝါးနှစ်ဖက် ပြင် ကိုဝိုး၏ နံကြားနှစ်ဖက်ကို ညှပ်၍ ချလိုက်သည်။

"ဝပ် -"

"ဟောက် -"

အား -"

ကိုဝိုးမှာ နာနာကျင်ကျင် တစ်ခွန်းသာ အော်နိုင်သည်။ အရပ် ပြို့ပြတ် ပစ်ကျသွားတော့၏။

ဓမ္မကျန်း နံကြည်လိုက်၏။

ကိုဝိုး တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်တော့ချေ။

ဓမ္မကျန်းသည်ပင်လျှင် နောက်ဆုံးဒိုလ်လှပွင့် ဝိုင်းစွဲခဲ့ပါပြီ။ သူသည် နောက်ထပ် သိုင်းသမားငါးယောက်အား အနိုင်ယူခဲ့၏။ အရှေ့တောင်မိုးကြိုး ချုံ့ကွမ်း၊ ကျောက်ခဲတန်ခွက်ကင်း လမ်းမောင်းလ သိုင်းသမား အားယံ၊ ပြောက်ပိုင်းသိုင်းတန်ခွက် ဘွန်ငေါက်၊ ညိုဖြစ်သူ ဘွန်မြောင်း တို့ဖြစ်ကြသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်တို့ကို အနိုင်ယူ

ခဲ့သည်။

ထိုသူများအနေဖြင့် ဇုမုကျန်းကို မွှောင်လွှဲ၍လည်းမရဘဲ နောက်ဆုံးဇုမုကျန်းနှင့် လာတွေ့ကြသည်။ အားလုံးဇုမုကျန်းကို မှီးသွားသည်။

စန်ချီယာကတော့ အလွန်သလောကျနေ၏။ "သူသည် ပရိသတ်ထဲမှနေ၍ ပရိသတ်ကို အကဲခတ်သည်။ ပရိသတ်အားလုံးက ဇုမုကျန်းကို အားပေးကြသည်။ ထိုင်းယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရာတွင် ဇုမုကျန်း အနိုင်ရရှိရန်သာ အော်ဟစ်နေကြသည်။

"မိုးရွေ့ငှက်ကလေး - အနိုင်ရပါစေ"

"မိုးရွေ့ငှက်ကလေး - အနိုင်ရပါစေ"

ထိုအသံသည် ယခုမှ ထွက်နေ၏။ ဇုမုကျန်းသည် ပရိသတ်၏ မေတ္တာကို ထူးကဲစွာရရှိသွားသည်။

သိုင်းလောကထဲသို့ ယခုမှ ဝင်ရောက်စမြဲသည့် လူငယ် ကလေးတစ်ယောက်၏ အစွမ်းအင်ကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိသွားအောင် ပြသနိုင်သည့်အတွက် စန်ချီယာဂုဏ်ယူသည်။ စန်ချီယာဂုဏ်ယူလောက်အောင် ဇုမုကျန်းက ထိုက်ထိုက်တန်တန် အစွမ်းပြ အနိုင်ယူခဲ့သည်။ ညီငယ်အတွက် အစ်ကိုကြီးသည် ဝိတိစ္ဆိမ်းဝေနေသတည်း။

နောက်ဆုံး ဗိုလ်လုပွဲတွင် မြောက်ပိုင်းသိုင်းတံခွန် ဘွန်မြောင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရသည်။ ထိုပွဲတွင် အေးအေးသာသာပင် ဘွန်မြောင်းကို

အနိုင်ရသည်။ ထိုအခါ မြို့စားကြီးကိုယ်တိုင် သူလည်ပင်းတွင် အောင်ပန်းကိုကို စွပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

မြို့စားကြီး၏ သမီးငယ် ယင်စွေးရွာကလည်း သူမ၏ အဖျားကပ်မိလည်ဆွဲတဲ့ ဆုခံခဲ့ရသည်။ ဇုမုကျန်းနှင့် ယင်စွေးရွာတို့သည် အကြည်ချင်းပြိုင်နေကြသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စူးစူးစူးစူးကြည့်ကြသည်။ ထို့နောက် ယင်စွေးရွာ၏ မျက်လွှာချဆွဲသွားခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် မြို့စားကြီး၏အိပ်တော်ဝန်က ပရိသတ်အား မကြည်လာပါသည်။

ယခု သိုင်းပြိုင်ပွဲမှာအနိုင်ရခဲ့တဲ့ မိုးရွေ့ငှက်ကို စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးရေးအဖွဲ့က အမှာကျတဲ့ဟိုရွာရွာ ရွာစားကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ကြောင်း မကြည်လာပါတယ် ခင်ဗျာ။

ဩဘာသ်များ ဆူညံသွားသည်။

"ရွာစားကြီး - မိုးရွေ့ငှက်"

"ရွာစားကြီး - မိုးရွေ့ငှက်"

ပရိသတ်များက အော်ဟစ်ကြသည်။

ထိုအခါကျမှ ဇုမုကျန်းမှာ ပြုံးပြုံးပျာပျာဖြစ်သွားရတော့မည်။ သူသည် ရွာစားမဖြစ်လို မဟုတ်ပါလား။ တောင်ပိုင်းနဂါးကိုမီးအား မကျေနပ်သဖြင့် စင်ပေါ်တက်မြိုင်လိုက်ရသည်။ ရွာစားများအား မယူပါဟု စကားခံခြင်းဆိုခြင်းမပြုရသေးကြောင်း သူမတီရသွားသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး - ဒီလိုမဟုတ်သေးဘူး”

မိုးစွေငှက်က အော်လိုက်သည်။

“ဘာလဲကွယ် - မင်းဘာကိုမကျေနပ်လို့ မဟုတ်သေးဘူး
အော်နေတာလဲ၊ ရွာစားရာထူးပေးမယ်လို့ ကြေညာထားတာ
ဒီထက်တော့ မရှိဘူးကွယ်”

အိမ်တော်ဝန်ကပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ - ကျွန်တော် ဒီသိုင်းပြိုင်ပွဲဝင်ပြိုင်ရတာဟာ ရွာစား
ကြီးရာထူးကို လိုချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ရွာစားကြီးရာထူးဟာ သိ
အဆင့်အတန်းမြင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့လဲ မတန်ပါဘူး။ တောင်ပို
နဂါးကိုပဲဟာ ပရိသတ်ကိုစော်ကားနေလို့ ကျွန်တော် ဝင်ပြိုင်တာပဲ
သူမကားကို မြို့စားကြီးသမီးနုလင်းယောက်နှင့် မြို့တော်ဝန်
က စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

“ဒါကြောင့်မို့ ရွာစားရာထူးကို လက်မခံရပါစေဖို့လို့ ပြောပါ
စေ တခြားလိုချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုသာ ပေးလိုက်ပါခင်ဤ
ကျွန်တော်က ဒီပြိုင်ပွဲမှာ ခိုလှုံစွဲရတာကိုပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ”

အိမ်တော်ဝန်က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ သူငယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲခင်ဤ၊ ကျွန်တော်က ရွာစားရာထူး
ကို ယူမယ်၊ မရရင်မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငြင်း
တာပါ”

ဤတွင် မြို့စားကြီးက ဝင်၍ရှင်းပြလိုက်သည်။

“တဲ့ဒီထုံးစံက ရွှေအဆက်ဆက်က ကျင့်သုံးလာခဲ့တဲ့ထုံးစံ
ပဲကွယ်၊ ရွာစားရာထူးပေးခံရတဲ့လူတိုင်း ယူကြတာပဲကွယ်၊ ပြိုင်ပွဲမှာ
ရလိမ့်အနိုင်ရသူတိုင်းဟာ ရွာစားဖြစ်ရတာ အစဉ်အလာပဲကွယ်၊
လက်မခံချင်ရင် အဓကတည်းက ဝင်မပြိုင်ဘူး၊ ဒီညည်းမျှည်းကို
မလိုက်နာတာဟာ တို့ရဲ့အစဉ်အလာကို ဖျက်ဆီးခြင်းပါ၊ မင်း ရွာစား
ကြီးရာထူးကို လက်မခံရင်တော့ ကြီးလေးတဲ့မြစ်ကန်ကို ခံရမှာကွယ်”

“သူဟာ အောင်ဆုကိုရတဲ့လူပဲ၊ သူ့အောင်ဆုကို ကြိုက်ရာ
လူကို လွှဲပစ်ခဲ့လို့မရဘူးလား”

အနီးတွင်မို့နေသည့် စန်ဒီယာကဝင်မေးလေ၏။

“ဟာ - ဒါကတော့ ထုံးစံမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ပြိုင်ပွဲမှာ ခိုလှုံစွဲ
တဲ့လူကိုသာ ရွာစားရာထူးနဲ့ ထိုက်တန်တယ်ဆိုပြီး ဆုဒီးမြင့်တာပါ၊
သူများကိုလွှဲပေးလို့ မရပါဘူး၊ လွှဲပေးတဲ့လူဟာ ပြိုင်ပွဲမှာခိုလှုံစွဲတဲ့
လူမှ မဟုတ်တာ”

မြို့စားကြီးက ဝင်၍ပြောသည်။

“နုလို့ သူက ငြင်းပယ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီနှစ်အဖို့ ရွာစားရာထူး
အလိုအလျောက် လစ်လပ်သွားတော့မှာပဲ၊ ဒီလိုရွာစားရာထူးခံရ
အဖို့ကို ဘယ်အထိအောင် တောင်းရသလဲဆိုတာ သိရဲ့အ
နုပြည်တော်အထိတောင်းရတယ် - မောင်ရင်ရဲ့”

“လက်မခံရင် ဘယ်လိုအမိန့်ဒီနှစ်သူမှတ်မှာလဲ”

၆၄ • တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဓမ္မကျန်းက အကဲခတ်ရင်းမေးလိုက်လေ၏။

အိမ်တော်ဝန်က ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ဖြေလိုက်ပါသည်။

“သိပ်ကြီးလေးတဲ့ အဖြစ်စက်ကိုတော့ မပေးပါဘူးကွာ၊ မြို့စားကြီးက ရာသက်ပန် အကျဉ်းသားလောက်ပဲ အကျဉ်းချထားနဲ့တင် ချထားမှာပါ။ ဒီလိုအကျဉ်းချထားပြီးရင်တော့ ရွာစားရာထူးကို ပြန်လက်ခံပါရစေတော့၊ ရွာစားလုပ်ပါမယ်ပြောလဲ မရတော့ဘူး ဝါဟာတို့နဲ့ တင်းကျပ်တဲ့စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေပဲကွယ့်”

ဓမ္မကျန်းသည် နေနီဒီယာအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမည်လဲဟု တိုင်ပင်သည့်သဘောပင်။

နေနီဒီယာက ဆက်ပြောနေ့ဟူ၍ မှက်ခိုပ်ပြလိုက်၏။ ထိုအခါ ယင်စွေးရွာက -

“အစ်ကိုက ဘာဖြစ်လို့ ရွာစားမလုပ်ချင်တာလဲ၊ ပြိုင်ပွဲဝင်သူတိုင်းဟာ ရွာစားဖြစ်ချင်ကြလို့ အလှအယက်ပဲ၊ နောက်ပြီး ဒီရွာဟာ ဇီးပွားစေ့ပျံ့ပြီးတော့ရွာပါ၊ အခွန်အတုပ် ကောင်းကောင်းရတယ်၊ ရွာကောင်းလို့ လူတွေမက်နေကြတာပေါ့”

ဓမ္မကျန်းသည် ယင်စွေးရွာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း -

“မလုပ်ချင်တာကတော့ အစ်ကိုက သိုင်းသမားမို့လို့ပါကွယ်၊ သိုင်းသမားဆိုတာ တစ်နေရာတည်းမှာ ခြေချပ်ကွပြီး အတည်တကျ မနေလိုဘူးကွယ့်၊ သိုင်းလောကမှာ လျှောက်သွားချင်နေတာ၊ သိုင်းလောကထဲမှာ ကျင်လည်နေချင်တာ၊ အဲဒါမှလဲ မျှော်တာကွယ့်”

သိုင်းစကရာဇ်စံစံပုံရွာ (၆) • ၆၅

“အစ်ကိုမှာနေပြီ၊ ရွာစားဘဝနဲ့လဲ သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်လို့ရတာပဲ၊ ရွာစားဖြစ်တာနဲ့ သိုင်းလောကထဲက ထွက်သွားရမှာပါလို့ ဘယ်သူမှမပြောဘူး၊ မြို့စားနယ်စားတွေတောင် သိုင်းလောကထဲက အဝင်နဲ့မနေကြတာပဲ၊ ဘယ်မြို့စားနယ်စားမှ သိုင်းလောကထဲက ထွက်သွားရတယ်ဆိုတဲ့ထုံးစံမရှိပါဘူး”

နယ်ငါးနယ်စား နယ်စားကြီးကျီတောင်သည်ပင် နဂါးကိုးကောက်ရိုက်၏အိုက်အိုက်ချပ်ကြီးဖြစ်နေ၍ သူမပြောသည်မှာ သဘာဝကျသည်။

“ကဲ - ဘယ်လိုလဲ - မောင်ရင်လေး ရွာစားရာထူးကို လက်ခံကြီးကွာ၊ ရွာစားရာထူးလက်ခံလို့ ဘယ်လိုအဆောင်အယောင်တွေ နှစ်ခုမှမယ်၊ ဘာညာနဲ့ အလုပ်အရွပ်ရဘူး၊ ရွာစားရာထူးလက်ခံမခံချင်ပါဘူးဆိုလို့ လက်ခံအောင်ပြောနေရတာ ခေါင်းရွပ်တာပဲကွယ်”

မြို့တော်ဝန်က ပြောလိုက်သည်။

ဓမ္မကျန်းကား ထွေထွေထူးထူး ပြောမနေတော့ပေ။ နေနီဒီယာက ငြိမ်နေရန် အခိုပ်အယောင်ပြထားသဖြင့် ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ရတော့သည်။

ဝမ်းသာအားမြှစ်သွားသူကား ယင်စွေးရွာပင်တည်း။

အိမ်တော်ဝန်က ပရိသတ်ဘက်သို့လှည့်၍ ကြေညာလိုက်သည်။

“သိုင်းသမား ဖိုစေ့ဝက်ဟာ ရွာစားကြီးရာထူးကို လက်ခံလိုက်ကြို ရွာစားကြီးဖိုစေ့ဝက်ကို မနီသတ်အပေါင်းတို့က ပါရဝပြုကြပါဟု ကြေညာလိုက်ပါသတည်း။

• • •

နုလုံးသား လှောင်ချို

စုမကွန်းမှာ မြို့စားကြီးအိမ်မှာ ရွာစားကြီးရာထူးက လက်ခံလိုက်ရလေပြီ။ စုမကွန်းနှင့် စန်ဒီယာတို့မှာ မြို့စားကြီး၏ သီးသန့်ဆောင်တွင် တည်းခိုနေကြရသည်။

ယခုအချိန်၌ ရွာစားရာထူးကိုလက်ခံမည်ဖြစ်ကြောင်း မြို့တော်စန်က ကြေညာထားပြီးဖြစ်သည်။ နောက်သုံးရက်အကြာတွင် ရွာစားရာထူး တကယ့်အဆောင်အယောင်များ ပေးအပ်အံ့မြင့်မည် ဖြစ်ပြီး ထိုအခါကမူ တကယ့်ရွာစားဖြစ်ရပေမည်။ တကယ့် အဆောင်အယောင်များရရှိပြီးသောအခါမှ ဟိုရွာရွာသို့သွားရောက် ရမည်ဖြစ်သည်။

စည်ဆောင်ထဲရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် စုမကွန်းသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေလေ၏။ သူ စိတ်ပျက်နေသည်။ ရွာစား ရာထူးကို မလိုချင်ပါဘဲလျက် သူ ယူရမည်မဟုတ်ပါလော့။

စန်ဒီယာကတော့ ငြိမ်ငြိမ်တိုင်မနေပေ။ စည်ဆောင်ပတ် လျှံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပန်းအိကားခွပ်များကို လိုက်လံကြည့်ရှု နေသည်။

“ဟင်း -”

စုမကွန်းထံမှ သက်ပြင်းချသံထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ပန်းအိကားများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေသော စန်ဒီယာသည် အောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိ၏။

စုမကွန်းသည် စန်ဒီယာအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဟင်း - တော်တော်ကို အခက်အခဲကြုံတွေ့နေရတာပဲ။

လက်ခံလိုက်ရလဲလဲ ရွာစားဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံး ခြေချပ်မိနေတော့ မယ်၊ ငြင်းပယ်ပြန်ရင်လဲ အကျဉ်းသားဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံးနေရ လိမ့်မယ်”

စန်ဒီယာက နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“တစ်သက်လုံး ခြေချပ်မိတာချင်းအတူတူ ရွာစားဘဝက ဝို လှုပ်လှုပ်တာပေါ့ကွယ်။ ရွာစားဘဝနဲ့ သိုင်းပညာရှာမိလို့လဲ ရတာပဲ။ မပျက်နဲ့”

“ဟင် - ဒီလိုပုန်းသိရင် ကွန်တော် ဝင်ပျဉ်ပါဘူးဗျား ကိုအိက ကိုသက်ကိုစော်ကားနေလို့သာ ဝင်ပျဉ်မိတာ။ အစ်ကိုပြောသလို ပြီးတင်ပြီး ရွာစားရာထူး လက်မခံဘူးလို့ မပြောမိတာ မသိတာပါပဲ။ အစ်ကိုရာ”

၆၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ခူတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကံတရားက ဒီလိုမန်တီးလာပြီကိုး”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် - အစ်ကို”

ဗုဗုကုန်းသည် စန်ဒီယာစို့ရာသို့တိုးကပ်လာပြီး တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

“ခူနေ ထွက်ပြေးကြရင် မကောင်းဘူးလား”

စန်ဒီယာ ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ထွက်ပြေးဖို့မလိုပါဘူး၊ ရွာစားဘဝနဲ့ သိုင်းလောကထဲ ဝင်ဆွဲလို့ရတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးနေရမှာလဲ”

“ဟာ-အစ်ကိုက ခါတွေပဲ ထပ်ကာထပ်ကာပြောနေတာပဲကိုး”

“မဟုတ်ဘူးညီလေး၊ မင်းကို ဒီမှာနေစေချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မနေနဲ့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းဖို့ မင်းကို ဒီမှာနေစေရတာ”

“ရှင်းပြပါဦးအစ်ကို”

စန်ဒီယာသည် ပတ်ပတ်လည်ကို အကဲခတ်ပြီး အသံကို တိုးလိုက်၏။

“အစ်ကိုအထင်ပြောရရင်တော့ ဒီလူတွေဟာ တောင်တန်းနဂါးကျီတောင်နဲ့ ဆက်နွယ်နေတယ်လို့ထင်တယ်၊ ထင်စရာအကြောင်းတွေကလဲ နို့နေတယ်လေ”

သိုင်းအကုတ်စီရပ်ပုံရွာ (၆) ♦ ၆၉

“ဟုတ်လား - ကျွန်တော်တော့ မတွေ့မိခဲ့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်သူမှမထင်မိအောင် ဖြစ်နေတာကိုက မသင်္ကာရောဖြစ်နေတာ၊ ခါပေမယ့် သူတို့ရဲ့သိုင်းကွက်တွေ၊ သူတို့ပြောပုံဆိုပုံတွေ၊ သူတို့ သိုင်းဂိုဏ်းဖွဲ့ စည်းပုံတွေကိုက ကျွန်တောင်ရဲ့ ဂိုဏ်းနဲ့ အခြေခံသဘောဆင်း တူနေတာကို တွေ့ရတယ်”

ဗုဗုကုန်း စိတ်ဝင်စားလာသည်။ လို့ကြောင့် စန်ဒီယာအနီးသို့ ဝိုင်း တိုးကပ်နားထောင်လေ၏။

“ဒီလိုထင်ရတာ တခြား အကြောင်းတွေကြောင့် မဟုတ်ဘူး”

သူက နံရံမှ ပန်းချီကားများကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလေ၏။

ဗုဗုကုန်းသည် ထိုပန်းချီကားကို သေချာစွာကြည့်သည်။ အသေအချာကြည့်သော်လည်း မည်သည့်ထူးခြားချက်ကိုမျှ မတွေ့ရပါ။ သာမန်ရှုမျှော်ခင်းပုံတစ်ပုံပင်။

ရေတသွင်သွင် စီးဆင်းနေသောမြစ်ကြီးတစ်စင်း။

နှင်းငွေ့များ ရစ်သိုင်းနေသော တောင်ထွတ်မြင့်မြင့်ကြီးတစ်ခု၊ တောင်ခြေ၌ ကလေးချီထားသည့်လူတစ်ယောက်။

ကောင်းကင် တိမ်တိုက်များက နှင်းငွေ့များကြား၌ အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် တည်နှိုနေသယောင်။

“ဒီပန်းချီကားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ညီလေး အုယ်လိုထင်တာလဲ၊ ညီလေးအထင်ကို ပြောစမ်း”

“မပြောတတ်ဘူးအစ်ကို၊ ရွာခင်းဟာ သဘာဝကျသလိုပဲ”

“ခါပေါ့ - သဘာဝမကျတာတွေကို စုပေါင်းစုစုဆိုထားတာပဲ။ သဘာဝမကျသလိုဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒီနှစ်လောက် အစ်ကိုနဲ့ နောက်ကြောင်းဆရာဝန်ကို မှတ်တမ်းတင်ထားတာပဲ။ မြစ်ကြီးက ဟွမ်ဟိုမြစ်ဟိုတောင်ထွတ်ကြီးက အစ်ကိုလိမ့်ကုန်တဲ့ ခုနစ်ယပ်ဝက်ပါ။ ချောတဲ့ကမ်းပါးကြီး၊ ကလေးချီထားသူက အစ်ကိုအဖေ ကျန်းမိုးနဲ့”

စန်ချီယာက အခိုင်အမာပင်ပြောဆိုသည်။

“ကလေးက ဘယ်သူဖြစ်မလဲ၊ အစ်ကိုပေါ့ - အစ်ကိုပေါ့၊ ဒီတိမ်တိုက်တွေက အစ်ကိုကိုယ်ပေါ်က စက်လက်က အမေ့အကြောင်းတွေ”

စုမှကျန်းသည် ထိုအခါကျမှ သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ပန်းချီကားကို အစီအစဉ်ပြောသည်။ ထိုအခါ စန်ချီယာ ခွင်းပြသည်များကို ဝိသဘောပေါက်လာတော့သည်။

“အာသဘောနဲ့ ဒါတွေကိုမှတ်တမ်းတင်နေရတာတယ်”

“တောင်တန်းနဂါးကျီထောင်ဟာ အင်မတန် ခွဲနပ်ကြီးတဲ့လူပဲ။ အခု ဆယ့်ငါးနှစ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကြာသွားတာတောင် အစ်ကိုကို မင်းဖို့ လိုက်နေတုန်းပဲရှိသေးတယ်၊ ဉာဏ်လဲများတယ်၊ သူ့လက်ထဲဟာလဲ တော်တော်စည်တယ်၊ တစ်ပြည်လုံးမှာ သူ့လူတွေကို ခွဲပြထားတယ်၊ သူ့လက်အောက်ခံ ဝိုက်နံ့တွေကို အမိန့်ပေးထားတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာပြီ”

“ဒီတော့ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတိုင်းကို အစ်ကိုအကြောင်း

အတင်းပေးထားမယ်၊ ရောက်တာနဲ့ မင်းဖို့ ညွှန်ကြားထားမယ်၊ ဒါကို လျှို့ဝှက်တဲ့ပန်းချီကားနဲ့ အမြဲတမ်း တပ်လှန့်သတိပေးထားတာပဲ။ ပန်းချီကားကို မြင်နေသူတိုင်းဟာ အစ်ကိုကို သတိရနေမယ်၊ မင်းဖို့ကို သတိရနေမယ်”

“အခု အစ်ကိုကိုရော ခိုင်မိနေပြီလား”

“ခုထိတော့ ခိုင်မိပုံမရသေးပါဘူး၊ သူတို့နဲ့ တိုက်ခိုက်ထိတွေ့နေတာက ညီလေးပဲ၊ ညီလေးကို အထင်မှားနေရင်တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့”

“ခါဖြင့် အစ်ကို ဖြိုင်ဖွဲ့မှာ လူလုံးထွက်မပြီတာ တော်သွားသေးတာပေါ့၊ လူလုံးပြန်ရင် သူတို့ ခိုင်မိချင် ခိုင်မိသွားမှာ”

“ခေါက် - ခေါက် - ခေါက်”

စန်ချီယာနှင့် စုမှကျန်းတို့ စကားပြောနေရင်း တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။

စုမှကျန်းက စန်ချီယာအား နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖြင့်မိပြသည်။ ထိုနောက် ပြည်းညင်းစွာထသွားပြီး တံခါးခွင့်ပေးလိုက်သည်။ အခါတံခါးဝတွင် ရပ်နေသူကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ပါးစပ်အဟောင်းယားဖြစ်သွားတော့သည်။

ဝင်လာသူကား အစ်ကိုယ်လုံး ပြောရောင်ဝက်ဆန်တာမရှိ ဖြူစားပြီးနုသမီးငယ် ယင်စွေးစွာတည်း။

စုမှကျန်းက ဦးညွတ်အဖို့အသေမြဲလိုက်သ

၇၂ ♦ တက္ကသိုလ်ဆုလမ်းအောင်

သိုင်းစာဆုလမ်းဆုလမ်း (၆) ♦ ၇၃

"တာကိုစွန့်လွှဲ ကိုယ်တိုင်လာရတာလဲ သခင်မလေး၊ လူလွှဲ
ပြီး ခိုင်းလိုက်ရင် ရတာပါပဲ"

ယင်စွေးစွာမှာ နှုတ်ခမ်းလေးစုလိုက်သည်။

"ဟို - ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ၊ သခင်မလေးလို့ မခေါ်ပါ။
အစ်ကို၊ အစ်ကို့ဆီကိုလာလည်တာ မလာရဘူးလား၊ စကားပြော
ပြောရအောင် လာလည်တာပါ"

"လာလည်လို့ရပါတယ်၊ မလာရဘူးလို့ မဆိုလိုပါဘူး"

"လာလည်လို့ရရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဟိုနေ့က သိုင်းမြိုင်ပွဲမှာ အစ်
ကိုလဲ သိုင်းမြိုင်ရတာနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်၊ ဒီတော့ အေးအေး
ဆေးဆေး စကားပြောရဘူးပေါ့၊ ခုမှ အေးအေးဆေးဆေး စကား
ပြောရမှာ၊ မေမေအလုပ်မှာ အပြင်ထွက်လာရတယ်"

သူမသည် ဇန်နီယာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး -

"အစ်ကိုကြီးရော ဒီကအစ်ကိုနဲ့ အားတော်သလဲဟင်၊ အစ်ကို
ကြီးကော ဘာဖြစ်လို့ သိုင်းမြိုင်ပွဲ မဝင်တာလဲ၊ လက်ရည်မတူလို့
လားဟင်"

ဇန်နီယာက ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ -

"ကျွန်က သိုင်းပညာမှမတတ်ပါ၊ ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ် သိုင်း
ပညာပြိုင်နိုင်မှာလဲ၊ ကျွန်က မိုးစွေငှက်နဲ့ အထိန်းတော်ပါ၊ မိုးစွေငှက်
သွားလေရာကို လိုက်နေရတယ်၊ မိုးစွေငှက် မမြင်သင့်တာ မမြင်ရ
အောင် လိုက်ထိန်းနေရတယ်၊ အခု မိုးစွေငှက်ဟာ ရွာစားကြီးဖြစ်

သွားပြီ၊ ဒီတော့ သူ့နောင်နေ စိတ်အေးသွားရပါပြီ၊ အခု ကျွန်
ပြန်ပြန် ပို့တော့တာပေါ့"

"ဟာ - ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အစ်ကိုကြီးဘယ်ပြန်လို့ဖြစ်မလဲ၊ ဒီမှာ
ဆက်နေရမှာပေါ့"

ယင်စွေးစွာက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဇန်နီယာက -

"ဟာ - ကျွန်မှာလဲ မိသားစုတာဝန်တွေ ခိုသေးတယ်လေး၊
ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာမှာ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေချင်
တာပေါ့၊ မိသားစုတွေကလဲ တဖျော်ဖျော်နဲ့စောင့်နေကြမှာပဲ၊
မိုးစွေငှက် အတည်မကျခင်တော့ လျှောက်လိုက်နေရတာပေါ့၊
အတည်ကျသွားရင် ဘာလိုတော့မှာလဲ"

ယင်စွေးစွာက ဆက်ပြောမနေတော့ပါ၊ သူမကလည်း ပဋိ
သန္နာရ စကားပြောခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ဇန်နီယာ၏စကားကို
အလေးမထားပါ၊ ထို့နောက် စုမုကျန်းဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး -

"အစ်ကို - အစ်ကိုက -"

ယင်စွေးစွာသည် နှုတ်ပိတ်သွား၏။

"ဘာလဲ - ဘာမေးမလို့လဲ - မေးပါ"

စုမုကျန်းက ပြောလိုက်သည်။

"ဟို - ဟို - အစ်ကိုက ဘိမ်ထောင်မို့သလားဟင်"

ယင်စွေးစွာ မှက်နှာကလေး နီရဲသွား၏။ သူမသည် စုမုကျန်း

၇၄ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တိမ်ထောင်မိမိ မေးလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဓမ္မကျန်းက နှုတ်သွက်လျှာသွက်မြင့် မြေလိုက်သည်။

“မမိပါဘူး - လူမို့ပါ”

ဓမ္မကျန်းမှာ ငယ်ရွယ်လှသေးသည်။ အသက်အရွယ်ကိုကြည့်ပါက မည်သည့်နှည်းနှင့်မျှ တိမ်ထောင်မမိသေးမှန်း သိနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်ဇွေးရွာအတွက်မူ မေးရပြန်ရပေမည်။

“အစ်ကိုမိဘတွေ့ဆီကိုကော အကြောင်းမကြားဘူးလားဟာ။ ရွာစားဖြစ်သွားတဲ့အကြောင်း အကြောင်းကြားရမှာပေါ့”

“အစ်ကိုမှာ မိဘတွေမှမရှိတော့တာ၊ အစ်ကိုက တစ်ကောကြွက်ပဲ။ သံယောဇဉ်တို့ ဘာတို့ နှိတာမဟုတ်တော့ အစ်ကိုရရွက်ကပင်ပေါက်ပဲ”

ဓမ္မကျန်းက မှင်သေသေဖြင့် ပြောဆိုလိုက်သည်။ တစ်ကောကြွက်ဟု ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် နောက်ကြောင်းတူးဖော်ရန်အကြောင်းမရှိတော့ပေ။ သို့မှသာ မိမိနောက်ကြောင်း လုံခြုံပေမည်။

“ဒါဆိုရင် ဒီနယ်မှာပဲ အခြေချတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ရွာစားကြီးဘဝနဲ့ပဲ အဖို့ထုတ်ရတော့မှာပေါ့”

“ရွာစားကြီးဘဝနဲ့ အဖို့ထုတ်ရမယ်ပေါ့ပြောပါနဲ့၊ တော်ကြာနေပြည်တော်က ကြိုက်သွားရင် မြို့စားနယ်စား ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့အစ်ကို”

ယင်ဇွေးရွာက မှက်နာကလေးဝင်းလက်ရွာ ပြောလိုက်သည်။

သိုင်းအာရာဇ်စံရပ်ကွာ (၆) • ၇၅

လူမ ဝမ်းသာသွားပေပြီး ရောက်တက်ရာရာ စကားများပြောလျက် နှလုံးဆောင်ထဲ၌ အချိန်ဖြန်းနေလေ၏။

နေနိဗ္ဗာသသည် ဓမ္မကျန်းနှင့် ယင်ဇွေးရွာကို အကဲခတ်နေသည်။ ဤအတိုင်းဆိုပါက ယင်ဇွေးရွာသည် ဓမ္မကျန်းအပေါ် တိမ်ညွတ်နေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ငယ်ရွယ်လှသဖြင့် မထိန်းနိုင်ကြပေ။ ယခုပင်ကြည့် မြို့စားကြီးအလစ်ထွက်လာပြီး စကားပြောနေပြန် ဖြစ်သည်။

ဓမ္မကျန်းကလည်း ယင်ဇွေးရွာအပေါ် တိမ်ညွတ်နေသည်။ ယင်ဇွေးရွာသည် ဓမ္မကျန်းက ရွာစားကြီးရာထူးကို ခြွင်းချက်မရှိ ယက်ခံလိုက်ကြောင်းသိရသဖြင့် မျှော်ရွှင်သွားပုံရနေသည်။

ယခုအချိန်ထိ ဓမ္မကျန်းအပေါ် သံသယမရှိသေးကြောင်း နေနိဗ္ဗာ အကဲခတ်မိသည်။

ဓမ္မကျန်းအပေါ် သံသယမရှိသဖြင့် မိမိအပေါ်ကား ဝေလားဝေ မည်သို့မျှ သံသယမရှိကြချေ။ ဤအတိုင်းဆိုပါက မိမိတို့ဘက်မှ အလေးသာနေသည်ဟု ပြောရမည်။

ဓမ္မကျန်းနေနဲလျှင် ၎င်းတို့၏သတင်းကို ဓမ္မကျန်းအတွင်းမှ နှိုက်ယူ၍ ရပေတော့မည်။ သတင်းထောက်လှမ်းနိုင်ပေတော့မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ - ဓမ္မကျန်းမှာတော့ မလွတ်လပ်တော့။ လျောင်းချီဝဲထိတ်မိနေသည့် ဖိုးဇွေငှက်ဘဝသို့ ကုစေတော့သွားရပေတော့မည်။ လျောင်းချီဝဲကလည်း တစ်ခုတည်းသော ဟုတ်၊ နှစ်ခု

၇၆ • တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မြစ်နေသည်။ အာဏာဖြင့် မမြစ်မနေ လက်ခံရမည့်ရွာစားကြီး
ရာထူးမှာ စုပုကျန်းအတွက် လှောင်ချိန်ပင်။

နောက်တစ်ခုက ချစ်မေတ္တာဖြင့် သံယောဇဉ်နှောင်ပွဲရပ်ပေး
နေမည့် မိန်းမချောကလေး၏ နှလုံးသားလှောင်ချိန်ပင်။

• • •

သိုင်းကဆုတ်၏စဉ်ပုံလွှာ (၆) • ၇၇

ပြဿနာတထွေးထွေး

နေ့နံနက်အစဉ် ခရီးစဉ်က လမ်းဆုံနေပေပြီ။ ဝမ်းမင်းမြို့သည်
အရှေ့ဘက်သို့ မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ ရွှေတွင် မြို့ရွာကြီးကြီး
မားမားဟူ၍မရှိတော့။ ရွှေဆက်သွားလျှင် ပင်လယ်ပြင်သာရှိတော့
မည် မဟုတ်ပါလား။

ယခု ဝမ်းမင်းမြို့သည်ပင် သိုင်းလောကနှင့် အဆက်ပြတ်လှ
သည်။ သိုင်းမြို့ပုံရှိနေ၍သာ သိုင်းသမားများ ဤမျှလာခြင်း
ရှိသည်။

ဝမ်းမင်းမြို့တွင် ဆက်နေရန် အကြောင်းမရှိတော့။ မိမိ
သိုင်းလောကတွင် အတွေ့အကြုံရှာရန်ဖြစ်သည်။ သိုင်းသမားများ
မရှိလျှင် မိမိအတွေ့အကြုံရှာသည့်အမြင်သည် အလကားဖြစ်ပြီ။

၇၈ • တက္ကသိုလ်လောင်းအောင်

ဤဒေသတွင် စုမူကျန်းစား မိမိကိုယ်ခွဲအမြင် ထားခဲ့ပြီးဖြစ်ပြီး ဦးစီးသွားပေပြီး ကျန်သည်သတင်းများကို စုမူကျန်း ထောက်လှမ်းပေတော့မည်။

မိမိအနေဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရန်သာရှိတော့သည်ထိုမှတစ်ဆင့် အနောက်ပိုင်းဒေသများသို့ ခရီးဆန်းရပေမည်။ အနောက်ပိုင်းဒေသသည် သိုင်းလောကသားများ ကျက်စားနေသဖြင့်လည်းဖြစ်သည်။ အထက်လမ်းကိုကား အောက်လမ်းကိုကား ဆိုရာ ဒေသလည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိအနေဖြင့် အနောက်ပိုင်းသိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ရင်း အတွေ့အကြုံရှာရပေမည်။

မိမိနောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရာတွင် နေကြာလွင်မြစ်နှင့် အမိန်းမြို့ကို မလွဲမသွေဖြတ်သန်းရပေမည်။

နေကြာလွင်မြစ်ကိုတော့ သူလိုလိုချင်ချင် ပြန်လည်ရောက်ချင်ပါသည်။ နေကြာခင်းထဲမှ နေကြာပန်းကလေးသည် သူ့နှလုံးသားစိပ်၌ စွဲမြဲနေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော့။

သူ့ပစ်ခတ် ခဲ့သေးသည်။ သူ့ပစ်ခတ်ကိုတော့ ခန့်ဒီယာရှုံ့သည်။ ၃ ကိုတသိုင်းသမားကြီးသည် လောကကြီးကို အဆိုးမြင်ကောင်းမြင်နေမည်။ မိမိကိုလည်း အဆိုးမြင်ကောင်းမြင်နေနိုင်သည်။

သို့သော် မိမိအနေဖြင့် အတတ်လိုဆုံး ပြေလည်အောင် ဆက်ဆံချင်သည်။ လောကကြီးကို အဆိုးမြင်နေမှုများ ပပျောက်အောင် ပြုလုပ်သွားနိုင်မည်ဟု မိမိထင်သည်။

သိုင်းစာရာဇ်၏ရုပ်ပုံ (၆) • ၇၉

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ - နေကြာပန်းကလေးမှာ မဆိုးလှပါ။ မိမိကိုးမပေါ် ဆက်ဆံမှုမှာ ပျက်စီးပါသည်။ အကြောင်းမသိခင် မပြေလည်သည်များကတော့ ခွဲမည်ပေါ့။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ကိုယ်တော်ခန့်ဒီယာသည် နေကြာခင်းကြီး၏သို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံရောက်ရှိခဲ့ရပြန်ပါတော့သည်။ ခြောက်မယူ၊ နေသော နေကြာခင်းထဲ၌ ခန့်ဒီယာတစ်ယောက် ခရီးပေါက်နေပြန်လေပြီ။

ရွှေဝါရောင်နေကြာခင်းကြီးကား မရှိတော့။ ခြုံတ်ငေါက်ငေါက်နှင့် မယူ၊ ခြောက်နေလေပြီ။ နေကြာပန်း စိတ်သိမ်းသည့်ရာသီကို ပျန်မြောက်ခဲ့ပြီ။

နေကြာပန်းကလေး၏စိပ်သည်ကား နေကြာခင်းတစ်ခုလုံး မယူ၊ ခြောက်သွားပြီဖြစ်၍ ထီးထီးမားမားမြင်နေရသည်။ အထေးကြီးမှ လှမ်းမြင်နေရသည်။

ခန့်ဒီယာသည် မြင်းကို အသော့နှင့်လိုက်သည်။ စိမ်းကလေးနှင့်နီးလာလေလေ သူ့ရင်က ခုန်လေလေပင်။ ကြောမီ တံတိမ်ကလေးရွေ့သို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။ သူ့မြင်းကို တံတိမ်ကလေးရွေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။

“တိမ်ရှင်တို့ - တိမ်ရှင်တို့”
ခန့်ဒီယာက အော်လိုက်၏။
တံတိမ်ကလေးကား ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် မည်သည့်

၈၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

ထူးသံမျှ ပြန်မကြားရပေ။

သူသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းသက်လိုက်သည်။

အိမ်တံခါးလည်း ဖွင့်လှက်ဖို့နေသည်။

“အိမ်ရှင်တို့ - အိမ်ရှင်တို့”

နေနီယာသည် အသံမြှင့်၍ အော်လိုက်၏။ မည်သို့မျှ တံပြန်သံ မကြားရပေ။

“ဘယ်များသွားကြပါလိမ့်၊ လူကတော့ နို့နေရမှာပေါ့၊ နေကြာတွေ စိတ်သိမ်းပြီးလို့ မြို့တက်များ ရောင်းနေတာလား”

နေနီယာသည် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

“ဦး -”

“ဝှစ် -”

“ဝုန်း -”

စုတ်တစ်ခု လဲပြီသံများနှင့်အတူ ကြမ်းပြင်က အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ အထက်မှ ကြိုးများနှင့် သစ်လုံးများ ပြတ်ကျလာသည်။ အပေါ်၌ ထောင်ချောက်ဆင်ထားခြင်းပေတည်း။

“ဝှစ် -”

“ဝှစ် -”

“ဝှစ် -”

နံရံများမှ လှံတံများ ပြေးထွက်လာကြသည်။ အသံများက

သိုင်းအကုန်၏ရပ်ပုံလွှာ (၆) ♦ ၈၁

မပေါ်နိုင်တော့ဟု ထင်ရသည်။ အတန်ကြာမှ လှံတံများ အထွက်ရပ်သွားသည်။

နေနီယာသည် လှံတံများအကြား၌ ကျွမ်းမစ်မှောင်တိမ်း လိုက်ရသည်။ ဘေးဖြင့် ခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။ လက်နက်ကြောထောင်ချောက်မိသွားခြင်းပေတည်း။

ထို့နောက် နေနီယာ ဘေးကင်းရာအရပ်၌ ခြေနှင်းမိသည်။ နောက်ထပ် လက်နက်များထွက်မလာတော့။

“ဘုရား - ဘုရား - ငါ သတိပီနီယာနဲ့ ဝင်မိလို့ တော်တော် ကာယံ နို့မဟုတ်ရင် တံကျင်လို့ပြီးသား မြစ်နေမယ်၊ ဘာအမိန့်ပါလိမ့်၊ ထောင်ချောက်တွေဆင်ထားခဲ့သလဲ မသိဘူး၊ သိုင်းပညာမဟုတ်တဲ့လူ ဒီအိမ်ထဲဝင်မိရင် ငါးပါးကြီးတော့မှောက်မှာပဲ”

နေနီယာသည် ပြောရင်း ကြက်သီးထလာမိသည်။ ဆင်ထားသည့် ထောင်ချောက်မှာ ဘေးနှစ်ဖက်ညှပ် မိညှပ်ကြိတ်ချေမည့် မရုဏ်မောင်းလက်တက် ထောင်ချောက်မျိုးပင်။ ဆင်လို သတ္တဝါပစ်လွှတ် ဤထောင်ထောက်မျိုး၌မိလွှတ် စီမံညက်ညက် ကြေသွားမည်ဖြစ်သည်။

အပေါ်မှ သစ်တုံးများပြုတ်ကျပြီး မကြာမီ လှံတံများ ပြေးထွက်လာရန် အံ့ကုန်သံများကြားရသည်။ သစ်တုံးမိမိပြီး ရေလွှတ်သေး၊ မသေလျှင် လှံတံတံ၌ သေရမည်။

နေနီယာမှာနေရာ၌ရပ်ကာ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေမိသည်။

နေကြာပန်းကလေး ဆင်ထားသည့် ထောင်ချောက်ပေပဲလား
နေကြာပန်းကလေး၏မခင် ဆင်ထားသည့် ထောင်ချောက်
ပေပဲလား။

နေကြာပန်းကလေး မခင်ကတော့ ထောင်ချောက်ဆင်ထား
မည်မဟုတ်ချေ။ သူက သိုင်းလောကကို ရွံစွာမုန်းတီးနေသည့်
လူတစ်ယောက်။ သိုင်းလောကနှင့် ကင်းကင်းစွမ်းစွမ်းနေမည်မှ
သေချာသည်။ ထောင်ချောက်ဆင်ခြင်း၊ လက်နက်များ တပ်ဆင်ခြင်း
များ မမြဲလုပ်မည်မှာ သေချာသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် နေကြာပန်းကလေးဆင်ထားသည့် ထောင်
ချောက်ဖြစ်ရမည်ပေါ့။

မည်သူ့ကို ထောင်ချောက်ဆင်ထားရခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း။
တစ်ဦးဦးကို ထောင်ချောက်ဆင်ထားရခြင်းဖြစ်ပါမည်။ ဦး
လာမည်ကို မသိနိုင်ချေ။ မိမိကိုဆင်ထားခြင်းတော့ မဟုတ်နိုင်။
ဇန်နီယာ ရင်ပေါ်သွားသည်။

သူသည် သတိကြီးစွာဖြင့် တံတိမ်ကို လှည့်ပတ်စွာရှေ့လိုက်
၏။ တစ်အိမ်လုံးတွင် ဘာမျှမရှိချေ။ ပစ္စည်းအားလုံး ပြောင်စိုင်းနေ
သည်။

ဇန်နီယာသည် ဖြတ်ကျနေသော သစ်လုံးကို ရှောင်တိမ်းရန်
အတွင်းဘက်အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပါသည်။ အတွင်းခန်းထဲ
လည်း မည်သည့်ပစ္စည်းမျှ မရှိတော့ပါ။ နေကြာပန်းကလေးသည်

တစ်အိမ်လုံး အပြောင်စိုင်းလျက် အိမ်ပြောင်သွားခဲ့ပြီ။

သို့ရာတွင် ခေါင်းရင်းဘက်၌ သစ်သားပြားတစ်ချက်ကို ချိတ်
ပွဲထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သစ်သားပြားပေါ်တွင် စာများ ရေးထား
ကြောင်း တွေ့ရပေသည်။

ဇန်နီယာရှိနေသည့်နေရာမှ စာများကို ဖတ်၍မရပါ။ ထို့
ကြောင့် သစ်သားပြားအိမ်သို့ ကပ်သွား၍ စာကိုဖတ်ရပါသည်။ ဇန်နီ
ယာသည် သစ်သားပြားအနီးသို့ မကပ်ပါ။ အတင့်မခံ့ပါ။ နေကြာ
ပန်းကလေးသည် ထောင်ချောက်ဖို့နှင့် ဆင်ထားနိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သစ်သားပြားကို အထေးမှ ကြိုးကွင်းဖြင့် လှမ်းပစ်
ရပါသည်။ ကြိုးကွင်းသည် သစ်သားပြားကို သွားစွပ်ပါသည်။
ဇန်နီယာ ဆွဲယူလိုက်ရသည်။

သစ်သားပြား ပါလာပါသည်။
“ဦး -”
“ဝန်း -”
“ဟောက် - ဟောက် - ဟောက် -”

ပြေမြဲသံများ ကြားရပါသည်။ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ပြေနိုင်
ကျသွားပြီး မြားတံများ တွင်းဆီသို့ တဝှပ်ဝှပ်နှင့် ဆင်းလာပါသည်။
ထောင်ချောက် သစ်သားပြားကို ဆွဲယူလိုက်သည်နှင့် ထောင်ချောက်
ဟောင်းမြတ် သွားရန် ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။
အားလုံးငြိမ်သက်သွားမှ ဇန်နီယာ စာကိုဖတ်လိုက်သည်။

၈၄ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“တိမ်ကြားသခင်”

ပထမစာကြောင်းကြောင့် နေဦးယာ မျက်လုံးမြှူသွားပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့နာမည်ကို နေကြာပန်းကလေးက နေသားထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလို သူ့မြန်ရောက်လာမည်ကို နေကြာပန်းကလေးက ကြိုတင်သိထားနေပါကလား။

ထို့နောက် စာကို ဆက်၍ဖတ်လိုက်သည်။

တိမ်ကြားသခင်

ရှင်တစ်ယောက်တည်း ဒီကို မြန်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိထားပါတယ်။ ဒီကို မြန်လာမယ်ဆိုတာက နေကြာခင်းကြိုဆိုက်ပါ။ ဒီအခါမှ ကျွန်မနေတဲ့နေရာကို ဝင်မြင်အောင်ဝင်မှာပါ။ ကျွန်မမဲ့ အတားအဆီး ထောင်ချောက်တွေကို ဖြတ်ကျော် နိုင်ရင်တော့ ကျွန်မမဲ့စာကို ရှင်ဖတ်နိုင်ပါပြီ။

နေဦးယာသည် စာကိုဖတ်ပြီး စဉ်းစားလိုက်သည်။ သူမသည် ယေဘုယျအားဖြင့် သူ့မြန်လာမည်သဘောကို သိသည်။ စာကို ဆက်ဖတ်လိုက်၏။

ကျွန်မမှာခွင့်တာကတော့ ကျွန်မကို တကူးတက လိုက် မရှာဖို့ပါပဲ။ ကံကောင်းရင် သိုင်းလောကထဲမှာ မြန်တွေ့ကြမှာပါ။ ပေပေက သိုင်းလောကကို မုန်းတယ်။ သူ့အကြောင်း သူ့ကိုး ကျွန်မက သိုင်းလောကကို ချစ်တယ်။ ဝါကြောင့် ရှင်

သိုင်းလောကထဲနဲ့ပုံလွှာ (၆) • ၈၅

ကျွန်မ မြန်တွေ့ကြတဲ့အခါ မိတ်ဆွေတွေအဖြစ်နဲ့ပဲ တွေ့ချင်ပါ တယ်။ ရှင်ကို နောက်ဆုံးစေတနာနဲ့ သတိပေးရမယ်ဆိုရင်တော့ ကန့်မိန်းမြို့ကို စေးဝေးကရွာဝင်ပါ။ မရွာဝင်မဖြစ်လို့ ဝင်ရ တော့မယ်ဆိုရင်လည်း လမ်းဘေးကမ်းတိုင်တွေကို သတိထား ပါ။ နေကြာပန်းဆိုတာ နေဦးရာဘက်ကိုလိုက်ပြီး မျက်နှာမူရ ပါတယ်။

နေကြာပန်း

နေဦးယာသည် နေကြာပန်း၏စာကို အခေါက်ခေါက် အခါ ခါ ဖတ်မိသည်။ စာသားအမိပ္ပါယ်များကို စဉ်းစားသည်။

သူမကို ကန့်မိန်းမြို့အကြောင်း မပြောပြခဲ့ပါ။ တောင်ထိပ် ဂျရင်နှင့် အခင်းများခဲ့ရသည်အဖြစ်ကိုလည်း ပြောမပြခဲ့ရပါ။ ကန့်မိန်းမြို့မှ လစ်ထွက်သွားရသည် အကြောင်းများကိုလည်း ပြော မပြခဲ့ရပါ။ သူမသည် အဘယ်ကြောင့် ကန့်မိန်းမြို့အကြောင်းကို မိနေရပါသနည်း။ မိမိကို သတိပေးနေရပါသနည်း။ သူမသည် ကန့်မိန်းမြို့အကြောင်း အတော်သိထားပုံရသည်။ လမ်းဘေးက မီးတိုင်များအကြောင်းပင် သိနေသည်။ မိမိကို မုန့်အိမ်မီးတိုင်များ အကြောင်း သတိပေးထားသည်။

အခြေအနေသည် ရှင်တွေ့ပွေလီစပြုဖြစ်ကြောင်း နေဦးယာ မှားလည်လာမိလေ၏။

ဂ် • တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

စန်ဒီယာသည် သစ်သားပြားကိုလှန်လိုက်ပြီး အသင့်တွေ့ရသည်။ မီးသွေးခံမြင့် စာများကို ရေးတော့သည်။

နေကြာပန်းကလေး -

ငါကတော့ မင်းနောက်ကို လိုက်နေမှာပဲ။ မင်းက ဂျက်မိတ်ဆွေအဖြစ် သတ်မှတ်ထားတာပဲ။ အဲဒီတော့ ငါကလဲ မိတ်ဆွေအဖြစ် သတ်မှတ်ထားတာပေါ့။ ထာဝရမိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ မင်းက ကန့်မိန်းမြို့ကို မဝင်ပါနဲ့။ ဝင်ရင် ပုန်မီးတိုင်တွေကို သတ်ထားပါလို့ ဆိုတယ်။ မင်းရဲ့ စကားကို ငါ မလိုက်နာနိုင်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကန့်မိန်းမြို့ကို ငါ ဝင်ရပါဦးမယ်။ ဒါပေမယ့် ပုန်မီးတိုင်တွေကိုတော့ ဂရုစိုက်ပါမယ်။ မင်းရဲ့ သတ်ဖေးမှုကို - ငါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မိုးတိမ်ဆိုတာ နေမင်းရဲ့ အလင်းရောင်ကို ဖုံးကွယ်ပိတ်ဆို့ထားနိုင်ပါတယ်။

တိမ်ကြားသဆင်

စန်ဒီယာသည် စာရေးပြီးသည့်နောက် မြေတွင်းကြီးကိုပတ်ကာ မူလနေရာ၌ သစ်သားပြားကို ထားလိုက်၏။

သူသည် မူလပစ်ကျနေသည့် မြားတံနှင့်လုံတံများကို ကောက်ကာ ထောင်ချောက်တစ်ခုဆင်သည်။ ထောင်ချောက်ဆင်ရသည်မှာ အတန်ကြာသည်။ မဆင်၍လည်းမဖြစ်ပေး ထောင်ချောက်ဆင်ထားမှ ဤစာကို အလွယ်တကူ ယူနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

သိုင်းကတောင်စံရပ်(၆) • ၈၇

စန်ဒီယာသည် တံတိမ်အတွင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ သူ သတိရပြီး မထမပစ်လွှတ်ထားသည့် လုံတံများကို ကောက်ကာ တံတိမ်အဝင်ဝတွင် ထောင်ချောက်တစ်ခု ဆင်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် မူလထောင်ချောက်နှစ်ခု ပြန်ဖြစ်သွားပေပြီ။

ကိစ္စအားလုံးပြီးသည်နှင့် စန်ဒီယာသည် တံတိမ်ကလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးလိုက်သည်။ မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်ပါသည်။

စန်ဒီယာ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ကန့်မိန်းမြို့၌ အခွန်အထွေးတစ်ခု တောင်နေပြီဖြစ်သည်။ မည်သို့သော အခွန်အထွေးဖြစ်သည်ကို ဝင်ရောက်သော သို့မဟော့မည်။ နေကြာပန်း၏စာသည် ထိုအခွန်အထွေးကိုဖော်ပြသော စာသားဖြစ်သည်။

စန်ဒီယာသည် သူတစ်ချိန်က လျှို့ဝှက်စွာ ရွှောင်ထွက်လာခဲ့ဖူးသည့် ကန့်မိန်းမြို့ဆီသို့ မြင်းကို ဦးတည်လိုက်သည်။

• • •

သို့သော် ဆိုင်ထဲတွင် လူမရှိ၍မဟုတ်ပါ။ စားပွဲများအပြည့်
လူများထိုင်နေပါသည်။ စားသောက်နေပါသည်။ ထိုလူများသည်
ကျောက်ရုပ်ကြီးများလို ထိုင်မနေကြပါ။ စကားပြောလွတ် ခဲ့ကြပါ
သည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ယောက်သား စကားပြောရာတွင် ကြားရန်
အတိုးသာပြောကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်ထဲတွင် လူမရှိသယောင်
ရပါသည်။ အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်။

စန်ချီယာသည် ဆိုင်ထဲ၌ လူများနေသဖြင့် ထိုင်ရောလိုက်ရှာ
ရသည်။ ထိုစဉ် -

“ဟေ့သုငယ် - ဒီမှာ လာထိုင်ပါလား ဒီမှာ အဘတစ်ယောက်
အညံ့ရယ်၊ ကျန်တဲ့စားပွဲတွေကတော့ မိတ်မကူးနဲ့ဟေ့၊ လူက
အပြည့်ပဲ”

မိတ်ခေါ်သံက ထွက်ပေါ်လာ၏။ ပျူငှာသော မိတ်ခေါ်သံ
ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မုတ်ဆိတ်မြဲနှင့် အဘိုးဖိုတစ်ယောက်
ကို တွေ့ရလေ၏။

“ကျေနူးပဲ - အဘ”

မိတ်ခေါ်သည်စားပွဲဝိုင်းသို့ ဝင်လိုက်ရပါသည်။ အဘိုးဖို
မူတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရပြီး အရက်တစ်ဘူးနှင့် ထမင်းဟင်းလျှာ
ကို မှာကြားရသည်။

အဘိုးဖိုကို စန်ချီယာကအကဲခတ်သည်။

အဘိုးအိုဘ်အွမ်း

မိုးကောင်းကင် -

မိုးကောင်းကင် စားသောက်ဆိုင်၊ တောင်ထိပ်ဘုရင် ဟန်ကျွေး
နှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသည့် စားသောက်ဆိုင်၊ စန်ချီယာသည်
တောင်ထိပ်ဘုရင် ဟန်ကျွေးနှင့် ရင်ဆိုင်မတိုက်ခိုက်လိုလျှင် မိုး
ကောင်းကင် စားသောက်ဆိုင်သို့ လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက်နှင့် ဝင်ရောက်
ရမည်။ သို့သော် စန်ချီယာသည် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ဝင်
ရောက်ခဲ့လေ၏။

ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း ထူးခြားချက်တစ်ခုကို သတိပြုမိ၏။ ယခင်က
သည်ဆိုင်ကို ဝင်ရောက်သည်နှင့် ပရမ်းပတော မြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေ
သောဆိုင်သည် ယခုအခါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေလေပြီ။

၉၀ • ကဏ္ဍသီလ်နေလင်းဆောင်

အဘိုးဘိုကလည်း စန်ဒီယာကိုအကဲခတ်သည်။

“မောင်ရင်က ချည်သည်နဲ့တူတယ်”

မှတ်ဆိတ်မြူအဘိုးဘိုက ကောင်းစေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ - ချည်သည်ပါ။ ဒီတစ်ညတာ တည်းခိုမလို့ပါ”

အဘိုးဘို ထပ်မံပစ်တော့ပုညဟု စန်ဒီယာ ထင်လိုက်သည်။ သို့သော် အဘိုးဘိုက ထပ်မံ မပစ်တော့ပေ။ သူ့အစားအသောက်များကို စားသောက်နေတော့သည်။

အဘိုးဘို စားသောက်နေပုံကို စန်ဒီယာ မြင်သောအခါ ဘုံဩသွားသည်။ ဘုံလည်း ဘုံဩရောပင်။

အဘိုးဘိုခွေည့် အရက်တစ်တိုင်း၊ အသားကင်တစ်ပွဲနှင့် လိမ္မော်သီးတစ်လုံးစို့၏။ အဘိုးဘိုသည် ပန်းကန်ပြားထဲ၌ရှိသော အသားကင်များကို တိုးဖွေလိုက်၏။ ထို့နောက် အရက်ကို ပန်းကန်ထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်ပြီး လိမ္မော်သီးအရည်များကို ညှစ်ချလိုက်သည်။

ပြီးမှ လက်တစ်ဖက်က တူကိုကိုင်သည်။ လက်တစ်ဖက်က ဂွန်းကိုကိုင်သည်။ အသားပတ်များကို တူနှင့်ညှပ်လိုက်၊ အရက်ဂွန်းနှင့်ခပ်လျက် သောက်စားနေတော့၏။

အဘိုးဘိုသည် စားသောက်နေရင်းမှ မှက်လုံးကို လှန်ကြည့်သည်။ ဘုံဩစွာ ထေးမောကြည့်နေသော စန်ဒီယာကို ကြည့်ရင်း

“အချိန်တန်တော့ အားလုံး ခိုက်ထဲရောက်သွားကြတာပဲ။ ခုလဲ စားသောက်တော့ ဘာမြစ်သလဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ အားလုံး ခိုက်ထဲ

သိုင်းစာဆုတ်ခံရမိလှာ (၆) • ၉၁

ရောက်သွားကြတာပဲ”

ကောင်းဆိုးသည်နှင့် အဘိုးဘိုက ရယ်မောလိုက်လေ၏။ သူ့အတွေးနှင့်သူ မှန်သည်ပင်။

ထိုအခိုက် စန်ဒီယာမှာကြားထားသည့်အရက်နှင့် ထမင်းဟင်းလျာများ ရောက်လာသည်။ စန်ဒီယာသည် အရက်နှင့် ထမင်းဟင်းလျာများ ညှစ်ဖုင်လှသည်ကို သတိရလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် မြည်းကြည့်သည်။ ထိုအခါ သူ့ဘုံဩသွားရတော့သည်။ အရက်မှာ အကောင်းဆုံးအရက် မြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ ယခင်အခါက သောက်ခဲ့ဖူးသည့်အရက်နှင့် ဘာမျှမဆိုင်ပေ။ ထမင်းဟင်းလျာများမှာလည်း ထူးထူးကဲကဲအရသာရှိလှသည်။ ယခင်လက်ရာနှင့် လုံးဝမတူပေ။

“ဟယ်လိုလဲ - မင်းမြည်းနေတာကို ငါတွေ့ရပါတယ်ကွ၊ ကြိုက်မလား”

အဘိုးဘိုက လှမ်းမေးလေ၏။

“ဟုံဩဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒီဆိုင်ကို ကျွန်တော် မရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရောက်ဖူးပါတယ်။ ဆောင်းရာသီတုန်းက တစ်ခါ ရောက်ဖူးပါတယ်။ ဒီမြို့မှာ ဒီဆိုင်လောက်ညှပ်တဲ့ဆိုင် မရှိဘူးလို့ ကောင် ထင်ခဲ့မိတာ၊ အခုကျတော့လဲ သူ့ထက်ကောင်းတဲ့ဆိုင်မရှိတော့သလို မြစ်နေတယ်”

အဘိုးဘိုက ခေါင်းညိတ်ရင်း -

"လောကကြီးမှာ အရာတိုင်း ပြောင်းလဲနေကြတာပဲ၊ သေခြင်း တရားကသာ မပြောင်းလဲပဲ တည်ရှိနေတာ"

အဘိုးတို့၏စကားမဟုတ်ပါ။ ကွန်ဖြူရှင်၏စကားဖြစ်ပါ သည်။ အဘိုးတို့က ပြောသည်။

"အဲဒါ ကွန်ဖြူရှင်၏စကားကွ၊ တကယ်လဲ အရာတိုင်း ပြောင်းလဲနေကြတာပါကွာ"

သူ့စကားဆုံးသောအခါ -

"ဝုန်း -"

"ပြောင်း -"

"ဝိုင်း -"

"ဝိုင်း -"

"ဝါး - ဟား - ဟား - ဟား -"

ဆိုင်ဝဆီမှ တွန်းထိုးလဲမြို့သံများနှင့်အတူ တဝါးဝါး တဟား ဟား ကျယ်လောင်သောရယ်မောသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ အဘိုးတို့သည် ဆိုင်ဝသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် မထူးခြားသောမျက်နှာနှင့် -

"ငါမပြောဘူးလား၊ အရာဝတ္ထုတိုင်းဟာ အမြဲတမ်းပြောင်းလဲ နေပါတယ်လို့၊ အေးအေးချမ်းချမ်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ရှိတဲ့နေရာ လေးဟာ ဆူဆူပူပူဖြစ်နေတာမယ်"

"ဝါး - ဟား - ဟား - ဟား -"

ရယ်မောသံများ ဆူညံနေသည်။ ထို့နောက် လူတစ်စုဝင်လာ စတာသည်။ ထိပ်ဆုံးမှဝင်လာသူကို စန်ဒီယာ ကောင်းစွာမှတ်မိ ပါသည်။

တောင်ထိပ်ဘုရင် ဟန်ကုဏ္ဍ

ဟန်ကုဏ္ဍသည် တစ်ဆိုင်လုံးကိုဝေကြည့်လိုက်ပြီး စကားလှမ်း ပြောလိုက်လေ၏။

"ကြောင်ရဲ့ရှေ့မှောက်ကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာရဲတဲ့ ကြွက်ကို သိကြသလား၊ ဟား - ဟား - ဟား - မိုက်ပါဘိကွ၊ မိုက် ခာမှ သိပ်မိုက်တာပေါ့၊ လွတ်သွားတဲ့ကြွက်ကို ဒီကြောင်က ဘယ် အလွတ်ပေးတော့မလဲ"

ထိုစကားမှလည်း ဆုံးမစကားတစ်ခုပင်၊ ကြောင်ရှေ့သို့ ကြွက် နောက်တစ်ခေါက်မလာဟူသော ဆုံးမစကားကို ချဲ့ထွင် ပြောလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဟန်ကုဏ္ဍသည် စန်ဒီယာရှိရာသို့ တည်တည်မတ် မတ် လျှောက်လာလေ၏။ သူ့နောက်တွင် ဝတ်စုံနီဝတ် ငါးယောက် ပါလာလေ၏။ ဟန်ကုဏ္ဍသည် ခြေတစ်လှမ်း ကုသေတစ်သန်းတန် ဟန်ဖြင့် ပြည်ညှင်းစွာ လျှောက်လာလေ၏။ စန်ဒီယာထံသို့ ရောက် ခဲ့ရာ စန်ဒီယာ၏ ဘီချိန်ကြာမြင့်စွာလျှောက်လာနေ၏။ သူ တမင်လုပ် ချင်းဖြစ်သည်။

စန်ဒီယာ၏ စားပွဲသို့ရောက်ပြီး၊

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ ပြေးတုန်းကလဲ အပြီးကိုတန်းနေတာလုမသိသူမသိ အလစ်ထွက်ပြေးလိုက်တာ အခု ဘာလာလုပ်ပြီတာလဲ”

ဟန်ကုဏ္ဍက ရင်ကိုချီ၍မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားပဲပြောခဲ့တာပဲ၊ အကြွေးဆိုတာ မှတ်ထားရစမြဲဆို ဟန်ကုဏ္ဍက ကိုယ်ကိုလှုပ်၍ရယ်လိုက်၏။

“မင်းက ဘယ်လဲ သတ္တိကောင်းနေပါလား၊ ဝါထက် ဟို ငှက်ဆိုးလေးကော မပါဘူးလား”

မိုးစွေငှက်ကို မေးလိုက်သည်။ သူတို့သည် မိုးစွေငှက်ကို ထိလန့်ကြသည်။

“သူက သွေးနီနဲ့သူပါ၊ ကျွန်ကလဲ ကျွန်ခနီနဲ့ကျုပ်”

ဟန်ကုဏ္ဍသည် စန်ချီယာ၏ပန်းပေါ်သို့ လက်လာတင်စီတော်မူတန်ဖိုးသိုင်းသမားကို လက်တင်မခံရပါ။ စန်ချီယာသည် ဟန်ကုဏ္ဍ၏အစွမ်းကိုသိနေသဖြင့် လက်တင်ခံရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“မင်းနဲ့ငါက အကြွေးများတယ်၊ အကြွေးများရင် မကောင်းဘူး၊ အကြွေးကို အပြတ်ရှင်းတာအကောင်းဆုံးပဲ၊ အကြွေးက ကြံကြာထားလေ အတိုးတက်လေလေပဲ”

“နေပါဦးဗျား၊ ကြွေးဆိုတာ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်ရှိကြတာပဲ”

“ဘာဖြစ်သလဲ၊ မင်းဘက်ကအကြွေးရှိရင် မင်းကရှင်းပေး ငါ့ဘက်ကကြွေးရှိရင် ငါ့ကိုရှင်းမှာပေါ့၊ ဝါများကွာ - ဘာပြဿနာ

ရှိလဲ”

“ခင်ဗျားတို့က ကျွန်ကိုမပြဿနာရွေးခွာနေတာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဗျာ”

“ဟာ - မင်းသတ်သွားတဲ့လူက သုံးယောက်တောင်ကွ၊ ငါ့အမည်သုံးယောက်တောင်၊ သေသွားတာ၊ မင်းကို ပြဿနာမှာတာ အဆန်းလားကွာ၊ မင်းသတ်သွားတဲ့လူက များနေတာကိုး”

“ဝါကတော့ ခင်ဗျားတို့က စတာပဲ”

“ဟေ့ကောင် - ခုမှ ဘာ ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေတာလဲ၊ မင်းကြောင့် ငါ ဒီမြို့မှာ ဘယ်လောက်သိက္ခာကျရသလဲ - သိချဲ့လား၊ ငါ့ဩဇာကျသွားတယ်၊ ငါ့လက်နဲ့တချို့လဲ ပြုတ်ကျသွားတယ်၊ ဒီမြို့မှာ ငါ နေသာနေနေရတယ်၊ တချို့ ငါ့ဩဇာ မထိတော့ဘူးကွ”

“ဪ - ဝါကြောင့်လား”

“မင်းမဆိုးဘူး၊ အကောင်ပြုမှ အကောင်ထင်တာမင်းပဲ၊ ကဲ နီတစ်ခါတော့မင်းကို အပြတ်ရှင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ မင်းက ငါ့ကို ရှင်းနိုင်ရင်လဲရှင်း၊ ငါက မင်းကို ရှင်းမှာကတော့ အသေအချာပဲ၊ ဝါက မင်းကို လုံးဝမညှာတာပါဘူး”

“ဘယ်တော့ ရှင်းမှာလဲ”

“ခုပဲ”

“နေရာက -”

“လက်နက်ကို ဘာရွေးမလဲ”

၉၆ * တက္ကသိုလ်နေ့လင်ဆောင်

"ကြိုက်ရာ -"

"လူကကော -"

"တို့က အလှပြတိုက်ပွဲ တိုက်ခိုက်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒါရရှိ အဓိကပဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းကိုသတ်နိုင်ရင် ငါကွန်မြူနစ်နဲ့ အဓိကပဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းကိုသတ်နိုင်ရင် ငါကွန်မြူနစ်နဲ့"

"အဖြေ - ဒီလိုလား၊ ဒီလိုဆိုရင် ဆင်ဘုရားကို အဆင့်သင့်လုပ်လေတောင်ထိပ်ဘုရင်ဟန်ကျွေး နောက်ဆုတ်လိုက်၏၊ ထိုစဉ်"

"ကွန်မြူနစ်က သင်ကြားခဲ့တယ်"

မှတ်ဆိတ်ခြုံအဘိုးတို့ထံမှ အသံထွက်လာသည်။

ဟန်ကျွေးသည် အဘိုးကို ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်၏၊ အဘိုးတို့က

သုဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေသည်။

"လူနဲ့ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မမှုတရင် ဝင်ကူပြီးထမ်းပေးရမယ်"

အဘိုးတို့က ရေရွတ်နေသည်။

"ဝန်း -"

ဟန်ကျွေးသည် စားပွဲကို လက်ဝါးဖြင့် နှိပ်ချလိုက်၏၊ စားခဲ့သည် ကိစ္စပြောသွား၏။

"အဘိုးကြီး - ခင်ဗျားက ဘာပြောတာလဲ၊ ခင်ဗျား ပြောလိုတဲ့ ကောင်းအပ်ပါးကို သိရဲလား၊ အသက်ကြီးမှသေချင်ပြီနဲ့တုတယ်"

"ကွန်မြူနစ်က ပြောခဲ့တယ်"

အဘိုးတို့ထံမှ အသံထွက်လာပြန်သည်။

"လူနဲ့ ကင်းကွာသွားတဲ့ သစ်သီးတွေဟာ ခါးသွားပေါ့ပဲ"

သိုင်းကောင်းစံရပ်ကွက် (၆) * ၉၇

ကောက်မွေးလိုက်တဲ့အခါ အလွန်ကိုက်သောနွေးများပင်လျှင် ပြုမိသွားပေါ့ပဲတဲ့"

ကွန်မြူနစ်က အဆိုအမိန့်များကို ဆက်လက်ရေရွတ်ခဲ့သည်။

ဟန်ကျွေးမှာ နေဦးယာကို တိုက်ခိုက်ရန် ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အုပ်စုတိုက်ခိုက်ရမည့်သုတင်ဦးကို တွေ့နေပြန်ပြီး သူ့အားတိုက်ခိုက် အသားလွတ် စော်ကားသည်ဟု မြင်မိသည်။

"ဒီမှာအဘိုးကြီး ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား၊ ပညာရှိယောင်ယောင်၊ ယောင်ယောင်ယောင်၊ ဟိုယောင်ယောင် သည်ယောင်ယောင်၊ မနေနဲ့၊ မကွေ့နပ်ရင် ခင်ဗျားပါဝင်တိုက် နှစ်ယောက်လုံး ပျက်သုပြင်"

"အပြောလဲသိပ်မကြီးပါနဲ့လေ"

အဘိုးတို့သည် မြည်းညင်းစွာ ထရပ်လေ၏။

"ကွန်မြူနစ်က ပြောခဲ့တယ်၊ လူပြောမသန် လူသန်မပြောတဲ့" နေဦးယာမှာ အဘိုးတို့အတွက် ဦးရိပ်သွား၏၊ အဘိုးတို့သည် ကွန်မြူနစ်က အရပ်ပျဉ်း ဝိုဏ်းသေကွေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

"အဘ အသားနေပါ၊ လူနဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မှုတတာ တွေ့နေမယ်၊ အဘဝင်ကျဉ်း ထမ်းမပေးပါနဲ့၊ ကွန်တော်ဘာသာ ထမ်းမယ်၊ ကွန်တော့ကိုစွဲ ကွန်တော်ခွင်ပါမယ်"

အဘိုးတို့က -

"မဟုတ်သေးဘူး မောင်ရင် - လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေထိုင် တိုင်းဟာ လူတာဝန်ကို ကျေပွန်ရတယ်။ မတရားမှုကို သိုင်ကြံ မနေတတ်ပါဘူး။ မတရားတာလုပ်တဲ့လူကို ရင်ဆိုင်ဖြေရ တတ်တယ်"

မြောရင်းအဘိုးဘိုသည် ဟန်ကျွန်းနှင့်ရင်ဆိုင်လိုက်လေ၏

"ဒီမှာသူငယ် - သူငယ်ကိုတစ်ခုပြောမယ်"

"နှစ်ခုပြော"

"မင်းက ငါ့ကို အသေသတ်ခွင့်နေတယ်ဆိုတာ ငါ့သိပါတယ်။ ဝါပေမယ့် ငါ့ကိုသတ်ဖို့မကြိုးစားခင် ငါလုပ်သလို မင်းလုပ် မလားဆိုတာ မင်းအရင်ဆုံး စဉ်းစားဦး"

"ဗျာ - ဟား - ဟား - ဟား - ခင်ဗျားက ဘာမို့လို့လဲ"

"ငါက မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း လူပါပဲ"

"လူမှန်းတော့ သိတာပေါ့၊ ခင်ဗျားလို ခေါင်းဖြူဖွယ်ကျိန် က ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ။ ခင်ဗျားလုပ်နိုင်တာမှန်သမျှ ကျွန် အလိုက်လုပ်နိုင်တယ်"

"မင်း စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောပါကွယ်"

"ကျွန် ဘာမှဆင်ခြင်ပြောစရာမလိုဘူး။ ခင်ဗျားလုပ် တာကို ကျွန်အကူလုပ်နိုင်တယ်"

"အေး - အဲဒါမှန်တယ်။ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်တယ်ဆို အခွင်းခွင်း ခုတ်ကြတစ်ကြ သတ်ကြပုတ်ကြမှ မဟုတ်ပါဘူး"

ယောက်စွမ်းသလောက် တစ်ယောက်လိုက်လုပ်နိုင်ရမယ်"

"ခင်ဗျား လွှာစည်လှစည်လား။ ကဲ - ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ" ဟန်ကျွန်း စိတ်မရွည်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် အဘိုးဘိုကို မေး လိုက်၏။

အဘိုးဘိုသည် ဆိုင်လှလင်တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

"ကဲ - တို့ သိုင်းပြိုင်ပွဲတစ်ခုလုပ်ကြမလို့ မင်းတို့ဆီမှာ အပြင် ဆုံးအရက် နှစ်ဘိုးရယ်၊ ပန်းကန်ပြားနှစ်ချပ်ရယ် ကြက်ဥနှစ်လုံးရယ် ယူခဲ့စမ်းကွား၊ ဧရာ - ကုသင့်တဲ့ငွေ ယူသွား၊ မြန်မအမ်းနဲ့တော့"

ဆိုင်ထဲရှိလူများမှာ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲတစ်ခုကို ထူးထူးခြားခြား လွေ့ ရတော့မည်ဖြစ်၍ ဝိုင်းဘုံကြည့်ရှုလာကြ၏။ အနီရောင် ဝတ်စုံဝတ် လူများက ထိုလူများကို ဟန်တားထားလိုက်ကြသည်။

"ဟေ့ - မထားနဲ့၊ ကြည့်ပါစေ၊ ပြိုင်ပွဲဆိုတာ အများစုမှာမှ တရားဝင်တာ"

အဘိုးဘိုကပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပရိသတ်တက်သို့ လှည့်ပြီး -

"ကဲ - အားလုံးပဲ ကြည့်နိုင်ပါတယ် မိတ်ဆွေတို့၊ ပြီးရင် ဘယ် သူက ပညာသာတယ်ဆိုတာကို အကဲမြတ်ကြပါ"

ထို့နောက် ဟန်ကျွန်းဘက်သို့လှည့်ကာ

"ငါက စိန်ခေါ်သူဆိုတော့ ငါကပဲ အရင်ဧရာခေါ် ငါလုပ် သမျှ သူ လိုက်လုပ်နိုင်မနိုင်ဆိုတာကို အကဲမြတ်ကြပါ"

၁၀၀ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အဘိုးတို့ကပြောရင်း အရက်တို့ကိုဆွဲယူလိုက်၏။ ဆိုင်လှလင်ကလေး လာပေးသည့်အရက်တို့နှင့်တိုးအနက်မှ တစ်တိုးကိုယူလိုက်ရင်း -

“ဟောဒီအရက်တိုးက ငါ့အတွက် ကျွန်တို့တစ်တိုးက မင်းအတွက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟန်ကျွေးသည် အဘိုးတို့ကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေ၏။ အဘိုးတို့ဘာလုပ်မလဲဟု ကြည့်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဘက်ကတော့ ပြောပြီးပြီ။ အဘိုးတို့လုပ်သမျှ သူလုပ်ပြမည်ဟု။

ဝတ်နံနံဂိုဏ်းသားများကလည်း စားပွဲပတ်ပတ်လည်၌ ရပ်နေသည်။ စိတ်ဝင်စားစွာ ဝိုင်းကြည့်နေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

“ကဲ - ဧပြီဟေ့ - ကြည့်ထား”

အဘိုးတို့သည် ပြောပြောဆိုဆို အရက်တိုးကို ရွေ့သို့ချထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် တိုးနှုတ်ခင်းဝတွင် ပါးစပ်ကို တစ်ထောင်အကွာမှ ဆွဲလိုက်သည်။ ငြီးလျှင် သူ့နှုတ်ခင်းကိုခွန်လိုက်ကာ လေအားဖြင့် စုပ်သွင်းလိုက်၏။

“ဧ”

“ဝှစ် - ဝှစ် - ဝှစ်”

တိုးထဲမှအရက်များသည် လေစုပ်အားကြောင့် တိုးထဲမှ ပန်းတက်လာပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ တန်းဝင်လာလေ၏။ အဘိုးတို့သည်

သိုင်းကုန်းစံရပ်(၆) • ၁၀၁

ဝင်လာသမျှအရက်တို့ကို တစ်ခါတည်း တန်းဖို့ချလိုက်လေ၏။ တစ်စက်ကလေးမျှ အမိတ်အစဉ်မရှိချေ။

ငြီးသော် အဘိုးတို့သည် အရက်တိုးကို မှောက်ပြလိုက်သည်။ တိုးထဲ၌ အရက်လုံးဝ မကျန်တော့။

“ဟယ် -”

“ဟာ -”

“တို့ -”

ဝိုင်းကြည့်နေသူများမှာ အံ့သြသွားကြသည်။ အရက်တိုးကို တစ်ထောင်ခန့်အကွာမှစုပ်ယူကာ သောက်ပြနိုင်ခြင်းမှာ သူတို့အတွက် အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပင်။ အဘိုးတို့၏အတွင်းအားကို နှိုးကျွေးမိကြသည်။

ခနဲချီယာမှာ တပြေးပြေးမြင်နေလေသတည်း။

• • •

ပညာပြိုင်ပွဲ

ဟန်ကုန်းသည် နတ်ခမ်းကိုပို့လိုက်၏။ ဤအရာသည် အထူး
အဆန်းမဟုတ်ဆိုသည့် သဘောပင်။

အဘိုးတို့က ကျွန်အရက်တို့ကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

“ဟို အရက်အိုးက မင်းတာဝန်ပဲနော်၊ ကဲ - နောက်တစ်ဖို့
စေရအောင်”

အဘိုးတို့က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကြက်ဥနှင့်ပန်းကန်ပြားကို
ကောက်ယူလိုက်သည်။ ပန်းကန်ပြားမှာ ပြေပန်းကန်ပြားဖြစ်ပြီး
ပဲပဲလုပ်လုပ်ကလေး ဖြစ်သည်။ ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ထိန်းနဲ့
ကွဲနိုင်သည်။ အထိမခံစွေပန်းကန်ဟုဆိုရမည့် ပန်းကန်ပြားပင်။

အဘိုးတို့သည် စားပွဲပေါ်၌ ကြက်ဥကိုတင်လိုက်ပြီး ပန်းကန်

ပြားကို ကြက်ဥပေါ် တည်ငြိမ်အောင်တင်လိုက်၏။ ပန်းကန်ပြား
သည် ကြက်ဥပေါ် မနွှဲမစောင်း တည်တည်မတ်မတ် တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ်ပင် တင်နေသည်။

“ကဲ - ဗဟုသုတရအောင်ပဲမြင်မြင် မြင်ဖူးတယ်မို့အောင်ပဲ
မြင်မြင် ကြည့်ထား”

အဘိုးတို့က ဟန်ကုန်းအား မတ်တတ်ခနဲလိုက်သည်။

“ဝှစ် - ”

လေထဲသို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။ လေထဲ၌ တစ်ပတ်ကျွမ်းထိုး
ပြီး ပန်းကန်ပြားပေါ် သို့ကျလာ၏။ ပန်းကန်ပြားလည်း ဘာမျှမပြစ်
ချေ။ လှုပ်ပင်မလှုပ်၊ ကြက်ဥလည်း မကွဲချေ။ ဆန်းကြယ်လှသည့်
ကိုယ်မော့ပညာပင်။ ထို့နောက် အဘိုးတို့သည် ပန်းကန်ပြားပေါ်မှ
ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

ကြည့်နေသူများမှာ ဗထမ၌ မှင်တက်အံ့သြနေကြ၏။
ထို့နောက် ဝေါခနဲ လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြလေတော့၏။

အဘိုးတို့ကိုယ်မော့ပညာမှာ အံ့မခန်းပင်၊ ကြက်ဥပေါ်
တင်ထားသည့် ပြေပန်းကန်ပေါ် ရပ်နိုင်ခြင်းမှာ အံ့သြစရာကောင်း
လှတော့သည်။

“ကဲ - ငါ့အပိုင်းတော့ပြီးပြီ ဟောဒီမှာ မင်းအတွက် အကြော်
အရက်တစ်ဘိုခဲ ပန်းကန်ပြားတစ်ခုပဲ ကြက်ဥတစ်လုံး”

ဟန်ကုန်း၏မျက်နှာမှာ မည်းနေသည်။ သူ့မျက်နှာကို

၁၀၄ ♦ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ကြည့်၍ အဘိုးအိုလုပ်သည့်ပုံစံအတိုင်း လိုက်လုပ်ရန်မမြင်ကြောင်း ခန့်မှန်းကြသည်။

ဟန်ကျွေးကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ကိုယ်သူ မယုံမယုံဖြစ်နေပုံရသလိုပင် အဘိုးအိုက ဝန်ခံယာဘက်သို့လှည့်၍

“ကဲ - သူငယ်လေး - မင်းကလဲ စိန်ခေါ်ခံရတဲ့လူပါ။ ဟိုမောင်ရင်ကို မှတ်သားစရာတစ်ခုခုလောက် လုပ်ပြပါဦးလား။ ဟောပီပနီသတ်က စောင့်ကြည့်ရကားနော်”

အဘိုးအိုသည် ဝန်ခံယာ၏ပန်းကိုပုတ်ကာ အဖော်ညှိလိုလေ၏။ တကယ်တော့ အဘိုးအိုသည် အဖွေးမြင် အပင်သိသူဖြစ်၏။ ဝန်ခံယာ၏သိုင်းပညာမည့်ကြောင်း အကဲခတ်မိပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝန်ခံယာကို အဖော်ညှိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မလှနိုင်ဟု ထင်ရသည့်အလုပ်ကို လုပ်ခိုင်းခြင်းဖြင့် သေဖော်ညှိဖြစ်မဟုတ်ပါပေ။

ဝန်ခံယာ ဖြိုးလိုက်သည်။ အဘိုးအိုလုပ်သည့်အရာများသူ လုပ်နိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဆိုင်လူလင်အား ငွေစေ့များကို ပစ်ပေးရန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲ - ကျွန်ကိုလဲ အရက်အိုးနှစ်လုံးရယ်၊ ပန်းကန်ပြားနှစ်ခုရယ်၊ ကြက်ဥနှစ်လုံးရယ်ပေးပါ။ ကျွန်သင့်တို့ငွေကိုတော့ ဟောပီပနီယူသွားပါ”

သိုင်းအရက်ဆိုင်ရှင် (၆) ♦ ၁၀၅

ဆိုင်လူလင်သည် စိန်ခံယာမှာသည်ပစ္စည်းများကို အလွင်အပြန် သယ်ယူပေးသည်။ သူတို့သည်လည်း ထူးဆန်းတဲ့ဩဇာရှိဖြစ်ရပ်များကို မြင်ရသည်မဟုတ်ပါလား။

ပစ္စည်းများရောက်လာသောအခါ သူက ဟန်ကျွေးဘက်သို့ လှည့်၍ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မှာလိုက်တာ ပစ္စည်းနှစ်မျိုးစီနော်၊ တစ်ဝက်စာ ခင်ဗျားဖို့၊ ကျန်တစ်ဝက်က ကျွန်ဖို့ ကဲ - ခင်ဗျား ကြည့်ထားပေါ့”

ကောင်းဆိုးသည်နှင့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ကာ အပေါ်သို့မြှောက်တင်လိုက်၏။

အရက်အိုးသည် မှတ်နေအောင်လည်ပြီး အပေါ်သို့တက်သွားသည်။ ထိုကဲ့သို့ မှတ်နေအောင်လည်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝန်ခံယာသည် ဘေးကို လျှောက်တစ်မြက်ဆွဲထုတ်ကာ ဘေးဖြင့်ခွဲလိုက်သည်။

“ခွင်း -”

“ခွင်း -”

အရက်များသည် မိတ်စပ်ခြင်းမရှိဘဲ လေထဲများပင် အတန်းလိုက် လည်နေသည်။ ထိုအခါ ဝန်ခံယာက သူပါးစပ်ဖြင့် စုပ်ယူလိုက်သည်။

“ဖွိုး -”

“၄စ် - ၄စ် - ၄စ်”

အရက်များသည် အဖိုက်အစင်လုံးဝမရှိဘဲ ဝန်ခံယာ၏

၁၀၆ * တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ပါးစပ်ထဲသို့ တန်းဝင်သွားလေ၏။

“ဝေါ - ”

“ခွီ - ခွီ - ခွီ - ”

ပရိသတ်မှာ တစ်ခုခုကြားသောပေးလေတော့သည်။ အဘိုးဘိုသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လေတော့၏။

“ဩ - မင်းက ငါ့ထက်သာသွားပြီကိုး၊ လေထဲမှာ အရက်ဘိုးကို ဓားနဲ့ခွဲနိုင်တာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ခွဲသေးတယ်ဟေ့၊ ကဲ - ကဲ နောက်တစ်မျိုးပြပါဦးကွာ”

ဟန်ကုန်မှာ ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ပေ။ မျက်နှာကြီးမည်းနေသည်။ စန်ဒီယာ လုပ်ပြသည်ကို မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၍ ကြည့်နေသည်။ စန်ဒီယာသည် ပန်းကန်တစ်ချပ်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် လက်ညှိုးပေါ်၌ တင်လှည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ပန်းကန်ပြားသည် လက်ညှိုးပေါ်၌ လည်နေတော့သည်။

“ဝိုး - ဝိုး - ဝိုး”

“ဝှပ် - ”

ပန်းကန်ပြားကို လေထဲမြှောက်တင်လိုက်သောအခါ ပန်းကန်ပြားသည် လေထဲသို့မြှောက်တက်သွား၏။ ပန်းကန်ပြားသည် အောက်သို့ကျလာ၏။ အောက်တွင် ကြက်ဥက အဆင်သင့်၊ ကြက်ဥပေါ်တွင် ပန်းကန်ပြားလည်နေချေပြီ။

စန်ဒီယာက လေထဲသို့ ခုန်တက်ကာ ကျွမ်းပစ်လိုက်၏။

သိုင်းတာရင်၏ရပ်ကွက် (၆) * ၁၀၇

“ဝှပ် - ”

ထို့နောက် လေထဲ၌ ရေခဲကာကွသင်းလာပြီး ပန်းကန်ပြားပေါ် ရပ်လိုက်သည်။ ပန်းကန်ပြားအလည်ရပ်သွားသည်။ စန်ဒီယာကတော့ ပန်းကန်ပြားပေါ် ရပ်လျက်သား။

ပန်းကန်ပြားလည်း မကွဲချေ။

ကြက်ဥလည်း မကွဲချေ။

ပြီးမှ စန်ဒီယာက ကျွမ်းပစ်လျက်ပြန်သင်းလာ၏။

ပန်းကန်ပြားသည် ကြက်ဥပေါ်တွင် တည်ငြိမ်စွာခိုနေသည်။

တစ်ဆိုင်လုံး ဩဘာသံများဆူညံသွားလေ၏။ ကြည့်နေသော

ပရိသတ်က ဩဘာပေးခြင်းဖြစ်သည်။

အဘိုးဘိုးက တဟားဟားရယ်ရင်း လက်ခုပ်ကို အဆက်မပြတ်

တီးနေသည်။

“ဟား - ဟား - ဟား - မင်းကတော့ ငါ့ထက်သာသွားပြီဟေ့၊ အရက်ဘိုးကို လေထဲမှာ ဓားနဲ့ခွဲပြီး စုပ်ယူတယ်၊ ပန်းကန်ပြားကိုလဲ ကြက်ဥပေါ်မှာ လည်နေစေပြီးမှ ခုန်တက်တယ်၊ တော်တယ် - တော်တယ်”

“ဟာ - အဘလဲ လုပ်နိုင်မှာပါ၊ ဝါပေမယ့် အဘက မလုပ်တာပါ”

“ဟ - ငါလုပ်နိုင်သလောက်လုပ်ပြီဦး၊ မင်းလုပ်တာကို ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဟား - ဟား - ဟား - ”

၁၀၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

အဘိုးဘိုးမှာ ခန့်အပ်ယာကိုသဘောကျနေ၏။

အဘိုးတို့သည် ဟန်ကျွေးအား ဦးညွှတ်လျက် -

"ကဲ - ကျုပ်တို့အလှည့်တော့ ပြီးပါပြီ။ ခင်ဗျားအလှည့်ပါ ကျန်ပါတော့တယ်။ ခင်ဗျားနဲ့အစွမ်းအစကို ကြည့်ပါရလော့"

ဟန်ကျွေးသည် စားပွဲပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်၏။ အရက်စီးများ ပန်းကန်ပြားများနှင့်ကြက်ဥများက သူ့အားစောင့်ကြိုနေသည်။ သူသည် ဓုတ်တရက် ဓားကိုထုတ်၍ ခုတ်ချလိုက်သည်။

"ဝှမ်း -"

"ခွမ်း -"

"ဝှမ်း -"

"အလွမ်း - အလွမ်း -"

သူသည် စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို အမြီးတခြားဖြင့် သိမ်းကုန် ခုတ်ထစ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

"ဒါဟာလူတွေနဲ့ မျက်စိကို လှည့်စားတဲ့မျက်လှည့်မညာပါပဲ။ ဒါမျိုးတွေမလိုပါဘူး။ မျက်လှည့်မညာမလိုပါဘူး။ ဒီလိုမျက်လှည့်တွေ တတ်လို့ ဘာဖြစ်သွားမှာလဲ။ သိုင်းသမားဆိုတာ သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်နေပြန်တာ။ ကဲ - ငါ့လူတို့ -"

သူကအော်ရင်း ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

"ခွမ်း - ခွမ်း - ခွမ်း -"

ဝတ်စုံနီနီကီးသားများကလည်း ဓားများကိုဆွဲထုတ်လိုက်ကြ

သိုင်းအကရာဇ်၏ရုပ်ပုံလွှာ (၆) ♦ ၁၀၉

သည်။

"တိုက်ကြ - ဒီအဘိုးကြီးနဲ့ဒီကောင်ကို အမြတ်စွမ်းကြ၊ အသေ သတ်ကြ၊ အလွတ်မပေးနဲ့"

သူက အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သူ့ လူများကလည်း အဘိုးတို့နှင့် ခန့်အပ်ယာတို့ကို ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လေ တော့သည်။ ပရိသတ်များမှာ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် စောင်းတီးမဲ ကြရလေတော့သည်။

"အကေတည်းက ဒီလိုပဲမြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်သားပဲ၊ ငါ့အထင်ဟာ မှားခဲ့ပါတယ်"

အဘိုးတို့သည် အေးအေးဆေးဆေးပြောရင်း ခေါင်းနဲ့စောင်း တီးလိုက်၏။ လူကလည်း ဖျတ်လတ်လှသည်။ လူငယ်ကလေးတစ် ယောက်အလား စောင်းတီးမဲလိုက်သည်။

"ဦး -"

"ဝှမ်း -"

"မြောင်း -"

အဘိုးတို့သည် ဟန်ကျွေး၏တိုက်ခိုက်မှုကိုသာမက အခြား ဓက်နပ်နီကီးသားနှင့်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုကိုပါ စောင်းတီးမဲလိုက် သည်။ ထိုအခဏအထိ အဘိုးတို့ စောင်းတီးမဲသောစောင်းတီးသံနှင့် ပြန်လှန်မတိုက်ချေ။

ခန့်အပ်ယာသည် အရက်စီးခွဲသည့်ဓားကို လွှတ်လိုက်ပြီး

၁၁၀ • တက္ကသိုလ်မူလအောင်

ကျန်းမီးပုံ၏အမွေဖြစ်သော နွယ်ခွေစားကိုထုတ်ကိုင်လေ၏။

နွယ်ခွေစားသည် သွေးဆာနေသော မြွေဟောက်တစ်ကောင် နယ် အဖျားတယမ်းယမ်းရှိလေ၏။ ဓနိဇီယာက နွယ်ခွေစားဖြင့် ခုခံလိုက်၏။

“ခြွင်း -”

“ဝန်း - ခိုင်း - ပြောင်း -”

ကြည့်နေသူများမှာ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်သွားကြသည်။

အဘိုးတို့သည် ပြန်လွန်တိုက်ခိုက်နေပေပြီ။ သို့ရာတွင် သူသည် လက်ဖြင့်သာတိုက်ခိုက်သည်။

“မန်း -”

“ပြောင်း -”

ဝတ်စုံနီကီးသားတစ်ယောက် လဲကျသွားသည်။ အခြားနှစ်ယောက်မှာ အဘိုးတို့၏လှုပ်ရှားမှုကို မီအောင် မလိုက်နိုင်သကဲ့သို့ ရှိသည်။

ဓနိဇီယာသည် နွယ်ခွေစားဖြင့် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်သည်။ လူအင်အားသာနေသည့်အလောက် တိုက်ပွဲကတော့ အကြိတ်အနယ် ဖြစ်နေသည်။ တောင်ပိုင်းဘုရင်ဟန်ကုန်းနှင့် သူလူများကို ဓနိဇီယာက နွယ်ခွေစားဖြင့်ရှင်းနိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များ လဲပြိုကုန်သည်။ ကျိုးပဲ့ကုန်သည်။

“ရှင်း -”

သိုင်းကေတင်၏ရုပ်ပုံလွှာ (၆) • ၁၁၁

“ခြွင်း -”

“အင့် -”

“အား -”

ဝတ်စုံနီသုံးယောက် လဲကျသေဆုံးသွားသည်။ ဟန်ကုန်း အခြေအနေ မလှတော့ပေ။

ဤသို့ လာရောက်တိုက်ခိုက်သောလူစုမိတွင် တောင်ထိပ်ဘုရင် ဟန်ကုန်းတစ်ယောက်သာ ဓားစေ့ကောင်းသည်။ ကျန်သောလူများမှာ မပြောပလောက်ချေ။ အင်အားမီသုံး၍ တိုက်ခိုက်သဖြင့်သာ အကြိတ်အနယ် ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အဘိုးတို့နှင့် ဓနိဇီယာတို့အပြင်းအထန် အပြန်အလှန်တိုက်ခိုက်သောအခါ ဝတ်စုံနီဂိုဏ်းသားသုံးယောက် ကျဆုံးသွားသည်။

ဟန်ကုန်းသည်လည်း ဓနိဇီယာနှင့် အဘိုးတို့၏ အခြေအနေကို တွက်ဆမိပြီးဖြစ်သည်။

ဓနိဇီယာနှင့်အဘိုးတို့သည် အတွင်းအားပညာ၊ ကိုယ်ဟောပညာတွင် သူထက်သာနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဓားစေ့တွင်လည်း သူထက်သာမည်ဟု အကြမ်းဖျင်းခန့်မှန်းမိသည်။ သို့ရာတွင် သူအနေဖြင့် သိက္ခာအကြိမ်ကြိမ်ကျမိပြီးနောက် မထူးတော့ပြီဟူသည့် သဘောနှင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူ့သိုင်းပညာ၊ ဓားစေ့ပညာမှာ မညံ့လှပါ။ ဤသို့ခန့်မှန်းပြီး အသိုက်အခန်းတွင်တော့ သူ့ဓားစေ့ပညာမှထက်သာ၍ ပြင်ပကမ္ဘာမှ

၁၁၂ + တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လူများနှင့်တွေ့တော့ သူ့ဘေးနေပညာမှာ မထက်မြက်တော့ ပါ။

ဘေးနေပညာကိုထားတော့ သူ တကယ်ကျွမ်းကျင်သည်မှာ အဆိပ်ပညာဖြစ်၏။ အဆိပ်ပညာကို သူမိခင်ကြီးအဆိပ်ပင့်ကု ဦးဟွားထံမှ အမွေရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် အကြိတ်အနယ် အသက်လူငယ်ရသည့် ပြိုင်ပွဲမျိုးတွင် အဆိပ်ပညာကိုအသုံးပြုပြီး အနိုင်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု သိုင်းကွက်သုံးဆယ်ကျော်လာသောအခါ ဟန်ကျွေးသည် ကိုယ့်အခြေအနေကို ခိုင်မီလာသည်။

မိမိဘက်တော်သား ဝတ်စုံနီရိုက်သားသုံးယောက်လည်း သေဆုံးချပြီမဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် တိုက်ခိုက်နေရင်းမှ အင်္ကျီလက်စွည်ကို ငွေယမ်းလိုက်သည်။

"ထန်း - ထန်း - ထန်း -"

အဘိုးအိုသည် တစ်ကြိမ်တွင်တော့ လေအားဖြင့် လက်နက်ပုန်းများကို ငွေယမ်းပစ်ခတ်ထုတ်သည်။

"ဟောင်း - ဟောင်း - ဟောင်း"

လက်နက်ပုန်းခင်း ထိခိုက်ပြီး တဟောင်းဟောင်းနှင့် အသံမြည်သွား၏။ ဟန်ကျွေး၏ လက်နက်ပုန်းများမှာ စိမ်းမန့်မန့်အရောင်များ ထွက်ပြီး မီးခိုးအဖြစ်နှင့်သာ ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

ဟန်ကျွေးမှာ ဒေါသထွက်ပြီးရင်းထွက်နေသည်။ သို့သည်

သိုင်းကွက်သုံးဆယ်ပုံစာ (၆) + ၁၁၃

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ လက်နှင့်ပစ်လိုက်သည်။ လက်လှုပ်စွာ သွားသည်နှင့် တစ်ဆန်းထန်း အသံမြည်၍ ထွက်လာသည်။

"အဘ - အသာနေပါ ဦးတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်တာဝန်ထားလိုက်ပါ"

စန်ချီယာသည် နွယ်ခွေစားကို ငွေယမ်းလိုက်၏။

"ခွမ်း - ခွမ်း - ခွမ်း -"

လက်နက်ပုန်းကလေးများသည် ဘေးသွားပေါ်တွင် တတန်းလိုက်စီကာ တွယ်ကပ်နေကြတော့သည်။ စန်ချီယာက ထိုလက်နက်ပုန်းကလေးများကို လက်ဖြင့်သပ်ပြီးယူလိုက်၏။

"ခါ - ခင်ဌားရဲ့ အစွမ်းအထက်ဆုံး အဆိပ်လက်နက်တွေလား" သူက မေးလိုက်သည်။

ဟန်ကျွေးဟာဖြေရပန်း မသိတော့ချေ။

"ဟား - ဟား - ဟား - အစွမ်းအထက်ဆုံး အဆိပ်လက်နက်တွေရဲ့ အရသာကိုသိချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြည့်ရမလဲ"

စန်ချီယာက ထပ်မေးလိုက်သည်။

ဟန်ကျွေး မျက်နှာပျက်နေလေပြီ။

"ပြည်းကြည့်ရမှာပေါ့ - မဟုတ်ဘူးလား ကဲ -"

စန်ချီယာသည် ထိုအမည်းရောင် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းများကို ပါးစပ်ထဲသို့ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်ကာ မျှော်ကြည့်လိုက်လေတော့သည်။

၁၁၄ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဟန်ကျွေး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဟန်ကျွေးသာမက အဘိုးအိုမှာလည်း မျက်လုံးပြေး၊ အုံ့ပြဲ သွားရလေတော့သည်။ အဆိပ်လက်နက်ပုန်းကို ဖျံ့ချပစ်ခဲ့သူ ဤ လောကတွင် ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပါမည်လဲ။

စန်ဒီယာက ဟန်ကျွေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။

ဟန်ကျွေးသည် စန်ဒီယာကို ကြောက်လန့်နေမေ့ပြီး

စန်ဒီယာက -

“ကဲ - ခင်ဗျားအလှည့်ပြီးပြီ၊ ကျွန်အလှည့်ပဲ”

စန်ဒီယာသည် အေးစက်စွာပြောလိုက်သည်။ သူက ဆက်လက်၍

“ခင်ဗျားလိုလူမျိုးကို အသက်ရှင်လျက် လွှတ်လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး ခင်ဗျားဟာ မီးနဲ့တူတယ်။ အတွင်းအပြင် အကုန်လောင်မေမယ်။ မီးလိုလူမျိုးပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို အသက်ရှင်လျက် လွှတ်ပေးလိုက်ရင် လိုကောင်းသူကောင်းတွေကို ဂုဏ်ရောက်အောင် လုပ်ပေးသလို ဖြစ်နေမယ်။ အဲဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။”

စကားဆုံးသည်နှင့် လက်ဝဲခြေပြုလိုက်သည်။

သူ့လက်ထဲတွင် ပြောင်လက်နေသည့် အပ်ကလေးတစ်ချောင်း၊ လက်နက်ပုန်းပင်ဖြစ်သည်။ သူက ဟန်ကျွေးကိုပစ်ခတ်မည့် လက်နက်ပုန်းကို ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားပဲပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား သိုင်းမြိုင်တယ်ဆိုတာ သူ့သေကိုယ်သေ ယှဉ်ပြိုင်ရတယ်လို့၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တို့ကို သေ

သိုင်းစကားရင်ခုပ်ပုံလွှာ (၆) • ၁၁၅

အောင်သတ်ပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တို့မသေဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား အလှည့်ရောက်လာပြီပေါ့၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်က အသေသတ်မယ်”

လက်ကို ဆက်ခနဲဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ ဟန်ကျွေးသည် ကိုယ်ကို လှိမ့်၍ ရှောင်လိုက်၏။

“ဝန်း -”

စန်ဒီယာ၏လက်မှ မည်သည့်လက်နက်ပုန်းမျှ ထွက်မလာပါ။ ဟန်ကျွေးသည် အရက်ရသွား၏။ ဂူးထောက်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ စန်ဒီယာ၏လက်သည် ထပ်မံလှုပ်ရှားသွား၏။ ပထမတစ်ခါ ရှောင်တိမ်းပြီးဖြစ်၍ ဂုတိယအကြိမ် ရှောင်တိမ်းရန် ဟန်ကျွေးသည် လုံးဝမကြံရွယ်မိပေ။ ထိုအခါတွင်ပင် စန်ဒီယာပစ်လိုက်သော လက်နက်ပုန်းအပ်သည် ဟန်ကျွေး၏နဖူးတွင် သွား၍ ဖိုက်နေလေတော့၏။

ဟန်ကျွေးသည် အပ်ကလေးကို လက်နှင့်ဆွဲနှုတ်ကာ မျက်စိနှင့် သေသေချာချာ ကပ်ကြည့်နေတော့သည်။ အဆိပ်လူးထားခြင်း ဖြစ်၍ နူးစမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ အပ်ကလေးကတော့ ပြောင်ဝင်းနေသည်။ ခဲရောင်စာနေခြင်းမရှိပေ။ ဂျို့ရာတွင် စန်ဒီယာသည် အဆိပ်လူးထားခြင်းမရှိဘဲ သူ့ကိုပစ်မည်မဟုတ်ပေ။ အဆိပ်လူးအပ်သာ ဖြစ်ရပေမည်။ ဟန်ကျွေး၏နဖူးမှ သွေးများထွက်ကျလာနေသည်။

ထိုစဉ် စန်ဒီယာ၏ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောသော အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

၁၁၆ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်ဆောင်

ဟန်ကျွေးသည် ထိတ်ထိတ်ပူပူနှင့် စန်ချီယာကိုပြန်ကြည့်လေ၏။ သူ တကယ်ပင် ထိတ်လန့်နေချေပြီ။

စန်ချီယာက ပြောလိုက်သည်။ အောင်နိုင်သူ၏ အပြစ်မျိုး ဖြစ်သည်။

“အခု - ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှမခံစားရဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ် - ဟုတ်တယ်”

“ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်ရမယ်လေ”

“ဘယ် - ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ”

“ကျုပ် အဆိပ်အကြောင်းကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့”

“မင်း - မင်းရဲ့အဆိပ်က ဘယ်လိုအဆိပ်မျိုးလဲ”

ဟန်ကျွေး ကြောက်လန့်နေချေပြီ။ တုန်တုန်ယှဉ်ယှဉ် ထစ်ထစ် ငေါ့ငေါ့ မေးလိုက်သည်။

သူ့စကားကို အဘိုးအိုကပါ စူးစိုက်နားထောင်နေလေ၏။ အဘိုးအို စိတ်ပါဝင်စားနေလေပြီ။

“အစွမ်းအထက်ဆုံး အဆိပ်ဆေးတွေဟာ ဘယ်တော့မှ မျက်ခြင်းအစွမ်းမပြဘူးဆိုတာကို သိခဲ့လား”

ဟန်ကျွေး စကားမပြောနိုင်ဘဲ နားထောင်နေရသည်။

“ကျွန်ရဲ့ အဆိပ်အမည်ကိုသိခဲ့လား။ အဆိပ်ဆေးအမည်ကို ကြားရန်နဲ့ သေခင်စိတ်ပေါက်သွားရမယ်။ ‘နာတာရှည်သေမင်း’ဆိုတာ ကျုပ်အဆိပ်ရဲ့နာမည်ပဲ”

သိုင်းကထုတ်ခံရပါလွှာ (၆) ♦ ၁၁၇

သူသည် ရုပ်စကားပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲစွန်းတွင် တင်ပေးလွှဲစင်ထိုင်လိုက်သည်။

“နာတာရှည်သေမင်း အဆိပ်မိသွားတဲ့လူဟာ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ ခြေလက်တွေ တဖြည်းဖြည်းလေးလာမယ်၊ လှုပ်ရှားမှုနှေးကွေးလာမယ်၊ နောက်တော့ ခြေတွေလက်တွေ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘူး၊ သုံးနှစ်ပြည့်တာနဲ့ ခင်ဗျားဟာ အသေကောင်ကြီးလို ဖြစ်သွားမှာပဲ။ သူတစ်ပါးရဲ့ အကူအညီမပါဘဲနဲ့ ခင်ဗျားဟာ တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာကို ရွေ့ပြောင်းလို့မရနိုင်တော့ဘူး”

ဟန်ကျွေး၏မျက်နှာပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ သီးစပြုလာသည်။ ချွေးပူမဟုတ်ပါ။ ချွေးအေးများ သီးလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“နောက်သုံးနှစ်အတွင်းမှာ မျက်စိနှစ်လုံး တဖြည်းဖြည်းမှန်လာပြီး နောက်ဆုံး လုံးဝကန်းသွားမယ်၊ နားနှစ်ဖက်လဲ ကန်းသွားမယ်၊ ဦးကြီးမပင်သဲတောင် မကြားနိုင်ဘူးဖြစ်သွားမယ်”

စန်ချီယာက အေးစက်စက်ပြောနေလေ၏။

“မျက်လုံးကန်းသွားမယ်၊ နားကန်းသွားမယ်ဆိုလို့ အေးသွားရော မှတ်နေသလား၊ လျှာကလဲ ပုဆိန်သွားလို မာကျောပြီး စကားလုံးဝမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားမယ်”

ဟန်ကျွေးခွေးများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ခြေဖျားပေါက်များများ အေးစက်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်တစ်စုံစုံ

၁၁၈ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းဆောင်

ပုံကုသိုလ်သလိုဖြစ်လာသည်။

စန်ဒီယာက လက်ခြောက်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။

“ခြောက်နှစ်သို့သာပြန်ရင်း အဆိပ်ခံ့အကျိုးဆက်က မပြီးသေးဘူး၊ နောက်ထပ် သုံးနှစ်လာသေးတယ်၊ နောက်ထပ် သုံးနှစ်အတွင်းမှာ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်သလဲ”

“ဘာ - ဘာဖြစ်သွားမှာလဲကွာ”

ဟန်ကျွေး၏အသံများ ခြောက်ကပ်နေသည်။ သူ ကြောက်လန့်နေပါပြီ။ စန်ဒီယာပြောသည့် အဆိပ်ခွမ်းအားများမှာ လူကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညှဉ်းသတ်မည်မှာ သေချာလှပါသည်။

“နောက်ထပ် သုံးနှစ်အကြာမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ဒီလို အကောင်းအတိုင်းဖြစ်မနေတော့ဘူး၊ အသားအရေတွေ တဖြည်းဖြည်း ခန်းခြောက်သွားမယ်၊ အရိုးပေါ် အရေတင်မြစ်သွားမယ်၊ ဒီလိုနဲ့ မသေမချင်း ခင်ဗျားနေသွားရမှာပဲ”

စန်ဒီယာသည် စားပွဲပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလိုက်သည်။

သူသည် ဟန်ကျွေးရှေ့တည်တည့် လျှောက်လာပြီး

“ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်တဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့တို့ ဒီလို ဝေခနာခံစားနေရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုနေမလဲ၊ သေရတာထက် ပိုမဆိုးဘူးလား၊ ချက်ချင်းသေသွားရမှာက ခံသာပါသေးတယ်”

ထို့နောက် ဟန်ကျွေးကိုရေစေ့ကြည့်ပြီး -

သိုင်းစကရောင်းစံပုံလွှာ (၆) • ၁၁၉

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် အဆိပ်သိုင်းသမားပဲ၊ အဆိပ်တွေ အကြောင်း သိမှာပါ၊ တချို့အဆိပ်တွေဟာ ပြေဆေးမခံဘူး၊ တချို့အဆိပ်တွေဟာ ပြေဆေးခံရတယ်၊ ဒီအဆိပ်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းဖော်စပ်တဲ့အဆိပ်ပဲ၊ ဘယ်သိုင်းပညာရဲ့ ဘယ်ဆေးသမားကမှ မဖြေနိုင်ဘူး”

ဟန်ကျွေး၏မျက်နှာမှာ ဖြူရော်နေသည်။ သွေးမခံ့ဘဲဖြစ်နေသည်။

စန်ဒီယာက ရင်ကိုကော့လိုက်သည်။

“ဟား - ဟား - ဟား - ပြေဆေးက ကျွန်ုပ်တို့မှာရှိတာပေါ့၊ ပြေဆေးကို ကျွန်ုပ်တို့တိုင်း ဖော်ထားတယ်၊ အဆိပ်ကိုလဲ ကိုယ်တိုင် ဖော်တယ်၊ ဘာလဲ - ခင်ဗျားလိုချင်ပြန်ပြီလား”

ဟန်ကျွေး ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပေ။ စန်ဒီယာရှေ့တွင် ဦးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့မာန်စွယ်တွေ လုံးလုံးကျိုးကျွေးပြီး အဆိပ်မခံ့တော့သော ပြေကဲ့သို့ဖြစ်သွားပြီ။

ဟန်ကျွေးလိုသူမို့မှာ သေရမည်ကိုသူများတက် ပီကြော်ပေသည်။ စန်ဒီယာသည် ထိုအချက်ကို သိထား၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ ပြေဆေးပေးပါဗျာ - ပြေဆေးပေးပါ၊ ကျွန်ုပ်တို့ နောင်တရပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့အသက်ကို ချွမ်းသာပေးပါ၊ နောင်ဆိုရင် သူများလို ကျွန်ုပ်တို့ မတရားမလုပ်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ နောင်တရပါပြီ”

ဟန်ကျွေးက ဘုန်းတုန်ယင်ယင်ဖြင့်ပြောလေ။ သူသည်

၁၂၀ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တကယ်ပင် နောင်တရနေဟန်တူသည်။ မှက်ရည်များကလည်း
ယိုစီးကျနေသည်။ စန်ဒီယာက ခေါင်းကိုတွင်တွင်မိသမီးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ခုကွပေးခဲ့တဲ့လူတွေ ဘယ်လောက်များပြီလဲ၊ ခင်ဗျား
ကြောင့် ခုကွရောက်ခဲ့တဲ့လူတွေကို ထောက်ထားပြီး ခင်ဗျားကို ဖြေ
ဆေးပေးဖို့ကို စိတ်မကူးပါဘူး။ ခင်ဗျားလဲ ခုကွကိုခံစားကြည့်ပေါ့”

“ကျုပ် - ကျုပ် - နောင်တရပါပြီဗျာ၊ နောက်ကို မဆိုးသွင်း
တော့ပါဘူး။ အမြင်မှန်ရပါပြီဗျာ၊ အများကောင်းကျိုးကို တက်စွမ်း
သမျှ ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

စန်ဒီယာကတော့ ခေါင်းခါနေသည်။

“ကျုပ် နောင်တရပြီဆိုတာကို မယုံဘူးလားဗျာ”

“ကျွန်တကယ် နောင်တရတာပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခုကွမပေး
တော့ဘူးဆိုတာ ယုံပါဗျာ”

“ဩ - ခင်ဗျား ခုကွပေးချင်လို့ ချဦးမုန်း”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား ဖြေဆေးသားပေးပါ။ ကျုပ် ဘယ်သူ
ကိုမှ ခုကွမပေးတော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ”

“ခင်ဗျား - တကယ် ကတိပေးမလား”

“ပေး - ပေးပါတယ်ဗျာ”

“သစ္စာဖောက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သစ္စာဖောက်ရင်သတ်ပါ”

“ဟာ - ကျုပ်က ခင်ဗျားအနားမှာ အမြဲမနေနိုင်ဘူး၊ ဘယ်လို

သိုင်းတာဆိုင်ရာစုံလင်လွှာ (၆) • ၁၂၁

လုပ် သတ်လို့ရမလဲ၊ ဒီနည်းမဟန်သေးပါဘူးဗျာ”

“ကျုပ် သစ္စာဆိုပါတယ်”

“အင်း - ဒီနည်းကတော့ နည်းနည်းဟန်တယ်”

“ကျုပ် သစ္စာဆိုပါမယ်ဗျာ၊ ကျုပ် သေရမယ့်လူပါ၊ ဘယ်မမှန်
မကန် ပြောတဲ့ပါမလဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ပေးတာကို မှန်မှန်ပြော”

“ပေးပါဗျာ - ပေးဗျာ၊ ကျုပ်အသက်ကို ကယ်တင်ပေးမယ့်
လူကို ကျုပ် မလိမ်ဝံ့ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပြောပါမယ်”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လိုက်နောင်ယှက်နေတာ ခင်ဗျား နောက်
ကွယ်က ကြိုးကိုင်မယ့်လူနဲ့ရမယ်၊ ဘယ်သူက ခိုင်းသလဲ၊ မှန်မှန်
ပြောပါ”

ဟန်ကျနသည် တခင်မျှတွေဝေသွားသည်။

စန်ဒီယာသည် သူ့မျက်လုံးကို သေသေချာချာစိုက်ကြည့်နေ
သည်။ လူတွင် မျက်လုံးသည် လိမ်၍မရသောအရာပင် မဟုတ်ပါလား။

“ခင်ဗျား အသက်ကိုမနုပြောရင်တော့ မပြောဘဲနေပေါ့၊ ရပါ
တယ်၊ ကျုပ်က ဘာမှမမြင်ပါဘူး”

ဟန်ကျနမှာ တစ်ဖက်က အသက်၊ တစ်ဖက်က လျှို့ဝှက်ထား
ရသည့်အရာ၊ လွန်ဆွဲနေသည်။

အတန်ကြာမှ

“ပြော - ပြောပါမယ်ဗျာ”

၁၂၂ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းဆောင်

ဟန်ကျွေးမနေနိုင်တော့ပေ။ သူပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“ကျွပ် - ကျွပ်ကို ကန့်မိန်းမြို့စားကြီးက တာဝန်ပေးထားလို့ပါ။ သူ တာဝန်ပေးထားတော့ ကျွပ် လုပ်ရတာပေါ့ဗျာ”

“သူက ဘာကြောင့်ခိုင်းရတာလဲ”

“ဒါတော့ မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျွပ်က သူခိုင်းသမျှလုပ်ရတာပဲ။ သူဆန်စားရုံမှဆိုတဲ့ကောင်းလဲ ခွီတာပဲမဟုတ်လား”

“ကန့်မိန်းမြို့စားက ဘယ်သူ့ရဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိသလဲ၊ တံခါတော့ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့”

“ကျွပ် - ကျွပ်သိရသလောက်တော့ သူ့ရပ်မင်းမြို့စားနဲ့ အမြဲတမ်း အဆက်အသွယ်ရှိနေတယ်။ သူတို့ အသွားအလာလဲရှိတယ်။ ဒီကနေ ဆက်သွား အမြဲတမ်းလေ့ရှိနေတာပဲ”

ဆက်မေးစရာမလိုတော့ပေ။ အစတစ်စကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ဇန်နီယာသည် ကြီးမားသောပန်းချီကားကြီးကိုကြည့်ကာ သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု စုပူကုန်းအား ပြောပြခဲ့၏။ ယခု တကယ်လည်းမှန်ကန်နေပြီ။

တောင်ထိပ်ဘုရင်ဟန်ကျွေးသည် သူနှင့် ဖိုးစွေငှက်တို့အား တမင် ရန်စခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ ဝမ်းမင်းမြို့သို့ ရောက်သောအခါ က်အားလျော်စွာ သူတို့မှန်း ဝမ်းမင်းမြို့စားက မသိခဲ့ပေ။ သိလျှင် မူချ ဖမ်းထားပေမည်။ ဇန်နီယာသည် အတွေးတစ်ချက် မှန်သွားသဖြင့် ကျေနပ်သွား၏။

သိုင်းကတစ်ခန်းမှန်လွှာ (၆) • ၁၂၃

“ကျွပ် - ကျွပ်ကို ခြေဆေးပေးပါတော့”

ဟန်ကျွေးက တောင်းပန်လိုက်၏။

ဇန်နီယာ ပြုလုပ်၏။ သူ့အတွင်းအင်္ကျီအိတ်ကို ခွဲကိုင်ပြီး ဆေးလုံးတစ်လုံး ထုတ်လိုက်သည်။ ဆေးလုံးကို အသေအချာ ကြည့်ပြီးမှ ဟန်ကျွေးအားပေးလိုက်ပါသည်။

ဟန်ကျွေးသည် အငမ်းမရပူပြီး ဆေးလုံးကို ကမ်းကတန်း ပျံ့ချလိုက်ပါသည်။ ထိုအမှုအရာကိုကြည့်ပါက ၎င်း မည်မျှ ကြောက်နေကြောင်း သိသာလှပါသည်။

ဇန်နီယာပြောပြခဲ့သည့် အဆိပ်၏ဆိုးကျိုးများကို သူ့ကြားနာခဲ့ပြီး ကြောက်ရွံ့စရာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ အဆိပ်၏ ဆိုးကျိုးများကို သူမခံစားရတော့ချေ။ အဆိပ်ခြေဆေးကို ဖျံ့ချပြီးပြီ။

“ကဲကဲ - ခင်ဗျားသွားနိုင်ပါပြီ။ ရွေ့လျှောက် လူတွေကို ခုက မပေးပါနဲ့တော့၊ လူလူခွင်း ကိုယ်ခွင်းစာပါ။ လက်နက်နဲ့လဲ အနိုင်မကွေ့ပါနဲ့။ ခင်ဗျားကတိတည်လိမ့်မယ်လို့ ကျွပ် မျှော်လင့်ပါတယ်”

“စိတ် - စိတ်ချပါဗျာ၊ ကျွပ် နောင်ကို မကောင်းမှုမှန်သမျှ မလုပ်တော့ပါဘူး”

ဟန်ကျွေးသည် ဦးညွတ်အဖိုအသေပေးလိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲက တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားတော့သည်။ နောက်သို့ လှည့်မကြည့်တော့ပေ။ ကျန်သေးသည့် ဝတ်စုံနီနိုင်းကားများသည်ဝတ်စုံများ ဘိုသီမတ်သီမြင့် ပြေးလိုက်သွားကြသည်။ ဟန်ကျွေးနှင့် ဝတ်စုံနီ

၁၂၄ * တက္ကသိုလ်နေ့လယ်အောင်

ဂိုဏ်းသားများ ခွင်းလင်းသွားပေပြီ။

စန်ဒီယာပြောသမျှ ပြုလုပ်သမျှကို အဘိုးတို့က အသေအချာ နားထောင်နေသည်။ အသေအချာ ကြည့်နေသည်။

“မင်းပေးလိုက်တဲ့မြေဆေးက အစစ်ပဲလား”

အဘိုးတို့က စန်ဒီယာကိုမေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ စန်ဒီယာက တပမားတားရယ်လိုက်တော့၏။

“အဘကလဲ၊ အဘနိပ်မီမယ်လိုထင်နေတာ၊ ကျွန်တော့မှာ ဘာအဆိပ်မြေဆေးမှ မရှိပါဘူး၊ တွေ့ကရာဆေးလုံးတွေကို ပေးလိုက်တာပါ”

“ဟင် - ဒါဆိုရင် သူ အဆိပ်ခက်ခံရတော့မှာပေါ့၊ မင်း သူကတို့ကို ယူလိုက်တာပဲ”

အဘိုးတို့က အပြစ်တင်သည့်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ စန်ဒီယာ ထပ်မံ၍ ရယ်မောပြန်လေတော့၏။

“ကျွန်တော်ပစ်လိုက်တာ အဆိပ်အပတ်မှမဟုတ်ဘဲအဘရယ်၊ ဘယ်နှယ့်လုပ် အဆိပ်တက်နိုင်မှာလဲ၊ မိုးမိုးအင်ကလေးနဲ့ ပစ်လိုက်တာပါ၊ ဒါမှ အဆိပ်တက်ရင်တော့ -”

အဘိုးတို့က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မင်းပြောလို့ပဲဖြစ်မှာပဲ၊ မင်းက သူ့ကို မကြောက်ကြောက် အောင် ပြောနေတာကိုး၊ ကောင်းပါတယ်လေ၊ သူ့လိုလူ အမြင်မှန်ရ ပြောင်းလဲသွားတာ ကောင်းပါတယ်၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ

သိုင်းကဆုတ်ခံရတဲ့လူ (၆) * ၁၂၅

မေးကောင်းခြင်း၊ အိပ်ကောင်းခြင်းနဲ့ စားနိုင် အိပ်နိုင်တာပေါ့”

ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်သည်။

“ဒါထက် မောင်ရင်ဖျံ့သူလိုက်တဲ့ အဆိပ်လက်နက်ပုန်းတွေကကော ဘယ်နှယ်မှ မနေဘူးလား”

စန်ဒီယာ ပြန်ဖြေဖြင့် လက်ကိုပြန်ပြလိုက်၏။

လက်ထဲတွင် ဟန်ကျွေး၏ အနက်ရောင်လက်နက်ပုန်း အဆိပ်လုံးလေးများကို တွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်ဆရာက သိုင်းပညာတင်မကဘူး မှက်လှည့်ပညာပါ သင်ပေးထားတာ အဘရဲ့”

သည်တော့မှ အဘိုးတို့သည် အားရပါးရရယ်လေတော့၏။ စန်ဒီယာသည် သူ့အား မှက်လှည့်ပညာပါသင်ပေးသော ဇွေးစားမောင်ကျန်းစီးမိုက် စိတ်ထဲမှမိုင်း ဦးခိုက်မိလေ၏။

* * *

လမ်းမပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်သူ တစ်ဦးလေ့ရှိသော်လည်း သူတို့လို အေးအေးဆေးဆေးလျှောက်သူများ မဟုတ်ပေ။ ကိစ္စရှိသဖြင့် အရေးပေါ်လျှောက်သူများ ဖြစ်နေပေသည်။

သူတို့သည် အေးအေးဆေးဆေးလျှောက်သူများဖြစ်နေပေသည်။ လမ်းတော်လျှောက်မိသောအခါမှ အဘိုးတို့က ကျွမ်းစာထဲမှ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကိုရွတ်ဆိုနေတော့သည်။

“မီးလင်းရောင်သည် အမှောင်ကိုပယ်ခွင်းသည်”

“အလင်းထဲတွင် ပျောက်ဆုံးသမျှ ဇာတိတို့ရှိနိုင်သည်”

“ဇာတိမြင်းမှန်သမျှ အလင်းရောင်အောက်တွင် ပြုလုပ်ပါ”

အဘိုးတို့သည် ကျွမ်းစာပါစာများကိုရွတ်ပြီး လမ်းဘေးတိုင်များကို လက်ဖြင့် ပုတ်၍ပုတ်၍သွားသည်။

အဘိုးတို့သည် ကျွမ်းစာကိုဆက်ရွတ်နေ၏။

“အလင်းသည် အမှောင်၏ရန်သူဖြစ်သည်။”

“အလင်းသည် ဖိုက်မိတွေဝေခြင်း၏ရန်သူဖြစ်သည်”

“အလင်းသည် လောဘ၊ ဝေါသတဇာတို့၏ ရန်သူဖြစ်သည်”

အဘိုးသည် ခန့်ချီယာပါလာသည်ကို မသိသည့်အလား ကျွမ်းစာများကိုသာ ရေရွတ်နေသည်။

“အဘက ဘယ်သူလဲဗျ”

ခန့်ချီယာ၏အသံက ပေါ်လာသည်။

အဘိုးတို့သည် သူ့အတွက် ပဟေဠိတစ်ပုဒ်ပေး ညီသူမည်ဝါ

အသင်းထဲမှာရာပါ

ကန့်မိန်းမြို့၌ ညဉ့်ပျောင်သည်နှင့် လမ်းမီးတိုင်များ မီးလင်းနေပြီဖြစ်သည်။ လမ်းမှန်တိုင်းမီးထွန်းသူများသည် ဝိရိယကောင်းကြပါသည်။ မိုးတွင်း၌ပင် မှန်တိုင်းမီးများလင်းနေကြပါသည်။

ကန့်မိန်းမြို့၌ မီးလင်းနေသောလမ်းမပေါ်တွင် ခန့်ချီယာနှင့် အဘိုးတို့သည် တိတ်ဆိတ်ရွာလမ်းလျှောက်နေကြပါသည်။ သူတို့သည် ဖိုက်ကောင်းကင်စာသောက်ဆိုက်မှ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ တောင်ထိပ်ဘုရင်ဟန်ကျားသည် လူကောင်းသူကောင်းဖြစ်သွားပြီဖြစ်၍ ခန့်ချီယာသည် သူ့အကြောင်း ကန့်မိန်းမြို့စားကြီးထံ သတင်းသွားပို့မည်ကို မစိုးရိမ်တော့ချေ။

၁၂၈ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်း၍ မရဘဲရှိသည်။ အဘိုးတို့ကို ဦးကောင်းကင်
ဓားသောက်ဆိုင်ထဲတွင်စေတော့သည်။ အဘိုးတို့ကစတွေ့ခြင်း မဟုတ်
ပါ။ သူက အဘိုးတို့ကို စတင်တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ဦးသား
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဓားပွဲတစ်လုံးတည်းတွင် ဆိုင်မိကြသည်။ ထိုမှ
စ၍ ဟန်ကျွေးကိုတိုက်ခိုက်ပြီးသည့်အဆုံး အဘိုးတို့ပါဝင်ခဲ့သည်။
သူသည် အဘိုးတို့အကြောင်း ဘာမျှမသိပါ။ ထို့ကြောင့် ခန့်မှီယာက
ဖွင့်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အဘိုးတို့ ကျမ်းစာရွက်ဆိုနေမှု ရပ်တန့်သွားသည်။ အဘိုးတို့
သည် ခန့်မှီယာကိုကြည့်၍ ရယ်လေတော့၏။

“မင်းက ငါ့ကို အခုပဲ မေးဖော်ရတော့တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ခွတ်ဖွင့်ချက်ပါ။ ကျွန်တော် ကိုယ့်
ရဲဘော်နဲ့ဘက်ကြီးကို မေ့သွားသလိုဖြစ်သွားတယ်။ တကယ်တော့
ဆိုင်ထဲမှာတင် မေးဖို့ကောင်းတာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ ဆိုင်ထဲမှာတုန်းကလဲ မေးဖို့အချိန်မှ
မရတာ၊ တိုက်နေခိုက်နေရတာကတစ်ကြောင်း၊ ဟန်ကျွေးကို အဖွဲ့
လုပ်နေရတာတို့က တစ်ကြောင်းပေါ့”

အဘိုးတို့က လမ်းလျှောက်နေခြင်းကို တုံ့ခန့်ရပ်လိုက်၏။

“ကဲ - ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းက ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ ငါ့ကို
ဘယ်လိုမြင်သလဲ၊ မင်းရဲ့ အထင်အမြင်ကို ကြားစမ်းပါရစဉ်း”

ခန့်မှီယာသည် ရပ်လိုက်သည်။ သူသည် ဒေတ္တုဖျှစ်စဉ်းစားပြီး

သိုင်းအကုန်အစုံပုံကွာ (၆) • ၁၂၉

ဘေးဘေးဆေးဆေးပြောသည်။

“အင်း - ကျွန်တော်ထင်သမျှပြောရရင်တော့ -”

ခန့်မှီယာသည် လက်တစ်ချောင်းချိုးလိုက်၏။

“အဘဟာ အဘိုးတို့တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်”

အဘိုးတို့သည် ခွက်တိုးခွက်လှန့် ရယ်မောလေတော့၏။ တူ
တက်မတတ်ရယ်နေသဖြင့် ခန့်မှီယာပင် ရပ်ကြည့်နေရသည်။

“ဟား - ဟား - ဟား - အဘိုးတို့ကို အဘိုးတို့လို ပြောတာမှ
မပုန်ရင် ဘယ်စကားပုန်ဦးမှာလဲ၊ ကဲ - ကဲ - ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

“သိုင်းပညာမှာလဲ ထိပ်တန်းကမ္ဘာတယ်”

“ဝါလဲပုန်တာပဲ၊ ငါ့ပညာဟာ သာမန်အဆင့်မဟုတ်ဘူး မင်း
တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ငါ့ကိုယ်မော့ပညာကို”

ခန့်မှီယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆက်ပြော၏။

“ပြီးတော့ ဖိုးဖိုးသိုင်းသမားမဟုတ်ဘူး”

“ဟ - ဖိုးဖိုးသိုင်းသမားမဟုတ်လို့ ငါက ဘာ ဆန်းဆန်းပြား
ပြား သိုင်းသမားမို့လဲကွာ”

“ဪ - ကျွန်တောက အဘရဲ့ ဓာပေပဟုသူတန်ခပ်တာ
ကို ပြောမလို့ပါ၊ အဘဟာ ဓာပေပညာကိုလဲ လိုက်စားတယ်”

“အင်း - တော်သေးတာပေါ့”

“စဉ်းစားပြောမြင်ဉာဏ်ရှိတဲ့ ဉာဏ်ကြီးစွပ်တစ်ပေ - အဆိုရင်
လဲ ဖြစ်တယ်”

၁၃၀ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

"ဟား- ဟား- ဟား- မင်းပြောတာနဲ့ ငါလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ဘဝင်မြင်ချင်လာပြီ။ ဘဝင်မမြင်ချင်အောင် ငါ့ကိုဆွဲချထားဦးကွ"
စန်ဒီယာက သူ့အမြင်ကိုဆက်ပြောနေ၏။

"အဘက မဟုတ်တာမြင်ရင် မခံတတ်ဘူး"

"ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ"

"သူတစ်ပါးကို တူညီတတ်တယ်"

"ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ"

"နောက်ဆုံးအချက်ပြောမယ်နော်"

"ပြောပါကွာ - လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောပါ"

"နောက်ဆုံးအချက်ကတော့ အဘဟာ အင်မတန်လွန့်လွန်
တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာပဲ"

"အဲဒီတော့ -"

"အဲဒီတော့ အဘအရည်အချင်းတွေကို ခြုံငုံပြီးသတ်မှတ်ရ
မယ်ဆိုရင် -"

အဘိုးဘိုက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။

စန်ဒီယာသည် သူ လက်ခံနေရတဲ့ကံထားသည့် အဘိုးဘို၏
အရည်အချင်းများကို ကြည့်လိုက်သည်။ လက်ခံနေရတဲ့ကံထား
သည်မှာ လက်ခြောက်ချောင်းပင် ဖြည့်နေပြီ။

"အဘမှာ အရည်အချင်း ခြောက်ခုတွေ့ရတဲ့အတွက် ဂုဏ်
ခြောက်ပါးအဘိုးဘိုလို သတ်မှတ်ရမှာပဲ"

သိုင်းကောင်းစံစပ်ရဲရွာ (၆) • ၁၃၁

ထိုမျှသာပြောပြီး လျှောက်ပြီးသည့်လမ်းကို အဆုတ်ကြီး
မဲသွက်သွက် ပြန်လေ့လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများကမူ အမြင်
မနေပါ။ ကော်လွန်လာခဲ့သည့် မီးအိမ်များကို သတိထား၍ ကြည့်
သွားသည်။

"ဟ - ဟ - နေပါဦး၊ မင်းက လာလမ်းအတိုင်း ဘာလို့ ပြန်
လျှောက်တာလဲ၊ မင်း မဓူပါဘူးနော်"

"ကွန်တော် ကြည့်ရော့ဗိုလို့ပါ။ အဘလိုက်ချင်လဲလိုက်ခဲ့ပါ။
အာမတော့ မမေးပါနဲ့ဦး"

စန်ဒီယာသည် ထိုမျှသာပြောပြီး မုန်အိမ်များကို မော့ကြည့်
သွားသည်။ ဂုဏ်ခြောက်ပါး အဘိုးဘိုသည် ကမန်းကတန်း ပြန်
လျှောက်လိုက်လာသည်။

မီးတိုင်ငါးတိုင်မြောက်တွင် မုန်အိမ်ပေါ်မှ စာလုံးတစ်လုံးကို
တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ ပထမ ဤမီးတိုင်များကို ရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်
သည်။ စန်ဒီယာ မကြည့်သဖြင့် မတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မုန်အိမ်
ပေါ်၌နေထားထားသည့် စာလုံးမှာ သူ့လက်မခံနိုင်လောက်သော
ပုံစံ "ဝပ်မင်းမြို့" ဟူသောသည်။

သူ့ခြေလှမ်းတွေ ပို၍ပို၍ ပြန်လာသည်။ မီးတိုင်များကို မျက်
လုံးများက ကြည့်၍ သွားနေသည်။ အဘိုးဘိုကလည်း အစီလိုက်နေ
သည်။ သို့သော် ဘာမျှမေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း မပြုပေ။ စန်ဒီယာပြုလုပ်
နေသည်မှာ အဓိပ္ပါယ်ရှိလှပေသည်ဟု သူသိသည်။

စန်ဒီယာသည် လမ်းကို အမြန်လျှောက်နေ၏။ ရောက်ထပ်
မီးတိုင်ငါးတိုင်အရောက်တွင် ရေထူးသောစာမှာလည်း "ယခု"ဟု

၁၃၂ • တက္ကသိုလ်ဆုလမ်းအောင်

သတည်း။

ယခု -၁ ဘာကို ယခုရသနည်း။ ခန့်အိယာသည် မီးတိုင်များကြည့်လိုက်သည်။ ဓမ္မတွင် မီးတိုင်များရှိနေသေးသည်။ မီးတိုင်များရှိနေသဖြင့် စာလုံးများရှိနေဦးမည်မှာ သေချာသည်။ ခန့်အိယာသည် သူတွေ့ရှိပြီးသည့် စာလုံးကို 'စဉ်ကြည့်ရန် ကြိုးပမ်းလိုက်သည်။

ယခု -၁

ဝမ်မင်းမြို့ -၁

မိုးရွေ့ရက် -၁

ဤသို့တွေ့ရသည်။ ယခု - ဝမ်မင်းမြို့ - မိုးရွေ့ရက် - ဟု၍ စာလုံးသုံးလုံးကို စဉ်ကြည့်သောအခါ တွေ့လိုက်သည်။ မိုးရွေ့ရက်သည် ဝမ်မင်းမြို့၌ ဘာဖြစ်နေသနည်း။ စာလုံး လိုနေသေးသည်။ ဓမ္မတွင် စာလုံးများရှိစဉ်မည်။

ခန့်အိယာသည် အမြေးကလေး လျှောက်လိုက်ပြန်၏။ အဘိုးအိုကလည်း ခန့်အိယာကိုမီအောင် အမြေးကလေးလိုက်သည်။ မီးတိုင်ငါးတိုင်အရောက်တွင် ခန့်အိယာ အမောတကောကြည့်ရပြန်သည်။ ထိုစာလုံးကို မြင်ရသည့်အခါတွင်ကား ခန့်အိယာ တုန်လှုပ်သွားသည်။

"အကျွင်းသား"

ထိုစာလုံးသည် ခန့်အိယာကို အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်စေရန် သွားသွားစေသည်။

• • •

ဘိုင်းစကမုတ်စံရုပ်ပုံလွှာ (၆) • ၁၃၃

အကျွင်းသား

မှောင်မည်းအေးစက်နေသော မြေတိုက်ခန်း။ ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်ပြီးမျှမရှိ။ အခန်းသည် အေးစက်မှည်းမှောင်နေသည်။ ထိုမြေတိုက်ခန်းထဲတွင် စုမုကျန်းမှ ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲလျက် အချွန်အနောင်ခံနေရပါသည်။

စုမုကျန်းသည် သူ့မြင်စဉ်များကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေရ၏။ မယ်စရာလည်းကောင်းသည်။ ဘုံဩစရာလည်း ကောင်းသည် မိမိအမြင်က မယုံနိုင်စရာပင်။

ခန့်အိယာကား ထွက်သွားပေပြီ။ သူသည် ဝမ်းနည်းနေ၏။ သို့သော် တစ်ဖက်က ယင်းစွေးရွာရှိနေသဖြင့် ခံသာနေပေသင့်သည်။ ခန့်အိယာထွက်သွားသော်လည်း မြေမြေရာရှိသည်။

၁၃၄ • တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား

သူသည် ခန့်မှီယာထွက်သွားသောညဉ့်ပင် ဟိုရွာရွာစားကြို ခန့်အပ်ခြင်းခံရလေ၏။ ဟိုရွာရွာစားကြိုအဖြစ် အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားဖြင့်ခန့်အပ်ပြီး ညတွင်းခွင်းမှာပင် သူသည် ယခုက အကျဉ်းသားဘဝကို ကျရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

ဟိုရွာရွာစားအဖြစ် မပေးအပ်ပီ အစားအသောက်နံလင်စွာ ဖြင့်ပင် ဂုဏ်ပြုညစာစားသောက်ပွဲ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့၏။ အစားအသောက်များကား တစုတဖွဲ့ထုံးစံအတိုင်း ဖိုလင်လှစွာ၏။

ဂုဏ်ပြုစားသောက်ပွဲတွင် ဗြိတိသျှကြီးသည် ဇမ္ဗူကျွန်းနှင့် တစ်ဝိုင်းစည်းဝိုင်း၏။ တစ်ဝိုင်းတည်းဝင်း၍ စားသောက်၏။ ဗြိတိသျှ မင်းကိုယ်တိုင် အစုကုန်ကိုယ်တိုင်ဝိုင်းဝေးသည်။

ဇမ္ဗူကျွန်းသည် ခန့်မှီယာကို ပေးနေလေ၏။ ယင်ဇွေးရွာသည် အလှဆုံးပြင်ဆင်ပြီး သူ့အစ်မနှင့်အတူ ဝင်း၍စည်းဝင်းသည်။ ယင်ဇွေး ရွာ၏ အလှသည် သူ့အစ်မထက် ပို၍သာသည်။ အထူးသဖြင့် ယင်ဇွေးရွာ၏ အကြည့်သည် ဇမ္ဗူကျွန်းအပေါ်သို့သာ ရောက်လွန် နှိပ်ပါသည်။ ဇမ္ဗူကျွန်းကား ပျော်ပျော်ဆုံးပျော်ပျော်နေလေ၏။

ထို့ညက သူသည် အရက်တစ်ခွက်သောက်သည်။ ဗြိတိသျှ က ငဲ့ပေးသောအခါ နှစ်ခွက်သောက်သည်။ ထိုမှ သုံးခွက်၊ လေး ခွက်၊ ငါးခွက်ဆက်တိုက်ကြီးသောက်သည်။ အရက်ကလည်း အရက် ကောင်း၊ ဇမ္ဗူကျွန်း ပူးတော့သည်။

သို့သော် အမူလွန်နေသည့်ဇမ္ဗူကျွန်း သိသည်။ သူသည်

သိုင်းစကတစ်ဆယ့်ပုံလွှာ (၆) • ၁၃၅

အရက်အလွန်အကျွံသောက်သော်လည်း အရက်ပူး မှုသည်မဟုတ်၊ တစ်ခုခုတော့ ခွတ်ယွင်းနေကြောင်းသိသည်။ သို့သော် သူ အသိ နောက်ကျခဲ့ပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်တော့၊ နေရာ၌ပင် လဲကျကာ သတိလစ်သွားတော့သည်။

သူ သတိပြန်လည်ရလာသည့်အချိန်ကား မြေတိုက်ခန်းထဲ ရောက်နေကြောင်း ဇမ္ဗူကျွန်းသိရတော့သည်။ ခြေလက်များလည်း လှုပ်မရအေး၊ ရွာစားကြီးမှ မဖြစ်သောခင် အကျဉ်းသားအဖြစ်သို့ သက်ဆင်းရောက်ရှိခဲ့ရလေပြီ။

သူမည်ကဲ့သို့ မြေတိုက်ခန်းထဲရောက်နေသည်ကို ဇမ္ဗူကျွန်း မသိရှိပေ။ သူ့ဆေးပီ အမူလွန်၍ ဗြိတိသျှကြီး၏လူများကမြေတိုက် ခန်းထဲ ထည့်ထားခြင်းသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့် သူ့အား မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ ထည့်ထားသနည်း။

ဇမ္ဗူကျွန်း မတွေးတတ်တော့ပေ။ သူ့အား အဘယ်ကြောင့် မြေတိုက်ခန်းထဲ ထည့်ထားသည်ကို လုံးဝ တွေးမရဘဲဖြစ်နေသည်။ အခန်းပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကြည့်မရအေး၊ မည်းမှောင် နေသည်။ အေးစက်နေသည်။

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် မိမိအား မမ်းဆီးထားရပါ သနည်း။ ဇမ္ဗူကျွန်း အပြေရွာမရဘဲဖြစ်နေသည်။

တစ်ခုခုခြားသည်မှာ မိမိသတိရနေသည်မှာ ကြာရှည်စွာ မိမိ ထံသို့ တစ်နာရီလောက်မျှ ရောက်မလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

၁၃၆ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အထိအကြောင်း အဆိုးအကောင်းတော့ သိရမည်မဟုတ်ပါလား။

မိမိအား ခေါ်ယူစစ်ဆေးခြင်းလည်းမရှိ မိမိထံသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်မှလည်း ရောက်မလား။

သို့ရာတွင် မိမိထံကိုတော့ တစ်နေ့လျှင်နှစ်ကြိမ် စားရောလား ငိုသည်။ ထိုအချိန်တွင်လည်း လာဖို့သည့်လူကို မတွေ့ရပေ။ စားရော သောက်ရောမှာလည်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မဟုတ်ပါ။ ဖက်နှင့် ထုပ်ထားသည့် အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် ရေဘူးတစ်ဘူးသာဖြစ်ပါသည်။

ဖက်နှင့်ထုပ်ထားသည့်အစာထဲတွင် အာမွေပပါချေး ဟင်းတစ်ဖက်နှင့် ထမင်းသာဖြစ်သည်။ မသေထမင်း၊ မသေဟင်း ကွေးနေပုံရသည်။ ပြီးတော့ - ရေဘူး။

ထိုထမင်းထုပ်နှင့်ရေဘူးကို ပေးပို့ကိုးသည်။ ကြည့်ပါဦး။ တစ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသော အပေါက်ထဲမှ ထိုးပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သုံးရက်တိုင်တိုင်နေခဲ့ရသည်။

လေးရက်မြောက်နေ့တွင် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူနှစ်ယောက်သည် စုမူကျန်း၏ မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“မင်း အယ်လိုလ် - လှုပ်ရှားနိုင်သေးတယ်မဟုတ်လား”

“လှုပ်ရှားနိုင်တာပေါ့ဗျာ”

“အေး - မင်းကို တိုက်ပိတ်ထားတာက မလှုပ်ရှားနိုင်အောင်လို့ဗျာ၊ မင်းက လှုပ်ရှားနိုင်သေးတယ်ဆိုတော့ မင်းကို ထပ်ပြီး

သိုင်းကဆုတ်စီစဉ်လို့ (၆) • ၁၃၇

တိုက်ပိတ်ရသေးတာပေါ့ဗျာ”

သူတို့သည် စုမူကျန်းအား ဆွဲထုတ်သွားကြ၏။ အခြားအခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခန်းကား မြေတိုက်ခန်းထက်သာသည်။ စားပွဲ၊ ကုလား၊ စိုင်များရှိသည်။ အခန်းလည်းမဆိုးလှ။ ထိုအခန်းထဲတွင် စုမူကျန်းကိုထားခဲ့ပြီး အပြင်မှတ်ခံပိတ်လိုက်သည်။

စုမူကျန်းအခန်းကို လေ့လာသည်။ အခန်းသည် အခန်းကျဉ်းကလေးဖြစ်သော်လည်း မြေတိုက်ခန်းထက်တော့သာသည်။ မြေတိုက်ခန်းကား တော်မိုတန်နိုလူ မနေနိုင်အောင် အေးကနေသည်။ ကျောက်များဖြင့် ပတ်လည်စီထားသည့်အခန်းဖြစ်သည်။ စုမူကျန်းသည် အခန်းပတ်လည်ကို လေ့လာလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာ အမှောင်ထဲမှ အသံပေါ်လာတော့သည်။

“မင်း အယ်လိုလ်မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမလုပ်ပါနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးစိုက်နေပါ။ မင်းကို တို့မေးရောမို့နေလို့ ခုလိုခေါ်ထားရတာပါ”

“မင်းထားတယ်လို့ ပြောစမ်းပါ”

စုမူကျန်းက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောလိုက်၏။

အသံသည် မှောင်ထဲမှလာခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သည့်နေရာကလာမှန်းမသိပေ။ အခန်းပတ်ပတ်လည် တစ်နေရာမှဖြစ်နိုင်သည်။ မှောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်ရှိနေသည်ကတော့ သေချာသည်။

“မင်းနာမည် အယ်လိုခေါ်သလဲ”

၁၃၈ * တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

စုမုကျန်းသည် အမှောင်ထဲတွင်ရှိမည့်လူကို စိတ်ကူးမြင်
မှန်းဆနေစဉ် အသံသည် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

စုမုကျန်းသည် ကိုယ်လက်မှားလွှာစွာလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်
တွင် အသေအချာထိုင်လိုက်သည်။

"မင်းနာမည် အယ်သုလ်" မင်းသားနာမည် အယ်သုလ်

"ကျွန်တော့်နာမည် မိုးရွှေဂွက်" မိုးရွှေဂွက်နာမည် မိုးရွှေဂွက်

စုမုကျန်း ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ မှောင်ထဲမှလူသည် တဟားဟား ရယ်မောလေ
တော့သည်။

"ဟား - ဟား - ဟား" တဟားဟားဟားဟားဟားဟားဟားဟား

ရယ်မောသံသည် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ပင် ဝင်လာသည်။
အခန်းကျဉ်းကလေး ရယ်သံတောင်အင်အားနေသည်။

"တို့က လိပ်ညာတာကို မကြိုက်ဘူး၊ မုန့်မုန့်ပြောတာကို
ကြိုက်တယ်၊ လိပ်ညာပြောရင် အမုန့်ကိုပြောအောင် တို့လုပ်နိုင်တယ်
အဲဒါကို မင်းသဘောပေါက်၊ မင်း အယ်သုလ်"

"မိုးရွှေဂွက်"

စုမုကျန်းက ခပ်မြတ်မြတ်ပင်မြေလိုက်သည်။

"တောင်းပြီလေ၊ ဒါ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး၊ ထားပါတော့"
မှောင်ထဲမှအသံခွက်ကလည်း ခပ်မြတ်မြတ်ပင်။

"မင်းမိဘတွေ ဘယ်သူလဲ"

သိုင်းကရာဇ်စံရုပ်ပုံတွာ (၆) * ၁၃၉

"မိဘတွေ မရှိတော့ဘူး"

"မုန့်မုန့်ပြောနော် - မုန့်မုန့်ပြောမှ - ငါတို့ကကြိုက်တယ်လို့
ပြောထားတယ်"

"မိဘတွေမရှိဘူးလို့ ကျွန်ပြောတယ်"

"နာမည်ကိုပြော" နာမည်ကိုပြောနော်

"ထင်စွန့် လီဝန်း"

စုမုကျန်းသည် စိတ်ထဲရှိသည့်နာမည်များကို ပြောချလိုက်
သည်။ သူ့မိဘနာမည်ကို ခြေရာကောက်လိုက်သော မခက်ပါလော။

"ဇာတိကော -" ကာသိမ္မာသုတ္တံ၊ ခြေရာကောက်လေ

"ဟူးနယ် - လွေလင်းမြို့"

"သေချာတယ်နော်"

"ကျွန် တာတိမြို့မှ ကျွန်သိတာပေါ့"

"မင်းရဲ့ဆရာကော"

"ကျွန်တော့်မှာ ဆရာမရှိဘူး"

"မင်း သိုင်းပညာကို မွေးတစည်းက တတ်မြောက်လာ
သလား"

"ခြောက် - ကျွန်အဖေက သင်ပေးတယ်၊ အဖေက ဆရာပေါ့"

"မင်းဘာလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ မင်းကြည့်ရတာ သိုင်းလေး
ကထဲ လျှောက်သွားနေသလိုပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ သိုင်းလောကထဲ လျှောက်သွားနေသလိုပဲ၊ သိုင်း

၁၄၀ • စက္ကချိုက်မုလင်းအောင်

လောကအတွေ့အကြုံရအောင် လျှောက်လှည့်နေတာပဲ”

“မင်းနဲ့ အဖော်ပါလာသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ ဘယ်မှာလဲ”

ဓမ္မကုန်း ထိတ်ခနဲမြန်သွား၏။ ခန့်ချီယာ၏ဘဝမှန်ကို သူတို့
မှာ ခိုင်မီသွားလေပြီလားဟု ခိုးချိန်ခြင်းမြန်လေသည်။

“မရှိဘူး ပြန်သွားပြီ”

“ဘယ်ကိုပြန်သွားတာလဲ”

“ကျွန် တာတိနယ်ပြေး ဟူးနယ်ထဲက လေ့လင်းမြို့ကိုပေါ့
သူက အိမ်ထောင်ရှိတာပဲ”

အသံသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

ဓမ္မကုန်းသည် အသံလာသည်ဟုထင်သည့်ဘက်သို့ မှန်းဆ၍
ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ပြန်မေးရမယ်”

“မင်း - တို့ကို မေးရောမလိုဘူး”

“မေးကို မေးရမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်ကို ဘာဖြစ်လို့ မမ်းထား
ရတာလဲ။ မမ်းထားရောမလိုဘူး”

“ဟား - ဟား - ဟား -”

လွှဲက်လဲ့သော ရုပ်မောသိကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

“တို့ကို ပြန်မေးရောမလိုပါဘူး။ တို့ မေးတာကိုပဲပြော မှန်မှန်

သိုင်းကဆုတ်ခံရပ်ကွက် (၆) • ၁၄၁

ကန်ကန်မြေပို့ လိုတယ်။ လိမ်ညာမြေရင်တော့ အသေပဲ”

“အသေပဲ ဘာညာပြောမနေပါနဲ့၊ ကျွန် မှန်တဲ့အတိုင်း ပြော
နေတာပဲ။ ကျွန် မမှန်တာကိုမပြောတတ်ဘူး”

“ဟား - ဟား - ဟား - မင်းလား အမှန်ပဲပြောတတ်တာ
မင်း လိမ်နေတာပဲ။ မင်းပြောတာတွေ အကုန်အလိမ်အညာအညှိုးပဲ။
ဒါတွေကို အမှန်အတိုင်းပြန်ပြောပါ”

“ကျွန်ပြောတာ အမှန်အသေပဲ”

“ဒီမှာ မင်း ဘယ်လောက်အထိ လိမ်ညာနေဦးမှာလဲ။ ငါတို့
ကလဲ မင်း လိမ်ညာတာတွေကို အချိန်ကုန်မိပြီး ထိုင်စောင့် နား
ထောင်နေရမလား။ မင်း မှန်မှန်ပြောပါ။ မှန်မှန်မမြေရင် ခုကူဆောက်
သွားမယ်”

တစ်ဖက်လူက ငြိမ်းခြောက်လာလေပြီ။

“မင်းကို လက်ဖျားနဲ့မတို့ဘဲ မင်း ကိုယ်ထဲက ချီသမျှအတွင်း
အားတွေကို ချေဖျက်ပစ်လို့ရတယ်။ ငါတို့ကို ဘာမှတ်နေသလဲ။ မင်း
ဒီလို အမြန်မခိုင်သလား ဟား - ဟား - ဟား” - အတွင်းအားပျက်စီး
မှာကိုတော့ ဘယ်သိုင်းသမားမဆို ကြောက်ကြတယ်။ မင်း မယုံရင်
ခမ်းကြည့်ပေါ့။ ငါတို့ပြောသလို လုပ်နိုင်သလား မလုပ်နိုင်ဘူးလား
ဆိုတာ သိသွားမယ်”

သိုင်းသမားတစ်ဦးအဖို့ အတွင်းအား သုံးနှုန်းခြင်းသည် ငှက်
ကို တောင်ပံမြှတ်ထားသည်နှင့် မခြားပါ။

ဓမ္မကျန်းသည် ခပ်တည်တည်မြိုင်ပင်၊ မရဲသော်သည်၊ ပြေးခဲ့
စေ ဆိုသည့်အတိုင်းပင် ပြောလိုက်ရသည်။

"ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ယုံအောင် ကျိန်ကွယ်ပြီး
လဲ မပြောနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ချင်တာလုပ် ပါပါ"

"ဟား - ဟား - ဟား - ခင်ဗျားပြောတာက အတော်ပင်
ရယ်မောသံများ ဟိန်းထွက်သွားသည်။

"မင်း တကယ်ပြောတာလား"

"ကျုပ် တကယ်ပြောတာ"

"ပြီးတော့မှ အမယ်လေး - အဘလေး တနေရမယ်"

"ခံယဉ်းသေးတယ်၊ ကျုပ် အာမူမတဘူး"

"ဟား - ဟား - ဟား - ကြည့်ကြသေးတာပေါ့"

"ဟီး -"

"ဟီး - ဟီး - ဟီး - ဟီး -"

အခန်းတစ်ခုလုံး သိမ်သိမ်ခါသွားသည်။ တစ်ခန်းလုံး ယိမ်း
ထိုးလှုပ်ရှားနေသည်။ ဓမ္မကျန်းမှာ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ လိမ့်ကုသွား
သည်။ သို့တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်သိမ်ခါလှုပ်ရှားနေသည်။ ကြမ်းပြင်
တစ်ခုလုံး သိမ်သိမ်ခါ လှုပ်ရှားနေသည်။ မဟုတ်ပါလော့

ခြေချရပ်၍ မရပေ။

ဓမ္မကျန်းသည် တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်ကိုထိန်းသိမ်းလိုက်သည်။
အလိုက်သင့် အလွှားသင့်ဖြစ်အောင်နေသည်။ ထိုက်သင့်သလောက်

ကိုယ်ဟန်ချက်ကို ထိန်းသိမ်းလာနိုင်သည်။

ထိုအခါ -
အခန်း၏အပူနီနီသည် တဖြည်းဖြည်းတက်လာသည်ကို တွေ့
ရ၏။ ပထမ တိုက်စပ်သလို ဖြစ်လာသည်။ သူ မူလမကတိအတိုင်း
တိုက်စပ်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဓမ္မကျန်း ထင်သည်။ သို့သော် တဖြည်း
ဖြည်း ပူလောင်လာသောအခါ အပြင်မှ အခန်းကို တမင်စုအောင်
လုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သိလာရတော့သည်။

အပူနီနီ တစ်စတစ်မြေင့်တက်လာသည်နှင့်အမျှ ဓမ္မကျန်း
တစ်ကိုယ်လုံးမှ ခွေးများစိမ့်ထွက်လာတော့သည်။ ခွေးထွက်လာ
သဖြင့် အပေါ်အကျီပင် ချွတ်ချင်လာသည်။ သို့သော် ဓမ္မကျန်း
မချွတ်ပေ။ ခွေးများဆက်ထွက်သည်။ ခရုခိုးထားသည့်အလားပင်။

မိမိအား အပူလှိုင်းသုံး အတွင်းအားနှုတ်ပညာဖြင့် နှိပ်စက်နေ
ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အတွင်းအားနှုတ်နေပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဓမ္မကျန်း သိရှိ
လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း တားရန် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ပေ။

အတတ်နိုင်ဆုံး အပူလှိုင်းကို တင်းမံကြည့်သည်။ ကြံ့ကြံ့ခံ
သည်။ အပူလှိုင်းကို တောင့်ခံသည်။ သို့သော် မည်သို့မျှ မတတ်
နိုင်ပေ။

သူတစ်ကိုယ်လုံး မီးကင်ထားသည့်အတိုင်း ခံစားလာရသည်။
ရေအေးအေးထဲ ပြေးဝင်လိုက်ချင်သည်။ နှင်းဧကထဲ သွားက
ပြေးချင်သည်။ ဓမ္မကျန်း မလုပ်နိုင်ပါ။ သူသည် အခန်းအတွင်းကလေး

၁၄၄ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အတွင်း ဝိတ်မိနေပြီမဟုတ်ပါလော့။

သူပါးစပ်ကလည်း လှုပ်မရတော့၊ လျှာက အတောင့်လိုက် ဖြစ်လာသည်။ မာလာသည်ဟု ထင်သည်။ ခံတွင်းမှ သွားရည်များ လည်း ခန်းခြောက်လာတော့သည်။

နောက်ဆုံး စုမုကျန်း တောင့်မနိုင်တော့၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့၏။ သတိက လစ်တစ်ချက်၊ မလစ်တစ်ချက် ကြမ်း ပြင်ပေါ်သို့ သူ လဲကျသွားသော်လည်း အခန်းက လှုပ်ယမ်းမြှုပ် အပူ ချိန်က ဆက်လက်ထွက်ဆဲ။

ထို့နောက် အခန်း၏လှုပ်ယမ်းမှု ငြိမ်သက်သွား၏။ အပူချိန် သည်လည်း တစ်စတစ်စ လျော့ကျသွားသည်။

စုမုကျန်းမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌လဲကျနေသည်။ သူသည် မည်သည့် တွားမျှ မကြာမီ သတိရလာသည်။ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားနိုင်ခြင်းသာ။

အတန်ကြာမှ စုမုကျန်းခေါင်းထောင့်ကြည့်နိုင်သည်။ သူသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပေပြီ။

ထိုစဉ် -

“ဝိုး -”

“ဝိုး - ဝိုး - ဝိုး - ဝိုး -”

အခန်းတစ်ခုလုံး သိပ်သိပ်ခါ လှုပ်ရှားသွားပြန်သည်။ အပူချိန် လျော့ကျပြီး မူလအတိုင်း ဖုန်ရောက်နေသည့် အခန်းသည် တဖြည်းဖြည်း အေးစက်လာလေတော့၏။ အအေးစက်သည် စောစော

က ပူနေသည့်အခန်းကို လွှမ်းခြုံလာပြန်သည်။ အခန်းနံရံ၌ အေးစက်သော ခြေများသီးလာသည်။

စုမုကျန်းမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက် တောင့်တင်းလာရတော့သည်။ ခြေဖျားလက်ဖျားများ နှုန်းမသိအောင် ထုံကျဉ်လာသည်။

အအေးလို့င်း အတွင်းအားနှုတ်ပညာဖြင့် နှိပ်စက်ကြပြန်လေပြီ။ စုမုကျန်း၏အာရုံများ ထုံထိုင်း လေးလံလာတော့သည်။ သူ အတွင်းအားပညာများတော့ သွားပါပြီ။ စုမုကျန်းသည် အခြေအနေ မှန်ကို တွက်ဆနိုင်သည်။ အာရုံများ မဝေဝါးမီ သူအတွင်းအားများ မှက်ဦးသွားတော့မည်ကို နှိပ်မိလိုက်တော့သည်။

မကြာမီ အေးစက်မှုများ တစ်စတစ်စ လျော့နည်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အအေးခက် ရပ်တန့်သွားပေပြီ။

ထိုစဉ် အသံပြုပြင်ပြီးတစ်သံ ပေါ်လာ၏။

“ဒီအတိုင်း နောက်သုံးရက်လုံးလုံး လုပ်ပေးလိုက်ရင် မင်းမှာ ချိန်သမ္မ အတွင်းအားတွေ တစ်စက်မုကျန်းမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီတစ်သက် အတွင်းအား ပြန်ရအောင်လုပ်လို့လဲ မရတော့ဘူး။ ဒါကို မင်းသိမှာပါ။ သိပေမယ့် ငါက တမင်ပြောပြရတာပဲ။

စုမုကျန်း အသက်မှန်မှန်ရှုလိုက်သည်။ သူအသက် မှန်မှန် ရှုနိုင်ရသည်မှာ ဝမ်းမြောက်စရာပင်မဟုတ်ပါလော့။

• • •

လွတ်ပြောက်ရန် ပျော်လင့်ချက်

အခန်းသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ အတန်ကြာမှ စုစု
စုစု အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းက အမှန်မပြောမှတော့ ငါက
ပြောပြရမှာပေါ့ကွာ ဟုတ်လား”

စုစုကျန်းသည် ငြိမ်သက်နေသည်။ သူ အသက်မှန်မှန်ရှု
နေသည်။

သူ ဘာမျှ ပြန်မပြောပေ။

“မင်း - တိတ်လျှင်လား၊ အသံနဲ့လဲ ငါပြောမှာကို မင်း
မတားနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

ထိုလူက တဟားဟားရယ်ရင်းပြောသည်။

“ကဲ - ငါပြောမယ်၊ မင်းဟာ သခင်ကြီး တာဝင်ကုသေး
မဟုတ်လား၊ ဟား - ဟား - ဟား - ငြင်းနိုင်ရင် ငြင်းစမ်း၊ ငါပြော
မယ် မင်းဟာ သခင်ကြီး တာဝင်ကုသေး သားပါကွ”

စုစုကျန်း ရင်ထိတ်သွားသည်။ သူတို့သည် သူ့အား သခင်ကြီး
တာဝင်ကု၏သားဟု မှတ်ထင်နေပေပြီ။ မိမိအား မမ်းဆီးထားသည်
မှာ သခင်ကြီးတာဝင်ကု၏သား စန်ဒီယာဟု ထင်မှတ်ပြီး မမ်းဆီး
ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သူ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“မင်းကို ကျန်းစီးမုံက မွေးစားထားတယ်”

စုစုကျန်း ကောင်းစွာသဘောပေါက်သည်။ သူသည် မိမိအား
စန်ဒီယာနှင့်လူမှားပြီး မမ်းဆီးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသူများသည် တောင်တန်းနဂါးကျွဲတောင်နှင့် တိုက်ရိုက်
ဆက်သွယ်သည့်လူများ ဖြစ်ပုံမရသေး၊ တောင်တန်းနဂါး၏ အဆွယ်
အပွားသာဖြစ်ချိန်မည်။

“မင်းဟာ ကျန်းစီးပုံလက်ထဲမှာ ကြီးငြင်းလာတယ်၊ ကျွန်တို့
မေဆိုတာ မင်းရဲ့အမေ၊ မွေးစားအမေ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

အသံမှန်က ပိုင်နိုင်စွာပြောနေလေ၏။ သူတို့ ဤမျှသာ သိ
ပေမည်။ အမေကျန်းစီးရုံ၊ အမေကျွန်တို့မေ၊ သူတို့သိသည့် အတိုင်း
အတာကုန်ပေပြီ။ ထို့သက် ဘာမျှသိသိမည်မဟုတ်သေး။

“မင်း - ဘာမှ မပြောလဲ ရုပ်တယ်၊ မင်းရဲ့အမေအားတွေ

၁၄၈ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အကုန်လုံးဖုတ်ဆီးလိုက်တဲ့အခါမှာ မင်းဟာ ရေထဲကဆယ်တင်လိုက်
တဲ့ငါးလို ခြစ်သွားမယ်။ ဒီတော့မှ မင်းကိုယ်ပေါ်က ဂေါ်လင်ကွက်က
တွေကို မော်ထုတ်နေသေးယူရမယ်။ ဟား - ဟား - ဟား”

သူက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား - ဟား - ဟား”

သူ့ဟားတိုက် ရယ်သံအဆုံးတွင် စုမုကျန်း၏ရယ်သံ ပေါ်လာ
သည်။ စုမုကျန်း၏ရယ်သံကြောင့် အမှောင်ထဲမှရယ်နေသူ ကြောင်
သွားသည်။ ရယ်သံတိတ်သွား၏။

အတန်ကြာမှ -

“မင်း - ဘာရယ်တာလဲ”

“ဟား - ဟား - ဟား”

“မင်း ဘာကိုရယ်နေတာလဲလို့ မေးနေတယ်”

“ဟား - ဟား - ဟား - ခင်ဗျားတို့ အသုံးမကျလွန်းလို့ ရယ်
နေတာ။ ခင်ဗျားတို့လောက် ညှဲတဲ့လူ ဒီလောကမှာ မရှိတော့ဘူး။
ညှဲတဲ့ဖျင်းတဲ့လူတွေ ဒီလောကကြီးမှာ တစ်ပုံကြီးပါ။ ခင်ဗျားတို့ဟာ
အဲဒီတစ်ပုံကြီးနောက်က ချောက်သွားပြီ”

“ဘာကွ”

“ခင်ဗျားတို့ဟာ လူတစ်ယောက်ကို မသေချာဘဲနဲ့ မမ်းလိုက်
တယ် ဆိုကတည်းက ခင်ဗျားတို့ညှဲဖုန်း အထင်းသားပေါ်လာတယ်”

အသံရှင်မှာ ကြောင်အတံ ခြစ်နေသည်။

သိုင်းအကုန်အစုံရုပ်ပုံရွာ (၆) • ၁၄၉

“ငါတို့ ဘာများလုပ်နေလို့လဲ”

“အခုပဲကြည့်လေ၊ ကျွန်ဟာ ခင်ဗျားတို့အလိုရှိနေတဲ့လူမှ
မဟုတ်တာ။ ခင်ဗျားတို့ပြောတာတွေလဲ ကျွန် ဘာမှနားမမည်ဘူး။
ကျွန်ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာဂေါ်လင်ကွက်မှလဲ မရှိဘူး။ ခင်ဗျားတို့ပြော
တဲ့ လူတွေနဲ့နားမည်တွေလဲ မကြားဖူးဘူး။ ဟား - ဟား - ဟား -
ခင်ဗျားတို့ ညှဲတယ်ဗျာ - ညှဲတယ်”

“မင်းညာတာ”

အသံရှင်က အော်လိုက်သည်။ သူအသံသည် အခန်းထဲ၌
ဟိန်းထွက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ မယုံဘူးလား”

“မယုံဘူး”

“ဟား - ဟား - ဟား - မယုံရင် ကျွန်ကိုယ်ပေါ်မှာချာကြည့်၊
ဘာဂေါ်လင်ကွက်မှမရှိဘူး။ အဲ - အဲပြောတော့ရှိတာပေါ့လေ”

“ဝါက မင်းတို့နည်းနဲ့မင်းတို့ ဖောက်ဖျက်ထားတာကိုး၊ အဲဒါကို
ပြန်မော်ထုတ်ဖို့က တို့အလုပ်။ တို့အလုပ် တို့လုပ်မယ်။ မင်းတို့အလုပ်
မင်းလုပ်ပေါ့”

“ခင်ဗျားတို့ တယ်ညှဲတဲ့လူတွေပဲ၊ ကျွန်ပြောနေတယ်။ ခင်ဗျား
တို့ တယ်လိုလုပ်မော်ထုတ်မော်ထုတ် ဘာဂေါ်လင်ကွက်မှ ထွက်လာ
မှာ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်ကုန်လုပ်နဲ့ပဲ အမတ်တင်မယ်”

“ဟား - ဟား - ဟား - တို့က ဒီလောက်မညှဲပါဘူး။ တို့ဟာသာ

၁၅၁ • ကဏ္ဍသိုလ်နုလင်းအောင်

ဖော်ထုတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းလူ့ဂုဏ်ချက်ကို မင်းကိုပဲ ဖော်ထုတ် ခိုင်းမှာ၊ တို့က ထိုင်စောင့်နေရုံပဲ”

“ကျွန် ဘာမှမသိဘူး၊ ကျွန်ကိုယ်ပေါ်မှာလဲ ဘာမှမရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ ဘာကိုဖော်ထုတ်ရမှာလဲ”

“ဟား - ဟား - ဟား - မင်း မဖော်ဘဲမနေနိုင်ပါဘူးကွာ”

ဇုမုကျန်း ထိတ်ခနဲခြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဟ - တို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ မင်း မဖော်ဘဲ မနေနိုင်တော့ဘဲ မင်းကိုနှိပ်စက်ခုံပေါ် နှိပ်စက်ပေးဖို့က တို့တာဝန်လေး ဖော်ထုတ်ပေး ဖို့က မင်းတာဝန်”

ဤအတိုင်းဆိုပါက ရန်သူသည် မိမိအား ဓနိဇီယာဟု ထင်မှတ်၍ လူ့ဂုဏ်လက္ခဏာများကို ဖော်ထုတ်ယူနိုင်ရန် ကြိုးစားပေတော့မည်။ သူတို့၏အထင်အမြင်အား ပပျောက်သွားရန် ဇုမုကျန်း မလုပ်နိုင်ပါ။

နောက်ဆုံး မိမိအသက်သာ သေသွားနိုင်သည်။ သူတို့ ဘာကိုမျှ ရကြမည်မဟုတ်။ မိမိသည် နှိပ်စက်မှုကို မခံနိုင်သည့်အဆုံး ဓနိဇီယာအကြောင်း ပြောပြမိခဲ့လျှင်၊ ဓနိဇီယာအကြောင်း သူတို့သိရှိသွားပေတော့မည်။

“ဟို - မပြောဘူး၊ မပြောဘူး၊ ငါ့အသက်သေချင်သေသွားပါစေ၊ အစ်ကိုဓနိဇီယာအကြောင်းတော့ ထုတ်မပြောဘူး၊ ငါသေ

သိုလ်ကဆုတ်ခံရပ်ရဲလွှာ (၆) • ၁၅၁

မှာလို့ ဘာမှအကြောင်းမထူးဘူး၊ မေမေကပြောဖူးတယ်၊ အစ်ကိုဓနိဇီယာ အန္တရာယ်မရှိဖို့အရေးကြီးတယ်တဲ့၊ သူ့အသက်က ငါ့အသက်ထက် ပိုအရေးကြီးတယ်၊ ငါ့အသေခံမယ်”

“ဟေ့ - ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ကျွန် ဘာတွေစဉ်းစားနေလို့လဲ”

“ခြောက် - သေရမှာကြောက်ပြီး ဟိုစဉ်းစား နီစဉ်းစား လုပ်နေလားလို့ပါ”

အသံချင်က မနိုးမခန့် ပြောလေ၏။

“ကျွန် သေရမှာမကြောက်ဘူး”

ဇုမုကျန်း ထိုတစ်ခွန်းသာပြန်ပြောသည်။

သူတို့လုပ်ချင်တာ လုပ်ပါစေ၊ သူတို့ မိမိကိုသတ်မည်လား၊ သတ်ပါစေ၊ မိမိသည် ခေရုန်နှုတ်ပိတ်နေတော့မည်။ နောက်ဆုံး မိမိသည် ဓနိဇီယာ မဟုတ်သည်ကို သူတို့ သိရှိသွားပေမည်။ ထိုအခါ ဓနိဇီယာနောက်သို့ သူတို့လိုက်ကြမည်။ ထိုအခါ ဓနိဇီယာမှာ ယခင်က သူတို့လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်သကဲ့သို့ လွတ်မြောက်သွားပေတော့မည်။

“ကဲ - မင်းဒီလိုပဲ ခေရုန်နှုတ်ပိတ် လုပ်နေဦးမှာလား”

ဇုမုကျန်း ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။

“အေး - ကောင်းတယ်၊ မင်း ခေရုန်နှုတ်ပိတ်သာ လုပ်ပါ၊ တို့တာဝန်လဲ ကုန်ပါပြီ၊ တို့ခိုက်ဆုံးရှုံးကြီးမခံ သတင်းပို့ထားတယ်၊ မကြာ

၁၅၂ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မိ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဒီတိုရောက်လာတော့မယ်၊ မင်းနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတွေကြတာပေါ့ကွာ”

သူတို့က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟုဆိုသည်။ မည်သည့်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပေးနည်း၊ နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျွဲတောင်ပင်ဖြစ်ပေလိမည်။ စုမုကျန်း ဤသို့ပင် ခိုင်မိလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကတော့ မင်းနဲ့ပါစစ်ကို ပွင့်လာအောင် လှနိုင်မှာပဲ”

အသံသည် ပျောက်သွားလေ၏။

စုမုကျန်းသည် ဤအတိုင်းပင် ဆက်၍လဲလျောင်းနေလိုက်ရသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး အင်အားများ ဆုတ်ယုတ်သလို ခံစားရသည်။

စောစောက အစောင့်နှစ်ယောက် ပြန်ဝင်လာ၏။ သူတို့သည် ယောဓဇနေသော စုမုကျန်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ - မင်း တော်တော်ခံလိုက်ချင်လား”

စုမုကျန်းက မည်သို့မျှမပြောချေ။

“ဟေ့ - သူ့ကိုစကားပြောမနေနဲ့၊ ဒီကောင်လေး စကားပြန်တောင် မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ကဲ - တို့တာဝန်အရ ဒီကောင်လေးကို မြေတိုက်ခန်းထဲ ပြန်ပို့လိုက်ကြစို့”

အစောင့်တစ်ယောက်က စုမုကျန်းအားပြောနေသည့်အစောင့်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

သိုင်းကရာဇ်၏ရပ်ကွက် (၆) • ၁၅၃

“အေးပါကွာ - ငါကလဲ ပြန်ပြန်ပို့ချင်တာပါပဲ”

အစောင့်နှစ်ယောက်သည် စုမုကျန်းကိုသယ်သွားပြီး မြေတိုက်ခန်းသို့ ပြန်ပို့လိုက်လေတော့၏။

စုမုကျန်းအတွက် မှောင်လင့်ချက်မဲ့လေပြီ။

စုမုကျန်းသိသည်။ မိမိကိုယ်တွင်း၌ အတွင်းအား သုံးစွဲတစ်ပုံခန့် ဖုတ်ဆီးခံလိုက်ရကြောင်း၊ စုမုကျန်းသိသည်။ သို့သော် သူအပြုံးမပျက်ပါ။ ခန့်ချီယာအတွက် သူအသက်အသေခံရန်ပင် ဆုံးဖြတ်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် သူသည် တတ်နိုင်သမျှတော့ တောင့်ထားရပေမည်။ အခွင့်အရေးဆိုသည်က မပြောနိုင်။ တော်ကြာ အခွင့်အရေးရလျက် မပြောနိုင်က ဝိဇ္ဇာဆိုးရွားသွားမည်။ ထို့ကြောင့် ခြိုးသောအတွင်း အားများကိုစုစည်းထားရန် လိုပေသည်။ စုမုကျန်းသည် ဤသို့ စဉ်းစားလိုက်သည်နှင့် အသက်ကိုနှုတ်ချနိုင်သည်။ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် မြေတိုက်ခန်းတွင် လဲလျောင်းနေရသည်။ မြေတိုက်ခန်းကလည်း အေးစိမ့်နေသည်။

သူသည် အသက်ရှူနည်းကို စနစ်တကျ မှန်ကန်စွာပြုလုပ်သည်။ အတွင်းအားများကို ပြန်လည်စုစည်းယူသည်။ ဤခါနီး ကျန်ရှိနေသော အတွင်းအားများကို စုစည်းမိလေသည်။

အပန်းပြေသည်နှင့် စုမုကျန်းသည် ငေါက်ခဲသထိုက်လိုက်သည်။ အသံတလံများကို နားစွင့်လိုက်ပြီး သူသည် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု

၁၅၄ • စာအုပ်အစုအဝေး

ကို သွက်လက်စွာလှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သူသည် သူ၏ ဘယ်လက်သီးကို ကွပ်ကွပ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ ဘယ်ဘက်ပါးစွဲကို ချိန်ခွယ်လျက် တည့်တည့်ကြိုးထိုးချလိုက်သည်။

“မြောင်း -”

“ဂုတ် -”

ပါးစပ်ထဲမှသွေးများ ထိုးထွက်လာသည်။ အဘယ်မှာလျှင် သွေးမထွက်ဘဲ နေ့စုံနည်း သူသည် သူ့ဘယ်ဘက်ပါးစွဲကို လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်သည်ကိုး။

“ထို့ -”

သူသည် သွေးများကို ထွေးထုတ်လိုက်သောအခါ သွေးတစ်ချောင်း ကျွတ်၍ပါလာသည်။ စုမူကျန်း အသေအချာကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်ဘက်စံသွေးပင်။

သူသည် စံသွေးကို လက်မနှင့် လက်ညှိုးကြားညှပ်၍ အတွင်းအားဖြင့် ခိညှပ်လိုက်ရာ -

“ဗွတ် -”

“ခွပ် -”

စံသွေးက ကြေမွသွားပြီး အတွင်း၌မြှုပ်နှံထားသော အနီရောင်ဆေးလုံးကလေး ထွက်ကုန်လာသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ သူမခင်နှင်းလူစွာလေခန့် စိပ်ပေးလိုက်သည့် အစီအစဉ်ပင်။

နှင်းလူစွာလေခန့်သည် သားဖြစ်သူ အမေအကြောင်း ကြံ

သိုင်းကောင်းစံစပ်ပုံစံ (၆) • ၁၅၅

လာသောအခါ အသုံးပြုရန် ဆေးပေးလိုက်သည်။ သူသည် စံသွေးအတွင်း ထည့်သွင်းပြီး ဆေးကိုပေးလိုက်သည်။ အမေကြီးသောအခါ ပါးစွဲကိုထိုးပြီး ထိုစံသွေးကို ထုတ်ယူရန်ဖြစ်သည်။ ယခု စုမူကျန်းသည် မခင်မှာကြားသည့်အတိုင်း မြလုပ်လိုက်ပြီး

သူသည် အနီရောင်ဆေးလုံးကလေးကို ချက်ချင်းပင် ချိန်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ အပူချိန်တပြည်းပြည်း မြင့်တက်လာသည်။ သွေးများသည် မကြာမီ တိတ်သွားသည်။

သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ပင် တင်ဖျင့်ခွေထိုင်လိုက်သည်။ သူသည် အတွင်းအားကျင့်စဉ်တစ်ခုကို ကျင့်လေတော့၏။ အေးစက်နေသော အခန်းသည် နွေးထွေးလာသည်။ တကယ်တော့ အခန်းက နွေးထွေးလာခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူ့ကိုယ်က နွေးထွေးလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ခန္ဓာကိုယ်၌ အပူငွေ့များ ထွက်လာသည်။ နာကျင်မှုဟူသရွေ့ မရှိတော့ချေ။ လူလည်း မြန်လန်းဆန်းလာသည်။ သူ့၌ အတွင်းအားသုံးပုံတစ်ပုံခန့် ဖျက်စီးခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလော့။ သိုင်းသမီးတစ်ယောက်သည် သူ့အတွင်းအားများ ကျန်ရှိနေသေးလျှင် မူလအတွင်းအားကို မြန်လည်ရရှိရန် ဆေးဝါး၊ သို့မဟုတ် ကျင့်စဉ်ဖြင့် မြန်လည်လေ့ကျင့်နိုင်၏။ လုံးဝ အဖျက်ဆီးခံရပြီးသောအခါတွင်ကား မူလအတွင်းအားကို မည်သို့မျှ မြန်မရနိုင်တော့ချေ။

ယခု သူသည် ဆေးဝါးနှင့်ကျင့်စဉ် အကူအညီဖြင့် မူလအတွင်းအားကို မြန်လည်ရရှိပြီမဟုတ်ပါလော့။ သူသည် အတွင်း

၁၅၆ • တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အားပြည့်သည်သည် ဆေးလုံးများကို သွားအတုများထဲ၌ ထည့်ပေးခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော့။

ဧကမ္ဘာကြာသောအခါ အပြင်မှ ခြေသံကြားရသည်။ စုမုကျန်းသည် လှဲအိပ်ချလိုက်၏။ ပင်ပန်းပြီးလေ့ကျနေသယောင် သရုပ်ဆောင်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ကဦး -”

တစ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသော အပေါက်ကလေး ပွင့်လာသည်။ ထိုအပေါက်မှ ထမင်းထုပ်နှင့်ရေဘူးသည် ထုံးစံအတိုင်း ဝင်လာလေ၏။ ညစာလာပြီဖြစ်သည်။ ညစာ မနက်စာသည် အချိန်မှန်၏။

စုမုကျန်းသည် ထမင်းထုပ်ကိုယူလိုက်၏။ စားချင်စိတ်မရှိသော်လည်း အားပြည့်ကောင် စားထားရမည်ဟူသော အသိက ရှိနေသဖြင့် ထမင်းထုပ်ကို ယူလိုက်သည်။ ထမင်းထုပ်ကို ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဟင် -”

စုမုကျန်း အံ့သြသွား၏။ ထမင်းထုပ်ထဲတွင် စာတစ်စောင်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ သူ အလွန်အံ့သြသွားပါသည်။ ထို့နောက် အလင်းရောင် မှန်ပါးဝါးကြော၌ပင် စာကို အထူးဂရုစိုက်၍ ဖတ်လိုက်ပါသည်။

သတိရှိရှိနဲ့နဲ့ပါ။

ညသန်းခေါင်အချိန်မှာ စစ်ဆေးဖို့ လာထုတ်ကြလိမ့်မယ်။ သူတို့ကိုတိုက်ခိုက်ပြီး မီးရောင်မြင်ရတဲ့ဆီပြေးခဲ့ပါ။ ခြံဝင်းအပြင်မှာ မြင်းနက်တစ်စီးရှိတယ်။

မိုးမလင်းခင် ဒီနယ်က လွတ်အောင်ပြေးပါ။ မိုးမလင်းခင် ဒီနယ်ကထွက်နိုင်မှ လွတ်မြောက်လိမ့်မယ်။ တောင်ဘက်ဝေးရာကိုပြေးပါ။

စာရေးသူ၏ အမည် မပါပါ။

မိမိအား လှည့်စားခြင်းလားဟု စုမုကျန်းတွေးသည်။ သူတို့လက်တွင်း၌ မိမိကို မိထားပြီဖြစ်၍ ဤသို့လှည့်စားနိုင်ဟု စုမုကျန်းယူဆသည်။

ဤအတိုင်းဆက်နေပါက မိမိအား နှိပ်စက်နေမည်သာဖြစ်သည်။ ဤအတိုင်း အသေခံမည့်အတူတူ ဓာပါညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာ၍သေရခြင်းက မြတ်သေးသည်ဟုယူဆသည်။

အခွင့်အရေးရလျှင် တိုက်ခိုက်ပြီးထွက်ပြေးခြင်းသာ အကောင်းဆုံးလမ်းဖြစ်သည်ဟု စုမုကျန်းယူဆသည်။ သေနေနှင့်လွတ်နေကြုံနှစ်လမ်းသာ ရှိသည်မဟုတ်ပါလော့။

• • •

ချစ်ဇောဟန်

စန်ဒီယာသည် မြင်းကို ခုန်းနိုင်သောမင်းနှင့်လျက်ရှိသည်။ အဘိုးတို့ကလည်း ထက်ကြပ်မကွာလိုက်လျက်ရှိသည်။ ယခုကိစ္စမှာ မိမိတို့၏ အတွင်းရေးကိစ္စဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် အဘိုးတို့ကို မလိုက်ပါစေလိုပေ။ အဘိုးတို့အား ချန်ထားလိုသည်။

စုမူကျွန်းအား ကယ်တင်သည့်ကိစ္စတွင် အဘိုးတို့မပါစေလိုပေ။ အဘိုးတို့ တစ်စွန်းတစ်စဉ်မိသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ သို့သော် စိတ်ပါလက်ပါ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ပေးနေသော အဘိုးတို့အား ချန်ထားရခက်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အခွပ်အခွင်းကြားမှာ အဘ ဓားစာခံဖြစ်နေပါမယ် အဘရာ”

“ဟ - ငါ့သိုင်းပညာအဆင့်လဲ မင်း အသိသားပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ဓားစာခံဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ပြောစမ်းပါလေ့စေကွာ”

“အဘက စိတ်လိုလက်ရရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဘကို ခုကွပေးသလိုဖြစ်နေမှာကို ကျွန်တော်စိုးရိမ်တယ်”

“ဟား - ဟား - ဟား - ခုကွဆိုတာ ရွာတိုင်းလဲ မတွေ့ရဘူးကွ။ မရွာပေမယ့်လဲ တွေ့ချင်တွေ့ရတာ။ ငါက ခုကွကို သွားရွာတော့ ခုကွတွေ့မယ်များ မင်း ထင်သလား။ ဟား - ဟား - ဟား - ငါ့ဂုဏ်မြှောက်ပေးထဲမှာ သူတစ်ပါးကိုကူညီတတ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်လဲ ပါတယ်လေး မင်းပဲ ပြောတာပဲ”

စန်ဒီယာ မတားဆီးနိုင်တော့ပေ။ အဘိုးတို့က သူနှင့်အတူလိုက်ပါရန် ခွင့်ပြုလိုက်ရတော့သည်။

နောက်ဆုံး စိတ်မြေလိုက်သည်မှာ မိမိတစ်ယောက်ချင်း သွားရသည်ထက် အဘိုးတို့ကဲ့သို့သော သိုင်းပညာရှင်ပါလာပါက မိမိအတွက် ပိုကောင်းသည်ဟု တွက်ဆလိုက်မမြင်ပေ။

အဘိုးတို့က တဟားဟားရယ်ရင်း -

“ဟား - ဟား - ဟား - ငါက အသုံးကျပါသေးတယ်ကွ။ မင်း စမ်းကြည့်ပါဦး။ အခက်အခဲ အကွပ်အတည်းတွေ့ရင် မင်း ငါ့အစွမ်းကို တွေ့ရမှာပါ”

အဘိုးတို့က ဒါပဲပြောသည်။

စန်ဒီယာသည် အဘိုးတို့နှင့်အတူ ခရီးနှင့်လေးတော့သည်။

၁၆၀ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တင်နေလည်လုံး ကန်မိန်းမြို့မှ ထွက်ခွာသွားနိုင်ရန် ခရီးပြင်နှင့်ရသည်။

ကန်မိန်းမြို့မှာ အတားအဆီးဟူ၍မရှိပေ။ တောင်ထိပ်ဘုရင် ဟန်ကုမ္ဘာမှ ကန်မိန်းမြို့စားကြီးထံ၌ အမှုမထမ်းတော့ပေ။ သူသည် ကန်မိန်းမြို့စားကြီးထံမှ ထွက်ပြေးသွားခဲ့လေပြီ။

ညနေစောင်းသောအခါ နယ်ခြားတောင်ကြားသို့ ဖြတ်သန်းပြီး နေကြာပန်းကလေး၏နေကြာလွင်မြင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

နေကြာပန်းကလေး၏ ဝါးအိမ်ကလေးကို အဝေးမှလှမ်းမြင်ရသည်။ အဘိုးအိုကလည်း မြင်သည်။

“ဟေ့ - ဟိုမှာ အိမ်တစ်လုံးပါလား”

“ဟုတ်တယ် အဘရ သူ့ဘာသာရှိပါစေတော့”

“ဟာ - ဘယ်ရှိလို့ဖြစ်မလဲ၊ ဧရလေးဘာလေး တောင်းသောက်ရမယ်ကွ၊ ခန်းနှင့်လာတာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး”

အဘိုးအိုက စိတ်လိုလက်ရပြောသည်။

စန်ချီယာက ဘာမျှမသိသည့်အလား။

“လူလဲရှိမယ်မထင်ပါဘူး အဘရာ၊ အိမ်ကပုက်နေပြီပဲ၊ အဘဝင်လဲ ဘယ်သူမှရှိမယ်မထင်ဘူး၊ ဘာရေမှလဲ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း မလိုက်ချင်လဲ နေခဲ့ကွာ”

အဘိုးအိုက စိတ်မြန်သူဖြစ်သည်။ အိမ်ကလေးရှိရာသို့ မြင်းကို အသော့နှင်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားတော့၏။

စန်ချီယာသည် ပထမပိုင်းတွင် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပင်နေလိုက်

သိုင်းစကလေး၏စုံပုံလွှာ (၆) • ၁၆၁

သည်။ သို့ရာတွင် မိမိဆင်ထားသည့်ထောင်ချောက်များကို သတိရလိုက်သည်။ ခဏတွင်မူ အဘိုးအိုကား အသည်းအသန်လှမ်းခေါ်သည်။

“အဘ - အဘ - ခဏနေဦး”

အဘိုးအိုကို လှမ်းခေါ်သည်။ သို့သော် အဘိုးအိုက အိမ်ထဲသို့ မဝင်သွားလေပြီ၊ မပီတော့။

“ဟီး - ”

“ဝန်း - ”

“ဒိုင်း - ”

အိမ်တွင်းမှ ဖြိုလဲသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ စန်ချီယာ စိတ်ပူပျားသည်။

“အဘ - အဘ”

သို့သော် အဘိုးအို ပြန်ထွက်လာသည်။

“မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဘယ်သူမှမရှိဘူး”

“အဘ - ဘာတွေတွေ့ခဲ့သလဲ”

“မတွေ့ပါဘူးကွာ၊ ဟိုဟာပြတ်ကွာ၊ ဝီဟာပြတ်ကွာနဲ့ ကံကောင်းလို လူကိုမထိတယ်”

မိမိနေခဲ့သည့်စာကို အဘိုးအိုတွေ့သွားပုံမရချေ။

“လာဟေ့ - လူမရှိတဲ့အိမ်မှာ နေနေလို့အပိုပဲ၊ ဝမ်းမင်းမြို့က

ယွာကြေရအောင်၊ လာကွာ”

အဘိုးအိုသည် မြင်းပေါ်ပြန်တက်ပြီး မြင်းကို ဝမ်းမြို့သို့

၁၆၂ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဦးတည်လိုက်၏။ မြင်းချင်းယှဉ်မိသောအခါ -

“ဝါထက် ဝမ်းမင်းမြို့ကိုရောက်တဲ့အခါ ဘယ်မှာတည်းခိုမလဲဟု ဘယ်အသိအိမ်ရှိသလဲ”

“ကျွန်တော်မှာ အသိအကျွမ်းမှမရှိတာ။ တည်းခိုအောင် တစ်ခုမှပဲ တည်းခိုရတာပေါ့”

“ဝါဆို ငါ့မို့လိုက်တည်းပေါလား။ မြို့စားကြီးမဲ့ဝေဟာနားမှာ ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ်ကွ။ မင်း ငွေကုန်လဲ သက်သာတာပေါ့ကွာ”

စန်ဒိုယာသည် မြို့စားကြီးဝေဟာနား နီးသည်ဆိုသဖြင့် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ မြို့စားကြီး၏ဝေဟာနှင့် နီးသည်ဆိုလျှင် ဇုမုကျွန်းအကြောင်းကို စုံစမ်းနိုင်မည်မဟုတ်ပါလော။

“ကောင်းတာပေါ့အဘရာ။ ဒီလိုဆိုရင် အဘနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့တော့မယ်။ အဘနဲ့လိုက်ပြီး တည်းခိုတော့မယ်”

သိုင်းကရာဇ်၏စင်ပုံတော် (၆) • ၁၆၃

ဇုမုကျွန်းသည် အချိန်ကိုမသိနိုင်ချေ။ မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ မှောင်နေသဖြင့် အချိန်ကို ခန့်မှန်း၍သာနေရသည်။ ယခုအချိန်ဆိုလျှင် သန်းခေါင်ယံအချိန်သို့နီးကပ်နေပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်မြန် လမ်းလျှောက်နေလိုက်သည်။ အခြေအနေကို စောင့်နေလိုက်သည်။ လာခေါ်မည်သူများမှာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသည်။ မသိနိုင်ချေ။ ဘယ်နှစ်ယောက်ပဲရှိပြီ။ တိုက်ခိုက်မည်ဟု ဇုမုကျွန်း ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

သူတွင် မည်သည့်လက်နက်မျှမရှိချေ။ လက်နှစ်ဖက်မှအပ တာမျှမရှိချေ။ သို့ရာတွင် သူလက်နှစ်ဖက်ရှိလျှင် လုံလောက်ပြီဟု သူယူဆသည်။ သည်လက်နှင့် တိုက်ခိုက်မည်။ သူ့အတွင်းအားများကလည်း မြန်လည်ပြည့်ဝနေသည်။

အတွင်းအားများ မြန်လည်ပြည့်ဝရန် တစ်နေ့လုံးတစ်ညလုံး ကျင့်စဉ်များ လေ့ကျင့်ခဲ့ရသည်။ ဆေးအကူအညီမရလျှင် သည်မျှ အချိန်တိုတိုနှင့် ဆုံးရှုံးသွားသောအတွင်းအားများကို မြန်ရမည်မဟုတ်ချေ။

မကြာချေ။ အပြင်မှ ခြေသံများပေါ်လာသည်။ စာ၌မေးထားသော အကြောင်းအရာများ ညီညွတ်ချေပြီ။

ဇုမုကျွန်းသည် မြန်လည်လုံ့လလိုက်၏။ သူ့အတွင်းအားယုတ်လျော့ပြီး လဲကျနေသည့်အခြေအနေမျိုး မရှိတော့အပြစ်သည်။

၁၆၄ • တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ခြေထောက်များလည်း ပျော့နေပြီး လက်များလည်း အနိုးမရှိသည့်
အလား၊ တစ်ကိုယ်လုံးနူးစွေနေသည့် အခြေအနေသို့ မနီတီးလိုက်
သည်။

“ကွီ -”

“ဂိုင်း -”

တံခါးဖွင့်သွားသံနှင့်အတူ အသံသို့ ဝတ်စုံနက်နှစ်ယောက်
ဝင်လာသည်။

“ဒီကောင်လေး - မနက်ကတည်းက ဒီပုံစံဖြစ်နေတာ နာလန်
မထူနိုင်သေးဘူးနဲ့တုတယ်”

ထိုအခါ ဝတ်စုံနက်တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“မင်းမသိလို့ ဒီလိုပြောတာ ဟိုအခန်းအကြောင်း မင်း အသေ
အချာသိလို့လား”

“ဟင့်အင်း - မသိသေးဘူး”

“မသိရင် အရမ်းမပြောနဲ့ကွ၊ အဲဒီအခန်းက အတွင်းအား
ဖျက်ဆီးတဲ့အခန်းကွ၊ သူ့အတွင်းအားတွေ အဖျက်ဆီးခံရလို့ ဒီပုံစံ
ဖြစ်သွားတာ”

“မြော် -”

“ဒါကြောင့် မင်းမသိရင် အရမ်းမပြောနဲ့၊ ဒီမှာ အခန်းအဖျက်
မို့မို့တယ်၊ သူဟာ တကယ့်အခန်းထဲကို ရောက်သွားတာကွ”

“မြော် -”

သိုင်းအောင်၏စုံစုံလင်လင် (၆) • ၁၆၅

“ကဲ - မင်းထင်နဲ့၊ အပြန်ကွရင် ငါထမ်းမယ်၊ အသွား
အပြန် ကျေရာပေါ့၊ နို့မို့ဆိုရင် နှစ်ယောက်တွဲသွားရတာ ကိုးလုံး
ကန်လန်ပြီ”

ထိုအခါ စောင့်တစ်ယောက်သည် စုမုကျန်းကို ပန်းပေါ်
ထမ်းတင်လိုက်၏၊ သူသည် အခန်းအပြင်သို့ထွက်သည်။ ကျန် အ
စောင့်တစ်ဦးက အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်သည်။

စုမုကျန်းသည် ပန်းပေါ်၌ စောက်ထိုးပါသွားသည်။ သူကြည့်
လိုက်သောအခါ အစောင့်၏ခါးတွင် ချိတ်ထားသော ဓားကို တွေ့
ရသည်။ သူလက်နှစ်ဖက်သည် ကော့၌ တန်းလန်းကျနေသည်။

စုမုကျန်း၏လက်သည် ဓားခိုးနှင့်ထိနေသည်။ ဤသို့ဖြင့်
တလွှဲတလွှဲနှင့်ပါသွားရာ ဓားခိုးသည် စုမုကျန်း၏လက်နှင့်သာ ထိ
နေတော့သည်။ စုမုကျန်းသည် ထိုဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ချင်သည်မှာ
လက်ယာနေ၏။ သို့သော် သူ ပိတ်ကိုထိန်းထား၏။

ဝတ်စုံနက်တစ်ယောက်က နောက်မှခွာ၍ လိုက်သည်။ နောက်
မှလိုက်သော်လည်း သူသည် မည်သည့်အရာကိုမျှ သင်္ကာမကင်း
ဖြစ်မနေပါချေ။ စုမုကျန်းသည်လည်း အတွင်းအားကုန်ခန်းလွန်၍
သည်ဟု သူပြင်သည်။

မြေတိုက်ခန်းမှထွက်သောအခါ ကြော်လမ်းခပ်ကျဉ်းအောင်
အတိုင်း လျှောက်သွားနေသည်။ ကြော်လမ်းအဆုံးတွင် နောက်ကို
ပြင်တွေ့ရသည်။ စုမုကျန်းသည် အချိန်ဆွဲနေ၍မင်းမတော့ချေ။

၁၆၆ • တက္ကသိုလ်နေလင်းဆောင်

"ဝှစ် -"

"ဦး -"

"ဝန်း -"

ဓမ္မကျန်းသည် မိမိအား ထမ်းထားသူ၏ မိမိမှစားကို ဆွဲခွက်ယူလိုက်ပြီးသည်နှင့် သူ့ပန်းပေါ်မှ ကျမ်းပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ တစ်ပတ်ကျမ်းထိုး၍ ထွက်သွားသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ထိုသူအား ကန်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုလူမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရသဖြင့် အငိုက်မိကာ လဲကျသွားသည်။ ကျန်တစ်ယောက်မှာလည်း ကြောင်နေသည်။

"ဦး -"

"ဝတ် -"

"အား -"

ဓမ္မကျန်း၏စားချက်မိကာ တစ်ခွန်းသာအော်နိုင်၏။ အစောင့်သည် လဲကျသွားသည်။

အကန်ခံရသူသည် ပြန်ထလာ၏။ ဓမ္မကျန်း ညှာမနေနိုင်တော့ပေ။ အချိန်ဖြင့် ခုန်ဝင်ပြီး စားနှင့်ထိုးလိုက်သည်။ ညာဘက်ထိုးမည်ဟု ယောင်ြပြီး ဘယ်ဘက်ကို ထိုးလိုက်ရာ အကန်ခံရသူ မည်သို့မျှ မရွှောင်နိုင်တော့ပေ။

"ဦး -"

"ဝတ် -"

ဘိုင်းကတင်၏ရပ်ဝံ့ (၆) • ၁၆၇

"အား -"

အကန်ခံရသူမှာ ဓမ္မကျန်း၏စားချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားသည်။ ဝတ်စုံနက်ဝတ်ဆင်သူ အစောင့်နှစ်ယောက်လုံး သေလေပြီ။ ဓမ္မကျန်းသည် ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်လိုက်၏။ အခြေအနေက ကောင်းနေသည်။ မည်သူမျှ သူ့ကို မတွေ့သေး။

ဓမ္မကျန်းသည် မီးရောင်မြင်ရာသို့ ပြေးလေတော့၏။ စာထဲ၌ မီးရောင်မြင်ရာသို့ပြေးရန် ညွှန်ကြားထားသည်မဟုတ်ပါလော့။ ထိုနေရာရောက်သည်နှင့် ဟင်းလင်းပွင့်နေသောတံခါးပေါက်ကို တွေ့ရသည်။ ဦးစားမနေတော့ဘဲ ထိုတံခါးပေါက်မှထွက်လိုက်သည်။ လှေကားထပ်များကိုတွေ့ရသည်။ ထိုလှေကားထပ်များသည် အပြင်သို့ ထွက်ရာ လှေကားထပ်များဟုသိလိုက်သည်နှင့် အချိန်မဆိုင်းဘဲ ပြေးထွက်လေတော့သည်။ လှေကားထပ်များဆုံးသည်အခါတွင် ထိုနေရာ၌ ချွန်ထိပ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်စွာပေါက်နေသည့်နေရာသို့ရောက်သွားတော့၏။ ဓမ္မကျန်းက ချွန်များကို တိုးဝှေ့ထွက်လိုက်သည်။

"အကျဉ်းသားလွတ်သွားပြီဟေ့"

"လိုက်ဟေ့ - လိုက်ကြ"

"တုံ - တုံ - တုံ -"

အော်ဟစ်သံများ ပွက်လောစိုက်သွား၏။ တိုးခေါက်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဓမ္မကျန်းမှာ ချွန်ထိပ်ပိတ်ပေါင်းထဲမှ တိုးထွက်သွားပြန်သည်။

၁၆၈ ♦ တက္ကသိုလ်မူလင်းအောင်

သူသည် ဓမ္မသို့သာ ထွက်ပြေးလေ၏။

သူသည် ပြေးသာပြေးနေသော်လည်း မြို့စားကြီး၏ ဂေဟဝင်းအတွင်း၌ ဖြစ်သည်။ မြို့စားကြီး၏ ဂေဟမှာ ကွယ်မြန်သော ဝင်းကြီးမို့၏။

ညအခါဖြစ်၍ မီးတုတ်များတဝင်းဝင်းနှင့်ဖြစ်သည်။ အနို့သည် သူ့ရံရာဘက်သို့ လာနေသည်။

“လိုက်ကြဟေ့ - အဲဒီဘက်ကိုပြေးတယ်”

ဓမ္မကျန်းသည် လူတစ်ရပ်ခန့်ဖြင့်သော ခြင်္သေ့မီးကို ခုန်ကျော်လိုက်၏။

“လာ - လာ - အစ်ကို၊ ဒီဘက်ကိုလာ”

ပြေးပေါ်သို့ကျရောက်သည်နှင့် သစ်ပင်ရိပ်အကွယ်တစ်ခုမှ တီးတီးပြောသံတစ်သံပေါ်လာသည်။
မြင်းနက်တစ်စီးနှင့် အဖျိုးသမီးကို သေသေချာချာ မတွေ့ရပေ။

အနီးကပ်ရောက်မှသာ အသေအချာတွေ့ရတော့သည်။

“ဟင် - ညီမ”

သူ့အားစောင့်နေသည့် မိန်းမလေးမှာ သူ လုံးဝမျှော်လင့်မထားသည့် မြို့စားကြီး၏သမီး ယင်ဇွေရာပင်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“လာ - အစ်ကို၊ ဒီဘက်ကိုမြန်မြန်လာ”

ဓမ္မကျန်းသည် မိန်းမလေးအနီးသို့ ပြေးသည်။

သိုင်းကရာဇ်၏ရုပ်ပုံကွာ (၆) ♦ ၁၆၉

“မြန်မြန်တက် - အစ်ကို၊ သူတို့ ထွက်လိုက်လာနေပြီ၊ မြန်မြန်ပြေးမှလွတ်နိုင်မယ်”

ဓမ္မကျန်း မြင်းပေါ်သို့တက်လိုက်သည်နှင့် မိန်းမလေးကလည်း ဓမ္မအနဲ ခုန်တက်လိုက်သည်။ သူပါ မြင်းနှင့်လိုက်တော့မည့် သဘောပင်။

“ညီမပါ၊ လိုက်မလို့လားဟင်”

ဓမ္မကျန်းမှာ ကုံ့ဩ၍မကုန်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

“လိုက်မယ်၊ အကေတော့ အစ်ကိုကိုလွှတ်အောင် ကူညီဖို့ပါပဲ။ အခုတော့ ညီမပါပြေးရတော့မယ်၊ သူတို့က အခု ဘယ်သူလက်ချက်မှန်း သိသွားကြပြီ၊ ညီမ မပြေးလို့မရတော့ဘူး၊ ညီမနေခဲ့ရင် ညီမ အသက်ခံရမှာပဲ”

ဓမ္မကျန်းသည် မလင်းလင်းသည့်အချက်များကို မေးမြန်းလိုသည်။ သို့ရာတွင် မေး၍မဖြစ်တော့၊ ဝတ်စုံနက်များမှာ မီးတုတ်တဝင်းဝင်းဖြင့် ပြေးထွက်လာကြပြီ၊ မြင်းကို ခုန်းစိုင်း၍ထွက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

“လိုက်ဟေ့ - လိုက်ကြ”

“မပြေးနဲ့၊ ဟေ့ကောင် - မပြေးနဲ့”

“မြားနဲ့မပစ်နဲ့၊ သခင်မလေးရှိတယ်၊ သခင်မလေးကို ထိသွားမိရောက်မှအသံများဆူညံ၍ ကျန်ရစ်သည်။ သို့သော်ကြာမီ မြင်းများဖြင့် လိုက်လာကြသည်။ လိုက်လာသူများက အယောက်

၁၇၀ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသည်။

ဓမ္မကျန်းသည် မြင်းကို လမ်းအိုးကွေ့တစ်ခုသို့အိုးချလိုက်သည်။

နောက်မှလိုက်လာသူများကို မှက်ခြည်မြတ်ရန် အချေကြီးပေးသည်။

ဓမ္မကျန်းမီးသော မြင်းကြီးမှာ အလွန်လွန်မြန်သဖြင့် ဝတ်စုံနက်များသည် အတော်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“ညီမ အခုလိုကျည်တဲ့အတွက် အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ညီမ အများကြီးနှစ်နာသွားမယ်၊ အခုဆိုရင် ဝေဟာကို မြန်လို့မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့ - ဟုတ်လား”

“ကိစ္စမရှိဘူးအစ်ကို၊ အစ်ကိုလွတ်မြောက်သွားရင်ပဲ ညီမကျေနပ်လှပါပြီ”

ယင်စွေးစွာက လှိုက်လှဲစွာပြောလေ၏။

“ညီမ အပြစ်ရှိတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီမကို ရက်ရက်စက်စက် အပြစ်ပေးမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ယင်စွေးစွာက နှုတ်ခမ်းကလေးကိုကိုက်၍ပြောလေ၏။

“ဖေဖေကတော့ ဒီလောက်ရက်စက်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ဖေဖေနဲ့သမီးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အသေကြောက်ရတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သတ်ဆိုရင် သတ်မှာ”

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆိုတာက -”

သိုင်းကမုတ်၏ရပ်ဝံ့ (၆) • ၁၇၁

ယင်စွေးစွာ ပြောချိန်မရလိုက်ပါ။

“ဝန်း -”

“ဟိ - ဟိ -”

မြင်းသည် ကျင်းတစ်ခုထဲသို့ ခြေကွံကျသွားပြီး နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးကျသွားရတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နောက်ကလိုက်လာသူများက မြားနှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဦး - ဦး - ဦး”

“ဂုတ် -”

“အင့် -”

မြားတစ်စင်းက ပျံဝင်လာသည်။ ယင်စွေးစွာ၏ ရင်ဝ၌ တန်းလန်းစိုက်ဝင်သွားပါသည်။

မြားနှစ်စင်းက ဓမ္မကျန်း၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှကျော်၍ ထွက်သွားပါသည်။ ထပ်မံပစ်ခတ်သော်လည်း ဓမ္မကျန်းကို မထိပါ။

“ညီမ - ညီမ -”

ဓမ္မကျန်းက ကမ်းကတန်းထပြီး စိတ်ထိခိုက်စွာမြင့် ခေါ်လိုက်သည်။ မြားသည် ယင်စွေးစွာ၏ ရင်ဝ၌ စိုက်နှစ်ဝင်လျက်ရှိသည်။

“အစ်ကို -”

ယင်စွေးစွာ၏အသံက ခပ်ယဲ့ယဲ့၊ အသံမထွက်နိုင်တော့ပါ။

၁၇၂ * တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မြားတဲသည် သူမ၏သွေးကိုသောက်လျက် နှိပ်ပေးပြီး သူမ နှုတ်ခမ်း
မှ သွေးများအန်နေပါပြီ။

“အစ်ကိုသာ လွတ်အောင်ပြေးပါ။ ညီမလေ - ညီမ - အစ်ကို
လက်ပေါ်မှာသေမယ်ဆိုရင် သေရုံပါပြီ။ အစ်ကို အမိမခံပါနဲ့။ အစ်
ကိုကိုမိရင် မေမေတို့နှိုက်ခတ်မှာပဲ”

သူမသည် ခက်ခဲစွာပြောလိုက်ရသည်။ သွေးများ ထိုးအန်
နေသည်။

“ဪ - ညီမရယ်”

ယင်ဇွေးရွာ၏ မျက်လုံးကလေး ပွင့်ကြည့်လာပါသည်။

“ညီမ - ညီမလေ - အစ်ကိုကိုချစ်တယ်”

သူမ၏အသံသည် တဖြည်းဖြည်းတိမ်ဝင်လာသည်။

“ဒါ - ဒါကြောင့် - အကျပ်အတည်း - အခက်အခဲကြားက
ညီမစွန့်ပြီး ကူညီခဲ့တာပါ”

“ကဲ - ညီမ - ကောင်းပြောနဲ့တော့၊ မောနေမယ်၊ အစ်ကိုတို့
ဆက်ပြေးကြမယ်၊ ဒီကောင်တွေလက်ထဲက ဘာလို့ မလွတ်ရမှာလဲ”

သူသည် ယင်ဇွေးရွာအား ပွေ့ယူလိုက်သည်။

ထိုအခါ ယင်ဇွေးရွာက တားဆီးလိုက်၏။

“အစ်ကိုသာ လွတ်အောင်ပြေးပါ။ ညီမက သေမယ့်လူပါ။ ညီမ
မနေရတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ညီမကို ကယ်သွားရင် အစ်ကိုကို
သူတို့ဖမ်းမိသွားဖို့ သေချာပါတယ်”

သိုင်းကဆုတ်ခံရပ်ကွက် (၆) * ၁၇၃

ဝတ်စုံနက်များကား နီးကပ်လာချေပြီ။

“အစ်ကို သူတို့လက်ထဲ အရောက်မခံပါနဲ့။ သူတို့က နည်း
ဖို့နဲ့နဲ့ အစ်ကိုကိုဖမ်းမှာပဲ။ အခုဆိုရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့သမီး
ကိုယ်တိုင် ---”

ယင်ဇွေးရွာ ဇက်ကျီးကျသေဆုံးသွားပါပြီ။ စကားကိုပင်
ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။

“ညီမ - ညီမ -”

စုမုကျန်း ငိုသံပါကြီးဖြင့် ခေါ်ကြည့်သည်။ မရတော့၊ ယင်ဇွေး
ရွာကား ချစ်မေတ္တာစောတဟုန်ဖြင့် အသက်ကိုပင် ပေးဆပ်သွား
ချေပြီတည်း။

• • •

သုံးယောက်ပေါင်းလောင်းကျော်

စုမ္မာကျမ်းသည် ယင်းစွမ်းစွာကိုပွေ့ယူလိုက်သည်။ သူပွေ့ယူ
မတ်တပ်ထဲလိုက်မိချိန်မှာပင် ဝတ်စုံနက်များက သူ့အား ဝိုင်းရံထား
ကြလေပြီ။ စုမ္မာကျမ်းပြောမလွတ်ပါ။ ဝတ်စုံနက်အယောက် နှစ်
ဆယ်ခန့်ကို အနိုင်တိုက်ခိုက်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်ကူ
ပါ။

“နည်းနည်းမှမလွှဲနဲ့၊ မင်းကို ငါတို့ဝိုင်းထားပြီး မင်းပြေးလို့
လဲ မလွတ်နိုင်တော့ပါဘူး။”

“ဒီကောင်ကိုအမိမိန်းမှ သခင်ကြီးက ငါတို့ကိုအမြင်ခက်
မပေးမှာ၊ နို့ဖို့ဆိုရင် မလွယ်ဘူး။”

“ဟင် - သခင်မလေးပါလား”

ဝတ်စုံနက်များမှ ယခုမှပင် ယင်းစွမ်းစွာ၏အလောင်းကို တွေ့
ကြရသည်။ ထိုအခါ ပျာပျာသလဲ မြစ်သွားကြတော့သည်။ စုမ္မာကျမ်း
ကို မိသော်လည်း ယင်းစွမ်းစွာကို သေစေသွားခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလော့
သုတို့ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ မြစ်သွားကြချေပြီ။ ငယ်ထိပ်မြွေ
ပေါက်သလို မြစ်သွားခဲ့ချေပြီ။ သုတို့ ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိဘဲ
မြစ်နေစဉ် -

“ဝှစ် -”

“ဝှန်း -”

စုမ္မာကျမ်းသည် အလစ်တွင် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ စုမ္မာကျမ်းသည်
ယင်းစွမ်းစွာ၏ အလောင်းကိုချပြီး အနီးရှိ ဝတ်စုံနက်နှစ်ယောက်ကို
တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းနေပြီဖြစ်သော ဝတ်စုံနက်
နှစ်ယောက်မှာ စုမ္မာကျမ်း၏ အလစ်တိုက်ခိုက်မှုကိုခံလိုက်ရပြီး လဲကျ
သွားတော့၏။

“ဝှန်း -”

“ဝှန်း -”

စုမ္မာကျမ်းသည် မိမိဘက်မှာအလေးသာနေသည်ဟု မှတ်
ထားပြီး မြင်းပေါ်မှလူနှစ်ဦးကိုလည်း တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ဝှီး -”

“ဝှတ် -”

၁၇၆ * တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူတို့သည် မိမိတား အသေပေးမင်းဆီးရဲ အရှင်သာ ပေးဆီးကြပေမည်။ ထို့ကြောင့် မိမိအနေဖြင့် သူတို့တား စိတ်နှိုးလက်နှိုးတိုက်ခိုက်နိုင်နေသည်။

ဓမ္မကျန်းသည် မြင်းပေါ်မှလူများကို တကြောင်းတိုက်ခိုက်သော အခါ တားလုံး ဖမ်းမိမြစ်ကုန်သည်။

ဝတ်စုံနက်များကလည်း သူ့အကြံနှင့်သွမြစ်သည်။ ဝတ်စုံနက်တစ်ယောက်သည် လက်ထဲမှကြိုးခွေကို ဝှေ့ယမ်းနေသည်။ ဓမ္မကျန်းသည် သူ့ခွေရိုလူနှစ်ယောက်နှင့် မှင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေစဉ် ကြိုးကွင်းသည် ဝံ့လှလာ၏။

"ဦး -"

"ဝှစ် -"

ဓမ္မကျန်းက အလျင်အမြန် ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ ကြိုးသည် ဓမ္မကျန်း၏ကိုယ်ကို ပစ္စပ်မိ၊ လက်ကိုသာ ဝှစ်မိသည်။ ဓမ္မကျန်းသည် ဆောင့်ရှမ်းလိုက်၏။ ကြိုးတစ်ဖက်ကို လူသုံးယောက် ဝိုင်းဆွဲထားသဖြင့် ရှမ်းမရချေ။

"ဟေ့- လာ- လာ- ဝိုင်းဆွဲထား။ ဒီကောင်ကို မိဗြိကွ - မိဗြိ"

ဝတ်စုံနက်များသည် ဝိုင်းဆွဲကြတော့သည်။ ထိုအခါမှ ဓမ္မကျန်း တဖြည်းဖြည်း ရွေ့သို့ပါသွားရတော့သည်။

"ဦး -"

"ထောင်း -"

သိုင်းအကရာဇ်စံရပ်လွှာ (၆) * ၁၇၇

ထိုအခါ ဓားမြှောင်တစ်လက် မြေဝင်လာပြီး ကြိုးကို ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကြိုးကို ဝိုင်းဆွဲသူများ ဖမ်းမရဲလဲကုန်သည်။ မြင်းပေါ်မှလူများသည် လိမ့်ကျကုန်သည်။

ဓားမြှောင် မည်သည့်နေရာက လာပါသနည်း။

ဓားမြှောင်နှင့်ပစ်လိုက်သူ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

ဝတ်စုံနက်များသည် သူတို့တား အနှောင့်အယှက်ပေးသူကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

ဓမ္မကျန်းကလည်း လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်က ကျော့နှုတ်သော အကြည့်။ ဝတ်စုံနက်များလို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်သောအကြည့် မဟုတ်ပါချေ။

မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်။

တစ်ယောက်ကို သူကောင်းကောင်းသိပါသည်။ တစ်ယောက်မှာ မြင်းဖြူကြိုးစီးလျက် ဓားကို အဆင်သင့်ကိုင်ဆောင်ထားသည်။ ခန့်ဒီယာဖြစ်၏။ သူ ဝမ်းသာသွားသည်။ သူသည် အော်ခေါ်မိမဟုတ် ဖြစ်သွားသည်။ လျှို့ဝှက်အပ်သော အကြောင်းအရာများကို တွေးမိလိုက်သောကြောင့် နှုတ်မိတ်နေလိုက်ရသည်။

ကျန်တစ်ယောက်တား သူမတွေ့ဖူးသေးသည့် မုတ်ဆိတ်ဖြူနှင့် အဘိုးတိုး၊ အဘိုးတို့သည် မြင်းညိုကြိုးကိုစီးထားသည်။ သူ့လယ်တွင် ဓားမြှောင် အဆုပ်လိုက်ကိုင်ထားသည်။ အားလုံးဆယ်လက်ခန့်ရှိသည်။

၁၇၈ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းဆောင်

ဓမ္မကျန်းအားဆွဲယူနေသောကြီးကို မားမြောင်မြင့် ပစ်ပေါက်
မြတ်တောက်လိုက်သူမှာ ထိုအဘိုးအိုသာဖြစ်ပေသည်။

ဝတ်စုံနက်များသည် ဒေါသအမျက် ခြောင်းမြောင်းထွက်သွား
၏။ ထိုနှစ်ယောက်သည် သူတို့အလုပ်အဆိုင် အကြောင်းမှ ဝင်ရောက်ကြ
သည်ဟု သူတို့ထင်သည်။

ထို့ကြောင့် -

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ တို့အလုပ်အဆိုင်ကို မင်းတို့ ဘာကြောင့်
ဝင်ရောက်လဲ၊ ငါတို့ အကျဉ်းသားကို လိုက်မမ်းနေကြတာကွ၊ မင်း
တို့နှစ်ယောက်တို့အလုပ်ကို ဘာကြောင့်ဝင်လုပ်ရတာလဲ”

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်ကမေးလိုက်သည်။ သူပင် စောစော
က ဓမ္မကျန်းအား ကြိုးနှင့်ဆွဲယူနေသူဖြစ်ပေသည်။

အဘိုးအိုက တဟားဟားရယ်လိုက်သည်။

“ဟား - ဟား - ဟား - မင်းက ငါ့ကိုမေးနေတယ်၊ ဘယ်သူ
လဲတဲ့၊ ငါတို့ကတော့ အမည်မရှိသိုင်းသမားတွေပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့်
မင်းကတော့ ‘ဆယ်လံကြီးကောက်စိန်’ မဟုတ်လား။

ဆယ်လံကြီးကောက်စိန် ဗျက်နာဗျက်သွား၏။ သူစိမ်းတစ်
ယောက်က မိမိ၏အမည်နာမကိုသိနေလျှင် မည်သူမဆို မကြိုက်
နှစ်သက်နိုင်ကြပေ။ ယခု သိနေသူက မိမိတို့အား ဆန့်ကျင်မည်လူ
ဖြစ်ကြောင်း သိနေသဖြင့် ဝိဇ္ဇာမနှစ်မမြို့ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်ုပ် ဆယ်လံကြီးကောက်စိန်ပဲဖြစ်ပြီ အလံအစရာ

သိုင်းကရာဇ်အုပ်စုလွှာ (၆) • ၁၇၉

ကောက်စိန်ပဲဖြစ်ပြီ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်တည်း၊ ခင်ဗျား ကျွန်တို့အလုပ်
ကို ဘာကြောင့်ဝင်ရောက်တယ်ဆိုတာကိုသာ ပြော”

“ဟား - ဟား - ဟား -”

အဘိုးအိုက ရယ်လိုက်သည်။

“လောကမှာ မတရားတဲ့အလုပ်ကို လုပ်တာမြင်ရင် ဝင်တာ
ဆီးဖို့က တို့ဝတ္ထုရားပဲ၊ မတရားတာတွေကိုတွေ့နေရင် ငါနဲ့ သက်
ဆိုင်နေတာပဲ၊ အဲဒါဆိုရင် မင်းတို့အတွက် အခြေကောင်းလောက်ပြီ
ပေါ့ကွာ”

“ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေးဆေး ပနေတတ်ဘူး ဆိုပါတော့”

“ဟ - ဒါပေါ့ဟ၊ ငါက အေးအေးဆေးဆေးဆေးပနေတတ်ဘူး
ဘယ်နေတတ်မလဲ၊ မင်းတို့လိုကောင်တွေကို လိုက်ဆုံးမနေရလို့
နေလဲ ပနေတတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ငါနာမည် ဂုဏ်မြောက်ပါးအဘိုးအိုလို့ခေါ်တယ်”

“ထို့ - မကြားဖူးပါဘူး”

“မင်းတို့မကြားဘူးတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကြာဖူးပြီးရင်လဲ
အဲဒီလူက သေတာပဲကွ၊ မင်းတို့လို လူဆိုးသူဆိုးတွေကို လိုက်ဆုံးမ
နေရတာကွ”

“ဟား - ဟား - ဟား - ခင်ဗျားပဲ ကျွန်ုပ်ကို ဆုံးမနိုင်လား
ကျွန်ုပ်ကပဲ ခင်ဗျားကို ဆုံးမနိုင်မလားဆိုတာ ကြည့်ကြည့်အတိုင်းတာပေါ့။

၁၈၀ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

ကျွန်တို့ဟာ လူဆိုးသူဆိုးတွေမဟုတ်ဘူးလေ၊ မြို့စားကြီးရဲ့ စစ်သည်ရဲ့မက်တွေ”

“ဟား - ဟား - ဟား - မြို့စားကြီးရဲ့စစ်သည်ရဲ့မက်တွေကလဲ ခွေးသေကောင်လင်းတဆွဲသလို အမှားနဲ့တစ်ယောက် မဟာတယား ဝိုင်းဆွဲနေကြတာပါကလား၊ သူ့ခိုးစားပြတော့နဲ့ ဘာထူးသေးလို့လဲ”

“သူက ကျွန်တို့အကျဉ်းသားလေ”

“အကျဉ်းသားတိုင်း အကျဉ်းခံသင့်တဲ့လူ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပေါ့၊ မင်းတို့ဟာ အကျဉ်းသားမဖြစ်သင့်တဲ့သူကို အကျဉ်းသားဖြစ်အောင် လုပ်ထားတာပဲ၊ ဘာမှုနဲ့ မင်းထားတာလဲ”

ဆယ်လဲကြီးကောက်စိန်သည် ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ပေ။

“ဟေ့ - ရွယ်တယ်၊ ဒီအဘိုးကြီးနဲ့ဟိုကောင်ကို ဝိုင်းဆိုးမလိုက်ကြမင်း”

ဆယ်လဲကြီးကောက်စိန်က အော်လိုက်သောအခါ နောက်လိုက် ဝတ်စုံနက်များသည် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြသောသည်။

“ဝိုး - ဝိုး - ဝိုး -”

ဆယ်လဲအရှည်ရှိသောကြီးခွေကို ကောက်စိန်သည် တဘိုးဝိုး ခြည်အောင် ငွေယမ်းလိုက်သည်။ သူ၏လက်နက်သည် ထိုဆယ်လဲအရှည်ရှိသော ကြီးသားဖြစ်သည်။

ထိုကြီးသည် လေထဲ၌ စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန် လှည့်ပတ်နေသည်။ သူသည် အဘိုးဘိုကို တိုက်ခိုက်ရန် ချည်ခွယ်နေပေသည်။ အဘိုးဘို

ဝိုင်းအာထုတ်စံပုံရိပ် (၆) • ၁၈၁

ကလည်း သိသည်။ သူ့လက်ထဲမှ စားမြောင်များကို အဆင်သင့် ကိုင်ထားသည်။

လေထဲ၌ လည်ပတ်နေသောကြီးသည် အဘိုးဘိုထံသို့ ပြေးဝင်လာသည်။

“ဝစ် - ဝစ် - ဝစ် -”

“ဝစ် - ဝစ် - ဝစ် -”

စားမြောင်များသည် လျှပ်ပြက်သည့်နည်းတူ တဝစ်တဝစ်ဖြင့် ပြေးထွက်သွားသည်။ ပြေးထွက်သွားသည့်စားမြောင်များသည် ပြေးဝင်လာသောကြီးကို အဝိုင်းဝိုင်းမြတ်တောက်သွား၏။

ကောက်စိန်၏ဆယ်လဲကြီးသည် ဆယ်လဲမရှိတော့ပေ။ ခါးလဲမျှသာရှိတော့သည်။ ကောက်စိန် ဟိုသွားသည်။

ထိုအချိန်၌ တခြားဝတ်စုံနက်များကလည်း တကြောင်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေပြီဖြစ်ရာ စနံ့ချီယာကလည်း သူ၏နယ်ခွေစားဖြင့် ခုခံနေရပြီဖြစ်သည်။

ဓမ္မကျန်းမှာကား ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ပေ။ ဝတ်စုံနက်များကား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေပေသောသည်။ သူတို့သုံးယောက်၏ တိုက်ခိုက်အားမှာ ပြင်းထန်သဖြင့် ဝတ်စုံနက်များ မဖိုမရဲဖြစ်တော့သည်။ တိုက်ပွဲကြာလာသောအခါ အဘိုးဘို၊ ခနံ့ချီနှင့် ဓမ္မကျန်းတို့သည် ကျောချင်းကပ်ရပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီကောင်တွေ တို့ကို အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ ကောင်တွေဟေ့

၁၈၂ ♦ တက္ကသိုလ်ဆုလမ်းအောင်

ဝီကောင်တွေကို တိုက်၊ မညာနဲ့”

ကောက်မိန့်က ငြာသံပေးလိုက်၏။

“ဝုန်း - ဝိုး - ဝိုး -”

“ပြောင်း - ဝုန်း - ဝိုင်း -”

“အား - အင့် - အား -”

တိုက်ခိုက်သံ၊ အော်ဟစ်သံ၊ မာန်သွင်းသံနှင့် ထိခိုက်သံများ
ချည်သွားသည်။

နွယ်ခွေးကို စန်ချီယာက စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်မန်တီး၍ ရန်
သူများကို တစ်နေရာတည်း စုစည်းပိသွားအောင် ဖြုလှုပ်လိုက်သည်။
ရန်သူများမှာ မစုနိုင်ချေ၊ လှည့်ပတ်ပြီး တိုက်ခိုက်နေသည်။ စန်ချီ
ယာတို့ကလည်း ကျော့ချင်းကပ်၍ လှည့်တိုက်နေရသည်။

ဝတ်စုံနက်များသည် စန်ချီယာတို့ အစုကလေးကို ဖြိုခွဲနိုင်ရန်
ကြိုးစားသည်။ မြင်းများဖြင့် တစ်ကြမ်းဝင်သည်။ ထိုအစုကလေးနှင့်
ထိပ်တိုက်တွေ့သောအခါ သူတို့ တပ်လန်သွားကြသည်။

အဘိုးတို့သည် သွေးစွမ်းကိုပြတော့သည်။ ဘားများသည်
လေထဲ၌ တဝိုင်းပျံ့သည်ပြီး ပျံသန်းနေသည်။ မရွာင်နိုင်သည့် ဝတ်စုံ
နက်များမှာ ထိနေတော့သည်။

“အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို မပေါက်စေနဲ့”

“အဘိုးကြီးကို ဝိုင်းတိုက်”

ရန်သူများသည် အဘိုးတို့ ဘားမြှောင်ဖြင့် မပစ်ပေါက်နိုင်စေ

သိုင်းစကလေးဆန်ပုံလွှာ (၆) ♦ ၁၈၃

ရန် တစ်ကြမ်းပစ်ခတ်တော့သည်။

စုမူကျန်းသည် ရန်သူလက်မှ လှံတံချည်တစ်ချောင်းကို လှယူ
လိုက်သည်။ ထိုလှံတံချည်ဖြင့် ထိုးခတ်တိုက်ခိုက်နေတော့၏။ စုမူ
ကျန်း သီချင်းဆိုလေပြီ။

“တချို့က အချစ်အတွက်နဲ့အသက်စွန့်ကြတယ် -

ငါက အမှန်တရားအတွက် သေရမှာ ဝန်မလေးပါ -

တချို့က မိုက်မဲလှစွာ ဒုစမိုက်မှုများနဲ့ -

သေဆုံးသွားရတာ -

ဘာများတန်ဖိုးရှိသလဲလို့ မေးချစ်သရာ -”

တိုက်ပွဲက တစ်စတစ်စ ပြင်းထန်လာသည်။ ဝတ်စုံနက်များ
မှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖွဲနိုင်ကုန်သည်။ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် ကျဆုံးကုန်သည်။

“တူ - တူ - တူ -”

ထိုအခိုက် ကွဲချီမှုတ်သံများ ကြားလိုက်ရသည်။ သူတို့အချင်း
ချင်း အချက်ပေး ခေါ်ဆောင်သည့်အသံသာဖြစ်ပါသည်။

“ခွင် - ခွင် - ခွင်”

“ခွင် - ခွင် - ခွင်”

မြင်းစွာသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ မြေကြီးတုန်ဟည်း၊ ရေတံ
ကြားလိုက်ရသဖြင့် နည်းနည်းနောနော မြင်းတပ်မဟုတ်ကြောင်း
စန်ချီယာတို့သိလိုက်ကြသည်။ ဝတ်စုံနက်များအတွက် စစ်ကူများ

၁၈၄ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မြစ်သည်။

"ဝေါ - ဝေါ - ဝေါ -"

နောက်မှအသံများသည် တဝေါဝေါနှင့်ထွက်ပေါ်လာနေသည်။
မည်သည့်အသံမှန်းမသိပေ။ စစ်ကုလားနေမှန်းတော့ သိသည်။

"ဘယ်လိုလဲ - ဆက်တိုက်ကြဦးမလား"

အဘိုးတို့က လှည့်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စန်နီယာမှာ စုမုကျန်းကို ဘေးမသိရန်မခံ တွေ့ရပြီဖြစ်၍
စိတ်အေးသွားပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စန်နီယာက ခပ်အေးအေး
ပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။

"ကွန်စော့တို့အလုပ်က မိုးရွေ့ငှက်ကို လှောင်ချိုင်ထဲက
ထုတ်ဖို့ပဲမဟုတ်လား"

စုမုကျန်းမှာလည်း လုံတစ်ချောင်းဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး
ခုခံနေသည်။

စန်နီယာက -

"မိုးရွေ့ငှက်ဟာ သူ့ဘာသာအပြင်ရောက်နေပြီ။ ဒီတော့
မိုးရွေ့ငှက်ကိုခေါ်သွားမို့ပဲ။ ကိုယ့်အလုပ်ပြီးရင် မဆိုင့်တဲ့အလုပ်
တွေကို အချိန်ကုန်ခံပြီး လုပ်မနေနိုင်ဘူး"

စုမုကျန်းကမူ တေးဆိုလျက် မှီနေသည်။

"အလုပ်သိမ်းရင် - အိမ်ပြန်မို့ပင် -

မြေခွေးများက နှောင့်ယှက်လာရင် -

သိုင်းအကုန်ခံရပ်လွှာ (၆) • ၁၈၅

ထောင်ချောက်နဲ့ ထားခဲ့စေချင် -

ဒါမှသာ အပြီးမြတ်လို့ ဆွဲဆွဲငင်ငင် -

အသံပေးပြီး ပြေးကြမည်ပင် -"

အဘိုးတို့က ဖက်ဖက်ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့၏။

"သီချင်းကကောင်တယ်ဟေ့၊ တိုက်ရတာကလဲ မှောင်ရောပဲ။

ကိုယ်ကအသာရနေလို့လား မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် အချိန်မရှိဘူး
သွားကြစို့"

စုမုကျန်းသည် လုံကိုကစားရင်း သူ့မြင်းနက်ပေါ်သို့ ခုန်တက်
လိုက်၏။

"ဦး - ၄၆ - ၄၆ -"

အဘိုးတို့ကလည်း စားများကို အဆက်မပြတ် ပစ်ပေါက်လိုက်
သည်။ ထိုအခါ ဝတ်စုံနက်များ ခွဲသွား၏။ ထိုအခါ အဘိုးတို့နှင့်
စန်နီယာတို့သည် မြင်းများပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ကြ၏။

"သွားကြစို့"

အဘိုးတို့က ဆော်ဩလိုက်၏။

မြင်းသုံးကောင်သည် ပတင်ရပ်လိုက်ကြသည်။

"ကဲဟေ့ - ဒီအတိုင်းသွားစို့ မတော်ဘူး။ ဒီကောင်တွေကို

အလုပ်ပေးခဲ့ဦးမှ"

အဘိုးတို့က အချက်ပေးလိုက်သည်။

စန်နီယာက မြင်းပေါ်တွင် အသင့်ပါလာသည့် အဝတ်အိတ်

၁၈၆ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းဆောင်

တစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

တိတ်ထဲ၌ ကျောက်ခဲများ အပြည့်ထည့်လာသည်။ အဘိုးဘို၏ အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။ သူ ကြိုတင်လုပ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အဘိုးဘိုနှင့် စန်ဒီယာတို့သည် ဝတ်စုံနက်များဆီသို့ ကျောက်ခဲများနှင့် ပစ်ပေါက်လေတော့၏။

“ဝုစ် - ဝုစ် - ဝုစ် -”

“ဝုစ် - ဝုစ် - ဝုစ် -”

ကျောက်ခဲများသည် ပိတုန်းများပမာ တန်းစီပျံ့ဝဲသွား၏။ ဝတ်စုံနက်များကို ထိမှန်ကုန်ရာ ထိမှန်ကုန်သည့်ဝတ်စုံနက်များ မြင်းပေါ်မှပစ်ကျရလေသည်။ ဝတ်စုံနက်များမှာ မရှိမရဲ ရွှောင်တိမ်းကြရသည်။ သူတို့ မြန်စေည်းမိချိန်တွင် မြင်းသုံးကောင်မှာ အတော်ငေးငေးနေရာသို့ ရောက်ရှိသွားလေပြီ။

သို့ရာတွင် ဝတ်စုံနက်များအနေဖြင့် လှမ်းမြင်နေရသေး၏။ မြင်းသုံးကောင်သည် တစ်ဖွံ့ထိုးပြေးနေသည်။

ဤသို့ပြေးနေရင်းမှ ဝါးစုံတောတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်လာသည်။ အဘိုးဘိုသည် ဝါးစုံဝဲများကို ကြည့်၍ပြောလိုက်သည်။

“နေကြဦး - ငါလုပ်နိုင်တာတစ်ခုကို လုပ်ခဲ့ပါရစေဦး”

သူသည် မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းသွားပြီး ဝါးစုံတောထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ထို့နောက် ဝါးစုံပင်များကို တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ကွေးညွတ်လိမ်ယှက်ရင်း -

သိုင်းကရာဇ်စံရုပ်ပုံလွှာ (၆) • ၁၈၇

“ဝါးပင်ပိညာဉ်ဆောင်ချောက်လို့ မေါ်တယ်ကွ၊ ကြည့်ထားကြမင်းတို့ကြုံရင် ဒီအတိုင်းလုပ်လို့ရတယ်”

အဘိုးဘိုက ကြည့်ထားကြဟုပြောသည့်တိုင် သူလုပ်ပုံကိုပုံမှာ လျင်မြန်လှသဖြင့် စန်ဒီယာတို့မှာ မမြင်လိုက်ကြရပေ။ သူ၏ ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်ကိုင်လိုက်မှုကြောင့် ဝါးစုံတစ်ခုလုံး ခပ်ဝပ်ဝပ်သဏ္ဌာန်သို့ ပြောင်းသွားရလေတော့သည်။

ပြီးသောအခါ ကြိုးတစ်ခုချောင်းဖြင့် ချည်လိုက်သည်။ ထိုကြိုးကို မြေကြိုးထဲတွင် မြှုပ်ထားလိုက်သည်။

“က - ပြီးပြီ၊ သွားကြစို့”

အဘိုးဘိုက ပြောလိုက်သည်နှင့် စန်ဒီယာနှင့် စုမှကျန်းတို့လည်း နောက်ကလိုက်သွားကြတော့သည်။

အတန်ကြာသော် ဝတ်စုံနက်များ ထိုနေရာသို့ မြင်းကိုယ်စီဖြင့်ဆိုက်ရောက်လာကြ၏။

“ဟေ့ - ဘယ်ဘက်ကို ပြေးတယ်တင်သလဲ”

“ဟေ့နေရသေးသလား၊ ဓမ္မတည်တည့်ကိုပဲ ပြေးတာပေါ့” သူတို့သည် ဆက်လက်ထွက်လာကြ၏။ ထိုအခါ အဘိုးဘိုမြှုပ်နှံထားသည့် ကြိုးကို တက်နှင်းမိတော့သည်။

“ဝုန်း -”

“ဝေါ -”

“မြန်း - မြန်း -”

၁၈၈ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်ဆောင်

"ဟိ - ဟိ - ဟိ -"

ခါးနေသော ဝါးနံကြိုးသည် ထိုးထိုးထောင်ထောင်မြင့် ထိုးတက်လာပြီ ဝတ်စုံနက်များ မြင်းများကို ခိုက်ချလေတော့သည်။ အချို့ဝါးပင်များမှာ မြတ်တောက်လွင့်စဉ်ကုန်သည်။

ဝါးပင်များမှာမြေဟောက်များနှင့်တူနေသည်။ တမြန်းမြန်းနှင့် ခိုက်ချနေလေရာ မြေဟောက်များပေါက်သည့်အတိုင်း မြစ်နေသည်။

ဝတ်စုံနက်များမှာ လူတခြား မြင်းတခြားဖြစ်ကုန်သည်။ အချို့မှာ ဝါးပင်ခိုက်ခတ်မှု မြင်းထန်လှသဖြင့် နေရာတွင်ပင် သေဆုံးကြရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ခန်ဒီယာတို့သုံးယောက်မှာ ပြီးပြင်သို့ ထွက်သွားနိုင်ပြီဖြစ်လေ၏။

ပြီးပြင်တွင် အုတ်မြင့်ဆောက်လုပ်ထားသည့် အဆောက်အအုံပျက်တစ်ခုကို တွေ့ကြရသည်။

"နောက်ဆုံးအလှည့်ကျသက ကျွန်တော်ပဲပေါ့"

စုပုကျွန်းက ပြောလိုက်သည်။

သူသည် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ အဆောက်အအုံပျက်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ အတန်ကြာသော် မြန်ထွက်လာသည်။

အဆောက်အအုံမှာ လေကြမ်းကြမ်းနှင့် တိုက်ခံမြင့် ပြိကျမည့်ဟန် ရှိနေသည်။ အမိုးစွန်းများ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေသည်။ စုပုကျွန်း မြန်ထွက်လာပြီးနောက် -

"ကဲ - သွားကြစို့ ကျွန်တော် လုပ်စရာကိုင်စရာလေးတွေ

ဘိုင်းကထုတ်၏ရုပ်ပုံလွှာ (၆) • ၁၈၉

လုပ်ကိုင်လိုက်တာ ပြီးပါပြီ"

မြင်းပေါ်တက်ကာ တချကြမ်း မြင်းစီးထွက်သွားလေ၏။ ခန်ဒီယာနှင့် အဘိုးဘိုသည်လည်း မြင်းစီး၍ လိုက်သွားကြသည်။

"မင်းဥဇ္ဈာက ဘယ်လိုလုပ်တာလဲကွ"

စုပုကျွန်းကို အဘိုးတိုကမေးလိုက်၏။

"ဟား - ဟား - ဟား - နည်းနည်းပေးပေး လုပ်ခဲ့တာပါအဘရာ ဝီအဆောက်အအုံကြီး ဘယ်လိုမြစ်မလဲဆိုတာ အဘကြည့်နေ"

စုပုကျွန်းက ရယ်ရင်းပြောလိုက်လေ၏။

မကြာမီ ဝတ်စုံနက်များသည် အလုံးအရင်းနှင့် ထိုအဆောက်အအုံပျက်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

"ဟေ့ - ဝီအထဲမှာ ဝင်ပုန်းနိုင်ပါသလားနော်"

ဝတ်စုံနက်တစ်ယောက်က ပြောလိုက်၏။

"ဟာ - ပြောလို့ဘယ်ရမလဲ၊ ဝင်ပုန်းခွင့် ပုန်းနေမှာပေါ့"

"ခါမြင့် ဝင်စွာကွာ"

"ဘေး - ငါဝင်စွာမယ်"

ဝတ်စုံနက် တစ်ယောက်တည်း ဝင်သွား၏။

"ဝုန်း -"

"ဒိုင်း - ဝုန်း -"

အဆောက်အအုံပျက်ကြီး ပြိကျလေပြီး ဝင်သွားသော ဝတ်စုံနက်ကား အမိုးတခြား အသားတခြား မြစ်သွားလေသလိုပေါ့။

၁၉၀ • တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အားလုံး မဝင်မီကြံ့ခွံသာ တော်တော့သည်။ အားလုံးဝင်မီလွှင့်
အားလုံးသေဆုံးကြရပေမည်။

“နွေးမသားတွေ”

ဝတ်စုံနက်တစ်ယောက်က ဆဲဆိုလိုက်၏။

“ကဲ - လိုက်ကြ”

သူတို့ လိုက်ကြသည်။ ဓမ္မမြင်းသုံးစီးကို မမြင်ရတော့ပေ။
ခြေရာပျောက်သွားလေပြီ။

“တောက် - အဆောက်အအုံပြီးကျတာကို ကြည့်နေတာနဲ့
ကြာသွားတာ၊ နို့မိရင် ဒီကောင်တွေမလွတ်ဘူး”

“စန်ချီယာတို့ကား အတော်ဝေးဝေးသို့ရောက်နေလေပြီ။
မြို့မြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်၏။ အဆောက်အအုံပြီးကျသံ သံသံကြား
လိုက်ရသည်။ သူတို့နောက်မှလိုက်လာသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ
တော့ပေ။

“ကဲ - တို့ဘယ်ကိုသွားကြမလဲ”

အဘိုးစိုက်က မေးလာလေ၏။

စုမူကျွန်းက ပန်းကွန်မြို့သည်။ သူကတော့ ဘယ်ကိုသွားမည်
မသိပါဟု အမူအရာမြင့်မြင့်မြစ်မြစ်သည်။

စန်ချီယာ စဉ်းစားနေသည်။

အတန်ကြာမှ -

“ကျွန်တော်တို့ တောင်ဘက်စူးစူးကိုသွားကြမယ်၊ အဲဒီနေရာ

သိုင်းကဆုတ်ဆုတ်လွှာ (၆) • ၁၉၁

ဟာ ဘေးရန်အကင်းဆုံးပေးသလဲ၊ ကန့်မိန်းမြို့ဟာလဲ အခုဆိုရင်
သွားဖို့မသင့်လျော်တဲ့ ခေသမြစ်နေတယ်”

“အေး - သွားကြစို့”

အဘိုးစိုက်က ပြောလိုက်၏။

မြင်းသုံးစီးသည် တောင်ဘက်စူးစူးသို့ ခရီးနှင်လေတော့၏။

• • •

မဟာသောနေကြပန်း

စည်လျားထေးလဲလှသော တောင်ပင်လယ်ခရီးကို ခုန်ချီလာတဲ့ သုံးယောက်သည် ခရီးတောင်လျက်ရှိကြသည်။ သူတို့သည် လူစည်ကားသည့် မြို့ရွာများကို အတတ်နိုင်ဆုံးရှောင်ကြဉ်လျက် တောင်ဘက်စူးစူးသို့ ခရီးနှင်နေကြပေပြီ။

စည်လျားလှသော ခရီးကြီးပါပေ။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် သူတို့သည် ဓားအတူတူ၊ အိမ်အတူတူ အန္တရာယ်များကို ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြသဖြင့် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ယုံကြည်မှုတိုးတက်လာ၏။ အဘိုးဖိုအပေါ်ထားသော မယုံသင်္ကာစိတ်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျပျောက်ကွယ်လာလေသည်။

အဘိုးဖိုသည် အဘိုးဖိုသာဖြစ်နေသော်လည်း လူငယ်များထက် ပိုမိုသွက်လက် ဖုတ်လတ်လေသည်။ သူသည် လူငယ်နှစ်ယောက်အတွက် အောင်မြင်သိမ်းအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ပေးသည်။ ဓားရေခိုကွာမှာမွေရာတွင်လည်း သူပါ ကူညီထွက်ခွာသည်။ ထိုအခါ ဓားရေခိုကွာ ပိုမိုရရှိသည်။

"ဟား - ဟား - ဟား - ငါ့မှာလာတဲ့ခိုကွာတွေကြည့်ပါဦး။ မင်းတို့မှာတဲ့ခိုကွာထက် များတယ်ကွဲ့၊ ဟေ့ - အထင်မကြီးနဲ့ကွဲ့၊ ငါက မင်းတို့ထက် ပိုငယ်တာကိုး၊ ဟား - ဟား - ဟား -"

သူသည် ထိုခိုကွာများကို အရသာရှိရှိ စားသုံးနိုင်ရန် သူကပင် မျက်မြတ်စီမံသည်။

အဝတ်အစားများ လျှော့ဖျတ်ရာ၌လည်းကောင်း၊ အစုတ်အပြဲများကို ဖာထေးရာ၌လည်းကောင်း၊ အဘိုးဖိုသည် အားကိုးနေရလေသည်။

အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူတစ်ယောက်က လူငယ်များ၏ အလုပ်ကိုပါ အောက်ခြေသိမ်း လုပ်ကိုင်ပေးနေလော့အခါ ခန့်ချီလာနှင့် စုမုကျန်းတို့မှာ မနေတတ်မထိုင်တတ် မြစ်ကြရလေတော့သည်။ သူတို့က အဘိုးဖိုအား လုပ်ကိုင်ခွင့်မပြုပါ။ အဘိုးဖိုက အတင်းလုပ်ကိုင်နေသဖြင့် မတတ်သာတော့ဘဲ ကြည့်နေရသည့်အခါ ရောက်ရှိသွားပါတော့သည်။

"အဘကို ကွန်တော် နာမည်ပေးမှားပြီနဲ့ကွာ"

“ဘာများလဲကွ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဘက ဂုဏ်ခြောက်ပါးမကဘူး၊ ဂုဏ်ဆယ်ပါးလောက် တောင်ဖြစ်နေပြီ၊ အဘက အားလုံးလုပ်နေတာကိုး”

စန်နီယာက ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အဘိုးတို့က တဟားဟားရယ်လျက် -

“ဂုဏ်ခြောက်ပါး အဘိုးတို့လို့ပေါ့ပါကွာ၊ တော်ကြာ နာမည် ခဏခဏပြောင်းနေရင် မကောင်းပါဘူး၊ ဂုဏ်ဆယ်ပါးဖြစ်လိုက်၊ ဂုဏ်ဆယ်နှစ်ပါးဖြစ်လိုက်ဆိုရင် နှစ်ချည် နှစ်ချည်နဲ့ ပေါ့မကောင်း ပါဘူး၊ ဟား - ဟား - ဟား”

စန်နီယာသည် အဘိုးတို့အပေါ် တဖြည်းဖြည်း ယုံကြည်လာမိ ပြီဖြစ်သည်။ မိမိအကြောင်းများကို အဘိုးတို့အား ဖွင့်ပြောရန် သင့် မသင့်ကိုစွဲကို စန်နီယာ အများကြီးစဉ်းစားသည်။ မိမိဘဝအလုံးစုံကို ဖွင့်ပြောပြရပေမည်။ ဤအဘိုးတို့အား အဆုံးစွန်ယုံကြည်ရပါမည် လော၊ အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိသာ ယုံကြည်ရမည်ဟု စန်နီယာ ထင်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အခြေအနေကြည့်၍ ပြောသင့်မှပြော တော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းမြတ်လိုက်သည်။

စန်နီယာ ဖွင့်ပြောရန်စဉ်းစားမိခြင်းမှာ အဘိုးတို့သည် သူတို့ အကြောင်း လုံးဝမစပ်စသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စန်နီယာနှင့် စုပုကျွန်းတို့၏မိဘများအကြောင်းပင် မမေးမေး၊ ထို့ကြောင့် စန်နီယာ ယုံကြည်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သိုင်းလောက၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်အကြောင်းအရာများကို တော့ အဘိုးတို့ကပြောပြတတ်သည်။ သမိုင်းကြောင်းကိုလည်း သိသည်။ တရုတ်ပြည်၏သမိုင်း၊ သိုင်းလောက၏သမိုင်းကြောင်းကို အကိုးအကား အထောက်အထားများဖြင့် ဖွင့်ပြတတ်၏။ စာပေ၊ ကဗျာ၊ အလင်္ကာများကိုလည်း နဲ့နဲ့စပ်စပ်ရှိသည်။ ကွန်မြူနစ်၏ ကောင်းမှုများကို မကြာခဏကိုးကားလေ့ရှိသည်။

အဘိုးတို့မှာ ထူးခြားချက်တစ်ခုရှိသည်။ စန်နီယာနှင့်စုပုကျွန်း တို့အကြောင်း တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ မပြောခြင်းဖြစ်သည်။

သူတစ်ပါးအကြောင်း စပ်စုတတ်သောသူရှိသည်။ မိမိ အကြောင်း ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် လျှောက်ပြောတတ်သူ ရှိသည်။ အဘိုးတို့သည် ထိုသူများတွင် လုံးဝမပါသူဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူတို့သုံးယောက်သည် ခရီးတစ်ခုတည်းကို အတူသွားနေကြသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် အဆိုး အကောင်းမှန်သမျှတို့ကို ဝေမျှခံစားကြရမည်သာဖြစ်သည်။

သုံးယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်သည်ဟု ဆိုခဲ့စကားရှိသည်။ ထိုသုံးယောက်သည် ကြင်နာမှု၊ စာနာမှု၊ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး နားလည်မှုရှိသော သုံးယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်ပေလိမ့်မည်။

ယခုအထိ သူတို့သုံးယောက်သည် တစ်ဦးအလိုက်ကို လည်း သိနေပေသည်။ တစ်ဦးလိုမည့်အချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပံ့ပိုးနေကြ သည်။ ထိုခရီးက စန်နီယာအတွက် အဝတစ်သက် မပေနိုင်သော

၁၉၆ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ခရီးမြှုပ်နေသည်။

တစ်လ -၁-

သူတို့ ခရီးထွက်သည်မှာ တစ်လမြောက်ရှိပြီ။ ထိုတစ်လ မြောက်နေ့တွင် ဝန်ချီယာ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်လာ သည်။ ထူးခြားသည့်နီမိတ်လက္ခဏာများကို ခံစားလာရသည်။

ထိုအခါ ဝန်ချီယာ မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်နည်း။ အဘိုးတို့ မသိ အောင် စုမုကျန်းနှင့်တိုင်ပင်ရသည်။ အဘိုးတို့ကို ယင်းကိစ္စနှင့် ပတ် သက်၍ အသိပေးထားခြင်းမရှိချေ။ ယင်းကိစ္စမှာ တကယ့်ကိစ္စကြီး ဖြစ်၍ ဝန်ချီယာသည် အဘိုးတို့အား အသိပေးရန်ကိစ္စကို ဆိုင်းငံ့ ထားခဲ့ရသည်။

“ငါတစ်ကိုယ်လုံး အတွင်းကနေ ပူလောင်လာတယ်။ အမြဲ တမ်း ပူလောင်နေတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝန်းခနဲ ထပူတာ။ အုံ့သြဇရာကောင်းတယ်”

စုမုကျန်း အုံ့သြသွားသည်။ သူသည် မည်သို့မျှအတွေ့အကြုံ မရှိသော လူငယ်ကလေးဖြစ်၍ ဝန်ချီယာက ထူးခြားစွာခံစားရသည် မြောသောအခါ မျက်လုံးများပိုင်းသွားသည်။

“ဘယ်လို ထူးထူးခြားခြား ခံစားရတာလဲအစ်ကို”

“အသားထဲကနေ ပူလွှဲကဆိတ်တွေ တိုးထွက်နေသလို ခွစ်ခွစ် ခံစားရတယ်။ ကိုယ်ထဲက ပူလောင်နေတာတော့ မရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ပင်ပန်းတာတို့၊ မောပန်းတာတို့၊ နာကျင်တာတို့မရှိဘူး။ တကယ်

သိုင်းကပုခင်းစုံပုံကွာ (၆) • ၁၉၇

ထူးခြားတာက ခေါင်းထဲမှာ ကြည်ကြည်လင်လင်မြှုပ်နေတာပဲ”

ဝန်ချီယာသည် ဆေးကုသ ခံစားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆက် မြောမြှုပ်၏။

“တစ်ခဏခဏတည်း အဲဒီအခါမှာ ခေါင်းထဲမှာ အလိုလို သိုင်း ကွက်တွေပေါ်လာတယ်။ ဒီသိုင်းကွက်တွေကလဲ၊ သိပ်ထူးခြားတာပဲ။ အိပ်မက်လိုလို ပေါ်လာတယ်။ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာလိုက် ဖျက်ခနဲ မျောက်သွားလိုက်ဖြစ်နေတာပဲ”

“သိုင်းကွက်က ဘယ်လိုသိုင်းကွက်တွေလဲ အစ်ကို။ တစ်ကွက် နှစ်ကွက်လောက် အစ်ကို မရလိုက်ဘူးလား”

“အစ်ကိုလဲ မပြောတတ်ပါဘူးညီလေးရား၊ အစ်ကို တတ် မြောက်ထားတဲ့ သိုင်းကွက်တွေလဲမဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကိုမှာ အိပ်မက်လိုလို ပေါ်လာတဲ့နောက် ဘယ်မှာ အစ်ကိုတတ်ထားတဲ့သိုင်းကွက်တွေဖြစ်မှာလဲ၊ အစ်ကို မတတ်သေးတဲ့ သိုင်းကွက်တွေပဲဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ သိုင်းကွက်တွေဟာ တော်တော်ဆန်းတယ်။ သိုင်း လောကမှာမရှိသေးတဲ့ သိုင်းကွက်တွေနဲ့တူတာပဲ”

စုမုကျန်းမှာပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်နေသည်။

“တချို့ဟာ သိုင်းကွက်တွေလိုတောင်မထင်ဘူး။ တချို့ သိုင်း သမားတွေကို ဒီအကွက်တွေခင်းပြရင် သိုင်းကွက်တုတ်ဘူးလို့ ပြောကြမှာပဲ”

၁၉၈ * စာအုပ်အုပ်စုအား

"အစ်ကို လက်တွေ့စမ်းကြည့်မှာပေါ့၊ အစ်ကိုပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုရင် အစ်ကို သိမ်းကွက်တွေကို မှတ်မိနေတာပဲ၊ အစ်ကို လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်သင့်တာပေါ့"

စန်ချီယာသည် အဘိုးအိုကို မသိမသာ မှတ်လုံးစေကြည့်လိုက် သည်။ အဘိုးအိုမသိအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောဆိုနေခြင်း မဟုတ်ပါလား။ အဘိုးအိုသည် သူတို့ကို အပီမလိုက်ပါ။ နောက် ဘက် အတော်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျန်ရစ်ပါသည်။ မြင်းပေါ်မှ တောင် ကမ်းပါးယံရှိ ပန်းပင်သစ်ပင်များကို ငေးမောကြည့်နေပါသည်။

"ဘယ်လိုလုပ် စမ်းကြည့်မလဲ၊ အဘက တို့နှစ်ယောက်တော့ ခက်နေတာပေါ့၊ သူ မခိုင်မိအောင် စမ်းကြည့်ဖို့ကလဲ ခက်တယ်၊ သူ ခိုင်မိသွားရင် အစ်ကိုလျှို့ဝှက်ချက်တွေပေါ်သွားမယ်"

"သူက ဘယ်အထိ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှလဲ၊ သူလိုက်လာ တာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အခွင့်အလမ်းပေးတာပေါ့၊ အခု အစ်ကိုခန္ဓာကိုယ်မှာ ထူးခြားတဲ့ဝေဒနာခံစားရတော့မှ သူဟာ အခွင့်အလမ်းပေးတာ"

"သူ တောင်မုလဲလယ်အထိလိုက်မှာကွ"

"ဟာ - ခရီးရှည်ကြီးလိုက်မှာဆိုတော့ သိပ်ခွဲကွဲတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးတည်းဆိုရင် အစ်ကိုဝေဒနာကို ဘာမှ လျှို့ဝှက်ဖို့မလိုဘူး"

"အေးကွာ- သူက ခရီးရှည်ကြီးလိုက်မှာ၊ သူက အစ်ကိုတို့ကို

သိမ်းကွက်အုပ်စု(၆) * ၁၉၉

တစ်လျှောက်လုံး ကူညီလာတာပဲ၊ သူ့ကို ခွဲထုတ်ရမှာကလဲ အားနာ စရာကြီး၊ သူ့ကော့ခွေးတွေ အစ်ကိုတို့အပေါ်မှာမို့နေတယ်"

"ဒါဆိုလဲ သူ့ကို ဖွင့်ပြောဖို့ကောင်းတယ်၊ သူ့မှာ သိမ်းလောက အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရှိတာပဲ၊ ထိရောက်တဲ့အကြံဉာဏ် တစ်ခုခုတော့ ပေးနိုင်မှာပဲ"

စန်ချီယာ စဉ်းစားလိုက်သည်။

"အင်း ပြောမယ်ဆိုရင် တို့က စ.ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်ပြီး သူကမေးလာတော့မှ ပြောရတော့မှာပဲ၊ သူက သူ အကြောင်းလဲမပြောဘူး၊ တို့အကြောင်းလဲ မမေးဘူးဆိုတော့ တို့က စ.ပြောရခက်နေတယ်၊ သူမေးမှပြောတော့မယ်ကွာ"

စုမူကျန်း ခေတ္တစဉ်းစားပြီးမှ -

"အင်း - ဒါလဲကောင်းတာပဲ"

တောလမ်းခရီးကလေးသည် သာယာလှသည်။ သူတို့သည် တက်နိုင်သမျှ လူသူကင်းဝေးရာမှ ခရီးနှင့်ခဲ့ရာ တောလမ်းခရီးသို့ ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တော ပန်းကလေးများ ပေါက်နေသည်ကလည်း အရောင်အသွေးစုံလင်လှ သည်။ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို မြဲသထားသလို ရှိနေသည်။ ရာသီ ဥတုကလည်း သာသာယာယာရှိသည်။

လေပြည်လေညင်းကလေးနှင့် ကျော့ငှက်သာသာတို့၏ အော်မြည်သံ ဖူးလွန်းနေသဖြင့် အဘိုးအိုမှာလည်း တောင်ငေး

၂၀၀ • တက္ကသိုလ်လောင်းအောင်

မြောက်ငေးမြင့် မည်သူ့ကို လွှမ်းမတ်စေမုန်းမသိ ဖြစ်နေပုံရသည်။
ဓမ္မကျန်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"ဟင်း -"

ဓနိဒီယာက ဓမ္မကျန်းအား ကြည့်လိုက်သည်။ ဓမ္မကျန်းသွား
ရင်း သွားရင်း အဝေးသို့ ငေးနေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ဆွေးခိုက်
သန်းနေသည်။

ဓနိဒီယာသည် နားလည်စာနာစွာဖြင့် -

"ညီလေး - သူတို့ သတိရနေပြီလား"

"ဘယ်သူလဲ - အစ်ကို"

"ယင်စွေးရွာလေ"

ဓမ္မကျန်းသည် သူ့အဖြစ်အပျက် သူ့စာတ်လမ်းများကို
ဓနိဒီယာအား ပြောပြပြီးဖြစ်သည်။ ဓနိဒီယာကိုယ်တိုင် ယင်စွေးရွာ
အလောင်းကို တွေ့ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

"ဟုတ်တယ် - အစ်ကို၊ သူဟာ ညီလေးကိုတွေ့တာ သိပ်
မကြာသေးပါဘူး။ အဲဒီရက်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ သူဟာ အသက်
ပေးချစ်ခဲ့ကြောင်း ပြသသွားတယ် သူ့ကို ညီလေး သိပ်သနားတာပဲ
အစ်ကို၊ မေ့ထားနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ"

ဓနိဒီယာသည် ငေးမောရင်း နားထောင်နေသည်။

ဓမ္မကျန်းက ဆက်လက်၍ -

"သူ့ရဲ့ မေတ္တာထူထည် ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်ဆိုတာကို

သိုင်းကဆုတ်စိတ်ပုံလွှာ (၆) • ၂၀၁

ကောင်းကောင်းပြသွားတယ်။ သူဟာ ညီလေးလွတ်မြောက်ဖို့ ဘယ်
လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာသိတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆိုတာက
ညီလေးကို နှိပ်စက်တော့မယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် -"

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"ဒါတွေအားလုံး ပြီးသွားပါပြီ၊ အားလုံး အစားမရနိုင်တော့
ပါဘူး။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကိုမေ့ထားနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ"

မေ့ထားနိုင်လျှင် အကောင်းဆုံးပါပဲဟု ပြောနေသူ၏ မျက်ဝန်း
များ၌ ဆွေးခိုက်သန်းနေပါသည်။ သူ မမေ့နိုင်သည်ကတော့ သေချာ
ပါသည်။

ဓမ္မကျန်းသည် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ တတ်နိုင်သမျှ
မေ့ပစ်လိုက်သည့် သဘောပင်။ ထို့နောက် ဓနိဒီယာကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်ပြီး -

"အစ်ကိုကော - နေကြာပန်းကလေးကို သတိမရဘူးလားဟင်"

ဓမ္မကျန်းက ကောက်ငင်ကာ မေးလိုက်တော့သည်။

ဓနိဒီယာ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။ သူနှင့် နေကြာပန်း
ကလေး၏ ဆက်ဆံမှုမှာ သာမန်သာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အတွင်း
စိတ်ဓာတ်ကို ဓမ္မကျန်း မခိုက်မီဟုထင်သည်။ ယခုတော့ သည်သို့
မဟုတ်ပါကလား။ သူ၏အတွင်းစိတ်ကို ဓမ္မကျန်းစိပ်မိနေသည်။
ဓနိဒီယာသည် ချက်ချင်းဣန္ဒြေဆည်လိုက်၏။

"သူ့ရဲ့အစ်ကိုနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆိုင်တာမှမဟုတ်တာပဲ"

၂၂ • စက္ကသိုလ်မေလင်းအင်

သို့အသံက တိုးလွန်းလှသည်။

သူက ဆက်ပြောသဖြင့် စုမုကျန်း နားစွင့်နေရသည်။

“မမေ့လင့်ဘဲ ဂဏာတွေ ဆုံခဲ့ကြရတယ်၊ မမေ့လင့်ဘဲ ခွဲခွာ ခဲ့ကြရတယ်၊ တွေ့ရအိန် သိပ်မမေ့တာဘဲ၊ ဒီတော့ သံယောဇဉ် ထား စရာမလိုဘူးပေါ့ကွာ”

စုမုကျန်းက ခန့်အိယာကို အသေအချာကြည့်သည်။

ခန့်အိယာက မုက်နှာလွဲထားထားသည်။

“အစ်ကို - တကယ့်ကို သံယောဇဉ်ရှိမနေဘူးလား”

ခန့်အိယာ ငြိမ်ကျသွားသည်။ သည်တစ်ခါ အသံထွက်လာ သောအခါ သံမှန်ပြန်ပေါ်လာသည်။

“အင်း - နေကြာပန်းကလေးဟာ -”

သို့အသံသည် ခပ်တန့်သွား၏။ စုမုကျန်း နားထောင်ရင်း အား မလို အားမရဖြစ်သွား၏။

ခန့်အိယာက ဆက်ပြောသည်။

“နေကြာပန်းကလေးဟာ တကယ့်နေကြာပန်းကလေးလို ချစ်စရာကောင်းပါတယ်လေ၊ အစ်ကိုလဲ သံယောဇဉ်မရှိဘူးတော့ ဟုတ်ဘူး၊ သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်”

ခန့်အိယာသည် အမှန်ကိုဖွင့်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဖွင့်ဟ ဝန်ခံနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့အသံ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဝါပေမယ့် နေကြာပန်းဆိုတာ -”

သိုင်းအကရင်စီရပ်လွှာ (၆) • ၂၃

သို့ကောပင် မဆုံးလိုက်ပါ။ အဘိုးဘိုးသည် တစ်စွန်းဟစ်စ ကြားသွားပြီး ဝင်ရောက်မေးမြန်းလာပါသည်။ သူမေးပုံမှာ ရယ်စရာ ပင်ကောင်းလှသည်။ သို့သော် ခန့်အိယာဘို့က မရယ်နိုင်ကြပါ။ ပြန်ဖြေရန် အခက်အခဲဖြစ်နေကြပါသည်။

“ဟေ့ - ဘယ်က နေကြာပန်းတုန်းကွ၊ ဒီတောထဲမှာ ဘယ်က နေကြာပန်းဖူး တွေ့နေလို့လဲ၊ ငါ့မြင့် နေကြာပန်းနဲ့တူတဲ့ ပန်းကို တောင် မတွေ့ရပါဘူးကွာ”

အဘိုးဘိုးသည် သူ့မြင့်ကို အနီးသို့ကပ်မောင်းလာသည်။

ခန့်အိယာမှာ ဘိုးဘိုးအတု ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ပင် ဣန္ဒြေဆည်ပြီး ဖြေလိုက်ရသည်။

“ဪ - အဘကလဲဗျာ၊ ဟောဟို တောပန်းကလေးတွေကို ကြည့်ရတာ နေကြာပန်းနဲ့တူတယ်လို့ ပြောမိတာပါဗျာ”

သူသည် တွေ့မိတွေ့ရာပန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောချလိုက် ပါသည်။

အဘိုးဘိုးသည် ခန့်အိယာညွှန်ပြသည့်ပန်းကို ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်မောလေတော့၏။ သူ၏ ရယ်သံသည် တောတန်းတစ်ဝိုက်၌ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

“ဟား - ဟား - ဟား - မင်းမို့ ကြုံကြုံမန့်မန့်ပြောတာ မင်းပြောတဲ့ပန်းကိုလဲ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦးကွာ”

ခန့်အိယာကြည့်လိုက်၏။ မုက်နှာတစ်ပြင်လုံး ချစ်သွားသည်။

၂၀၄ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“နေကြာပန်းက အဝါ တစ်ပွင့်တည်းပွင့်တဲ့ပန်း၊ အဲဟိုပန်းက အဖြူ အဆုတ်လိုက်ပွင့်တဲ့ပန်း၊ ဘယ်ဟာမှ နေကြာပန်းနဲ့ မတူပါဘူးကွာ၊ မင်းမို့ နေကြာပန်းနဲ့တူတယ်လို့ ပြောတာ၊ ဟား - ဟား - ဟား -”

စန်ချီယာမှာ မျက်နှာရဲလျက် ငြိမ်၍နေလိုက်ရသည်။ စုမ္မာကျန်းကတော့ စန်ချီယာအမြစ်ကို ကျိတ်၍ ရယ်လျက်မို့လေသည်။

• • •

ကမ္ဘာဦးလောင်မီးသိုင်းကွက်

စန်ချီယာသည် သွားရင်းလာရင်းပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ကိန်းဝပ်နေသော သိုင်းဝိညာဉ်လှုပ်ရှားသွားလာမှုကို သိရှိခံစားလာရတော့သည်။ သိုင်းဝိညာဉ်နှိုးထလာပြီကို စုမ္မာကျန်းပါ နှိပ်မိလာသည်။

စန်ချီယာသာ အမြဲတမ်း သတိထားနေရတော့သည်။ သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသောသိုင်းကွက်များနှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်၌ ပါရှိသည့် ကော်လကွဏာများကို မောင်းစပ်ပါက ပြီးပြည့်စုံသော သိုင်းကွက်များကို ရရှိနိုင်ပေတော့မည်။ သို့သော် စန်ချီယာ မမှတ်မိပါ။ အားလုံး မှတ်မိပါသော ဖြစ်နေပါသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ သိုင်းကွက်များကို ကြည့်မည်ဆိုပါက မည်သို့မှ မမြင်နိုင်ပါ။ အဘိုးတို့ရှိနေသောကြောင့် မြင်ပါသည်။ အဘိုးတို့သည် သူတို့နှင့် တက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါနေသည် မဟုတ်ပါလား။

အဘိုးအိုဘား ဖွင့်မပြောချင်ပါ။ သူက မေးလာလျှင်တော့ ဖွင့်ပြောမည်ဟု စန်ချီယာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ဗုဒ္ဓကျွန်းက အကြံတစ်ခုပေးလာ၏။

“ခေါင်းထဲမှာ ခပ်ဝမ်းဝမ်းပေါ်လာတဲ့သိုင်းကွက်တွေကို မေ့မသွားအောင် မှတ်သားသင့်တယ်အစ်ကို၊ တစ်ချို့တလေက ခပ်ဝမ်းဝမ်း တချို့တလေက ပီပီပြင်ပြင်နွှားပေါ့။ အဲဒီ ပီပီပြင်ပြင်နွှားတို့ သိုင်းကွက် တွေကို မေ့မသွားအောင် ပြန်လေ့ကျင့်ထားသင့်တယ်”

“အေး - မင်းအကြံကောင်းတယ်၊ ငါ ပီပီပြင်ပြင်နွှား အကွက် တွေကို ပြန်လေ့ကျင့်နေရင် အဘကို မင်းက တခြားကိုခေါ်သွားချေ”

“အင်း - ကောင်းတယ်”

ယနေ့နံနက်စောစောပင် သူတစ်ကိုယ်လုံး မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်လာပြီး ခေါင်းထဲသို့ အဆင့်လေးဆင့်ရှိသော သိုင်းကွက် တစ်ခု ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုသိုင်းကွက်ကို မေ့မသွားအောင် ပြန်လှန် စဉ်းစားနေရသည်။ နေ့လယ်အချိန်တွင် သူတို့သည် တောတန်း ကလေး၏အလယ်ရှိ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက် လာလေသည်။ စမ်းချောင်းသည် ကွယ်သည်။ စမ်းချောင်းကလေးဟု ပြောရသော်လည်း တကယ်တမ်းတွင် စမ်းချောင်းကြီးဖြစ်သည်။ ရေကူး၍ရသည်။ ရေများလည်း အေးစိမ့်လှသည်။

ထိုနေရာတွင် သစ်ပင်ဝါးပင်များကလည်း အချိန်ရစေရန် တုပ်မိုးပေးထားသဖြင့် ပို၍အေးစိမ့်နေသည်။ ထို့ပြင် လူလေး ယောက်ဖက ကျောက်တုံးကြီးငယ်များကလည်း ၂၁၅၇ အံ့တမြား တည်၍နေသဖြင့် တော်စွာတန်ခိုးလှသည် ရေအိုးနေသည်ကို သေချာ စွာ လာမကြည့်လျှင် မတွေ့နိုင်ပေ။

“ဟေ့ - ဒီနေရာမှာ စခန်းချမယ်ဟေ့၊ ဒီနေရာက သာယာ တယ်၊ လုံခြုံရေးအတွက်လဲကောင်းတယ်၊ ကျောက်တုံးကြီးတွေ အကာအကွယ်ရှိတယ်၊ ဝါးပင်တွေကလဲ အချိပ်ပေးနေတယ်”

အဘိုးအိုက အော်လိုက်သည်။ အဘိုးအိုသည် စခန်းချရာ တွင် လုံခြုံရေးအမြင်ကိုပါ ကြည့်သည်။ စခန်းချ၍ သင့်လျော်မှုကို မကြည့်ချေ။

စန်ချီယာက -

“ကောင်းတယ် အဘ၊ ကျွန်တော်လဲ ရေအိုးချင်တာနဲ့ အတော် ပဲ၊ ရေကို တဝကြီးအိပ်ပစ်လိုက်မယ်”

“ဟ - ကောင်းတွေရ ရေကသိပ်အေးတယ်၊ သတိထားပြီး အိုးကွား ခဏတဖြုတ်နားပြီးတော့မှ အိုးကြ”

စမ်းချောင်းမှာ ကြည်လင်လှသဖြင့် ကူးခတ်နေသော ငါးများ ကိုပင် မြင်နေရသည်။ ငါးများက လူ မတွေ့ဖူး၍ထင်သည်။ အကြောက်အလန့် မရှိကြချေ။ အဘိုးအိုက စမ်းချောင်းထဲသို့

၂၀၈ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကြည့်ရင်း ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။

“အေး - ငါလဲ ငါမမီးခွင်တာနဲ့အတော်ပါ၊ မမီးရ အတော် လွယ်မယ့်ငါတွေ၊ ငါတွေလဲ ကင်ရမယ်၊ သုံးလေးရက်စာ ခိုကွာဖို့လဲ အောင်တော့ စိစဉ်ရမယ်၊ ဒီနေရာက လူသူနဲ့ အဆက်ပြတ်တာက”

ထိုအခါ ခန့်အိယာက -

“ဒါဆို အဘငါမမီးတဲ့အနားမှာ ကျွန်တော်တို့ ရေချိုးလို့ မမြင်တော့ဘူးပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ငါတွေ လန့်မြှောက်မှာပေါ့”

“အေး - ဟုတ်တယ်”

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့က ယောက်ျားတွေချည်းပါဆိုတော့ အဝတ်မကပ်ဘဲ ရေကူးကြမှာ၊ အဘက လူကြီးဆိုတော့ အားနာ ရောကောင်းလှတယ်”

အဘိုးတို့သည် တည်သွား၏။

“ဒါဆိုလဲ မောင်ရင်တို့ ဟိုကျောက်တုံးတွေထဲ သွားကြ၊ စိတ် နှိပ်လက်နှိ ချေကူးကြ၊ ဒါဆိုရင် ငါနဲ့ လွတ်သွားဦးပေါ့၊ ငါက ဒီနေရာ မှာ ငါမမီးမယ်”

အဘိုးတို့က ရေကြောင်းအောက်ဘက်ဆီသို့ လမ်းညွှန်လိုက်၏။

“အဘကော ရေမချိုးဘူးလား”

သိုင်းကရာဇ်စံရပ်ပုံလွှာ (၆) ♦ ၂၀၉

“မြည်းမြည်းပေါ့ကွာ”

“ဪ - ငါ့ကို အရင်မမီးမှာပေါ့”

“ခါပေါ့ကွ - ငါမမီးမယ်၊ ငါကင်လုပ်ပြီး သုံးလေးရက်စာ ခိုကွာဖို့လဲအောင်လုပ်မယ်၊ ဒီနေရာမှာ သုံးလေးရက် စခန်းချမယ် ကွာ၊ အဲဒီတော့ ရေက ဘယ်အချိန်ချိုးချိုး ခုပါတယ်ကွ၊ ပထမ အလုပ်ကို ပထမလုပ်ရမယ်၊ ဒုတိယအလုပ်ကို ဒုတိယလုပ်ရမယ်”

“ခါမြင့် ကျွန်တော်တို့ ရေသွားချီးကြမယ်”

“အေး - အေး - သွားသွား”

ခန့်အိယာနှင့် စုမုကုန်းတို့သည် ကျောက်တုံးကြီးများအတွယ် သို့ လျှောက်သွားကြလေတော့၏။

ခန့်အိယာတို့သည် အဘိုးတို့နှင့် အတော်ဝေးဝေးနေရသို့ လျှောက်သွားကြ၏။ အဘိုးတို့လည်း ၎င်းတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေချိုးချင်သည်ဟု ထင်သဖြင့် ကြည်မင်မကြည်တော့ချေ၊ သူ တစ်ယောက်တည်း ငါမမီးရန် အလုပ်ခွင်နေတော့သည်။

ခန့်အိယာသည် သူ့နှယ်ခွေခွေကို အသင့်ထုတ်ပြီး -

“ကဲ - ညီလေး၊ ဒီနေရာဟာ အဘဦးတင်နေရာနဲ့တော့ အတော် ဝေးတယ်၊ ဝါပေမယ့် မပြောနိုင်ဘူး၊ အဘက ပေါက်ချခွင် ပေါက်ချ လာမှာ၊ ညီလေးက ဒီမှာ ကင်းစောင့်ပေး၊ အဘလာရင် စစ်ကိုကို အချက်ပြ၊ အစ်ကို သိုင်းကွက်တွေကို မှတ်မိသလောက် ပြန်လှန်

လေ့ကျင့်လိုက်ဦးမယ်၊ အားလုံးကိုတော့ မှတ်မိတယ် ထင်တာပဲ”

စုမမုန်းသည် ကျောက်တုံး အကွယ်တစ်ခု၌ထိုင်ကာ အဘိုး
အိုဘက်သို့ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“စိတ်ချအပ်ကိုး အဘဘက်ကိုလာရင် ကျွန်တော် လေ့ကျင့်
လိုက်မယ်၊ ဒါဆိုရင် အစ်ကို သိတော့”

“အေး - စိတ်ချ”

စန်ဒီယာသည် အင်္ကျီခွတ်ကာ ဘောင်းဘီနှင့် ရေထဲဆင်း
သွားတော့၏။ အဝတ်မကပ်ဘဲနှင့် ရေချိုးမည်ဟု အဘိုးအိုကို
ပြောလိုက်ခြင်းမှာ တမင်ပြောလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ တကယ်တော့
အဝတ်မကပ်ဘဲနှင့် ရေချိုးရန် လုံးဝ စိတ်မကူးပါချေ။

စန်ဒီယာသည် ရေထဲဆင်းသွားရာ ရင်ဖို့ခန့်အထိရောက်သွား
၏။ စမ်းချောင်းမှာ ကျပ်လည်းကျယ်၊ ရေလည်းနက်သဖြင့် အတော်
ကြီးသော စမ်းချောင်းဖြစ်သည်။ ငှက် ကြည်လင်လွန်းလှသဖြင့်
နက်သည်ဟု မထင်ရချေ။

စန်ဒီယာသည် ရေဦးရာဘက်သို့မျက်နှာဖူးပြီး မျက်လုံးအစုံ
ကို မှိတ်ထားလိုက်၏။ နံနက်ပိုင်း၊ ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသော သိုင်း
တွက်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ရေဦးသည် သူရင်ဘတ်ကို တိုးနေသည်။ သူ ရေလယ်မှာရပ်
နေသဖြင့် ရေဦးအားက ရင်ဘတ်ကို အားနှင့်တွန်းထိုးနေသည်။

သူသည် သိုင်းတွက်ပထမအဆင့်ကို မှတ်မိလာသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘယ်ဘက်လက်ဝဲကိုဖြန့်ကာ ရေဦးအဟုန်ကို
တားထားလိုက်သည်။

ညာလက်သီးကိုချုပ်ကာ ခါးတွင်ကပ်ထားလိုက်၏။ ဘယ်
ဘက်ခြေကို အောက်ခြေကြမ်းပြင်၌ စွပ်စိုက်နှစ်ဝင်နေစေရန် ခိုင်ခိုင်
ပြုပြု ရပ်လိုက်သည်။

ညာဘက်ခြေကို ရေဦးရာဘက်သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။ ခေါင်း
ထဲပေါ်လာသော သိုင်းတွက်၏အခြေခံအခင်းအကျင်းပင်။ အခြေခံ
အခင်းအကျင်းကို ပြင်ဆင်ပြီးပြီ။

စန်ဒီယာသည် ထပ်၍ စဉ်းစားရသည်။ နံနက်ပိုင်းက ခေါင်း
ထဲဝင်လာသော သိုင်းတွက်များကို ပြန်လည်စဉ်းစားရသည်။ ရေဦး
အဟုန်က သူရင်ဘတ်ကို စောင့်တွန်းနေသည်။

ထိုအခိုက် သိုင်းတွက်ပထမအဆင့်ကို စန်ဒီယာ မှတ်မိလာ
လေ၏။ ဤအခြေခံ အနေအထားကိုချိုး ပထမဆင့် တိုက်တွက်သို့
မည်ကဲ့သို့ ပြောင်းလဲရမည်နည်း။

ပြောင်းလဲပုံ -

ပြောင်းလဲပုံသည် အလွန်တရာ နူးညံ့လှသည်။ တိမ်းထိုး
ရေဦးလို ညင်သာပျော့ပျောင်းရမည်။ ခေါင်းထဲသို့ အဝေးကြောင့်
လကွာကာများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ပုံပန်းသဏ္ဌာန် မရှိချေ။

ခဗ္ဗပတ်သဏ္ဌာန်လိုလို၊ ခေလောင်းများလိုလို၊ ကောင်းကင်
နက္ခတ်တာရာများလိုလို၊ ထိုသဏ္ဌာန်များအတိုင်း သူလှုပ်ရှားကြည့်
ရမည်။ ထိုအခါမှသာ သိုင်းကွက်၏သဘောကို သိရှိရမည်။

တစ်မြိုင်တည်းမှာပင် သူ့အသားထဲမှ ပုဗ္ဗက်ဆီတိ ထောင်
သောင်း ထိုးထွက်လာသကဲ့သို့ နာကျင်လာသည်။ တစ်စစ်ကိုက်ခဲ
လာသည်။ အပူရှိန်လည်း တက်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
အပူရှိန် တက်နေပြီ။

စန်ဒီယာသည် ခြေတစ်ချောင်းသာထောက်လျက် နေမြဲ
အတိုင်းသာ နေလိုက်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား ပွတ်တိုက်စီးဆင်း
သွားသည့် ခေများမှာ အငွေ့တထောင်ထောင်ထွားသည်။

မကြာမီ ခေပေါ်၌ပေါ်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းမှာ
ခေခွေးငွေ့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေလေတော့သည်။

စုမုကျန်းသည် ကင်းစောင့်နေ၏။ အခြားသူကို ကင်းစောင့်
နေခြင်းမဟုတ်။ အဘိုးတို့ လာမလာကို ကင်းစောင့်နေခြင်းဖြစ်
သည်။ အဘိုးတို့လာသည်နှင့် စန်ဒီယာကို သတိပေးရမည်။

သူသည် စန်ဒီယာကို သတိပေးဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် -”

စုမုကျန်း လန့်သွားသည်။ စန်ဒီယာဆင်းသည့် နေရာတစ်
ဝိုက်၌ ခေခွေးငွေ့များ ဖုံးလွှမ်းနေသဖြင့် တတိတမြင်သွားသည်။

“မမြစ်ဘူး - မမြစ်ဘူး”

စုမုကျန်းသည် စန်ဒီယာရှိရာ ခေထဲသို့ ဆင်းပြေးလေတော့
သည်။

စန်ဒီယာကား ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မေ့လျော့နေပေပြီ။
သူ့ခေါင်းထဲ၌ စက်လက္ခဏာများကို တစ်စတစ်စ ဝိနွှံ့ ဝိသမ္ဗင်္ဃလင်း
လာနေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အရောရော အထွေးထွေးဖြစ်နေသည့် လက္ခ
ဏာများ လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး သူ့အာရုံထဲ၌ ခဗ္ဗပတ်သဏ္ဌာန်
လက္ခဏာတစ်ခုသာ စွဲကျန်ရစ်တော့သည်။

ထိုလက္ခဏာအတိုင်း ခြေလက်များကို လှုပ်ရှားလိုက်သည်။
ခြေလက်များသည် ခဗ္ဗပတ်သဏ္ဌာန်အတိုင်း လှုပ်ရှားသွား၏။ ခြေ
တစ်ဖက်နှင့် လက်နှစ်ဖက်သည် လှုပ်သွားသည်။

“ဝန်း -”

“ဥမ်း -”

“ဝေါ -”

စမ်းချောင်းထဲတွင် ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်သည့်အလား အသံများက
မြည်ဟိန်းသွားသည်။ ငါးများ လန့်ပြေးကြသည်။

ခေထဲသို့ ဆင်းပြေးလာသော စုမုကျန်းသည်ပင်လျှင် စန်ဒီယာ
သွားပြီး နောက်ဆုံးဆိုက်သွား၏။

၂၁၄ • တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

စန်ဒီယာကား သိုင်းဝိညာဉ် ပူးကပ်ကိန်းအောင်းနေပြီဖြစ်၍ အာဆိုဘာမှ မသိတော့ဘဲ ခြေလက်များကို ဝှေ့ယမ်းကာ တကြမ်းတိုက်ကွက်ဆင်နေလေပြီ။ သူ့ တိုက်ကွက်များမှာ ကြောက်မမန်းလီလီဖြစ်နေသည်။

“ဝေါ -”

“ဝုန်း -”

“ဝွမ်း -”

ပေါက်ကွဲသံများသည် စမ်းချောင်းထဲ၌ ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။ သာယာလှပသော တောအုပ်ကလေးတွင် ထိုပေါက်ကွဲသံများသည် ခပ်အုပ်အုပ်ကလေး ပြည်ဟိန်းနေသည်။

စမ်းချောင်းထဲ၌ လိုင်းလုံးကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ လိုင်းလုံးကြီးများမှာ စမ်းချောင်းနှင့်မမျှချေ၊ အလွန်ကြီးမားသည်။ လိုင်းများသည် ကမ်းစပ်ရှိ ကျောက်ဆောင်ကျောက်သားများကို ဖျက်ခတ်တော့သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရေထိထားသဖြင့် ဆွေးမြည်နေသော ကျောက်သားကျောက်ဆောင်များ ကြွေမှုပျက်လာသည်။

“ဝုန်း -”

“ဝေါ -”

စမုကျန်းမှာ လန့်နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် အော်ခေါ်လိုက်ရသည်။

သိုင်းကချင်၏စပ်ပုံရွာ (၆) • ၂၁၅

“အစ်ကို - အစ်ကိုစန်ဒီယာ -”

အသံကုန်အော်ရင်း စမ်းချောင်းထဲသို့ ပြေးဆင်းပြန်သည်။

“ဝုန်း -”

“ဝေါ -”

“မြန်း -”

စမုကျန်းမှာ လိုင်းလုံးတစ်လုံး၏ဖျက်ခတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့် လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။ ကမ်းစပ်သို့ မြန်လည်ရောက်ရှိသွားသည်။

“ဝုန်း -”

“ဝွမ်း -”

သူ လဲကျနေရာမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ စန်ဒီယာသည် လေထဲသို့ခုန်တက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်ကလေးမှာပင် သူသည် တူးခြားဆန်းကြယ်သော သိုင်းကွက်များကိုတစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လှုပ်ရှားကစားနေတော့၏။

ထို့နောက် -

“ဝုန်း -”

“ဝုန်း -”

လေထဲ၌ပင် တစ်ပတ်ကျွန်းပစ်ပြီး ပြေးပေါ်သို့ မြန်လည်ကျဆင်းလာလေ၏။ သူ ရေထဲ၌ လှုပ်ရှားကစားနေသော မကြာမြင့်

၂၈ • တက္ကသိုလ်ဆုလင်းအောင်

လုပ်ပါ။ ထိုအချိန်အတွင်း သူသည် သူ့ခေါင်းထဲဝင်လာသော သိုင်းကွက်များကို မော်ထုတ်မိပြီးဖြစ်လေသည်။

ဓမ္မကျန်းမှာတော့ လှိုင်းလှိုင်းလွင့်ထုတ်ပုတ်စဉ်ခံလိုက်ရသဖြင့် ကမ်းစပ်သို့ရောက်ရှိနေလေသည်။ သူသည် စန်ဒီယာ၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို ကြည့်နေသည်။ စန်ဒီယာ ရေထဲမှ လေထဲသို့ ခုန်တက်လိုက်ပုံ၊ ထိုအခိုက်အတန့်အတွင်း သိုင်းကွက်ပြောက်ပြားစွာ ထုတ်မော်ပုံ၊ ထိုသိုင်းကွက်များကို သူမသိရှိကြောင်းနှင့် စန်ဒီယာ ကမ်းစပ်သို့ တစ်ပတ်ကျွမ်းထိုးခုန်တက်လာပုံတို့ကို ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့နေရသည်။ အခြားသူတစ်ယောက်က စန်ဒီယာ ဤသို့ လှုပ်ရှားပါသည်ဟုပြောလျှင် သူမယုံမည်ဟုတ်မချေ၊ ယခုမူ သူ့ကိုယ်တွေ့ မှုတ်မြင်မြင်သဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မြင်နေရတော့သည်။

သူသည် ကမ်းစပ်မှ ဖယ်ဖယ်လှီဖြင့် ထရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် စန်ဒီယာရှိရာသို့ လျှောက်လာတော့သည်။

စန်ဒီယာသည် လေထဲ၌ ကျွမ်းပစ်ပြီး ကမ်းစပ်ပြေဟပေါ်သို့ ကွလာလေ၏။ သည်တော့မှ သူ့မျက်လုံးများဖွင့်လာသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုများ ပြည့်လွှမ်းနေသည်။ သူ ကျေနပ်အားဖြစ်နေကြောင်း သူ့အမူအရာက ပေါ်လွင်နေသည်။

သူသည် လက်သီးလက်မောင်းဆန်တန်းပြီး အော်ဟစ်လိုက်၏။

“အောင်ငိုက - အောင်ငို”

၂၉ • ဘိုင်းကတစ်ခါရပ်ပုံလွှာ (၆)

သူ၏အော်သံသည် ကွယ်လောင်လှ၏။ တောအုပ်အတွင်း ပဲ့တင်ထပ်သွားတော့၏။ ငှက်ကလေးများပင် လန့်ဖျပ်ပြေးသွားသည်။

သူ့အော်ပေမည်၊ အော်ရသည့်အဆင့်သို့ ရောက်သွားခဲ့ပေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ကမ္ဘာဦးလောင်မီးသိုင်းပညာ၏ ပထမဆင့်ကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီဟုတ်ပါလော။

ထိုအချိန်တွင် အဘိုးတို့သည် စန်ဒီယာအနီးသို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာ၏။ မရောက်ရှိလည်းမဖြစ်ပါ။ ဝန်းဝိုင်းကြ ဆူညံနေသည့်အဖြစ်က အဘိုးတို့ကို ဖိတ်ခေါ်နေသလို ရှိနေပါသည်။

“ဟေ့ - ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲကွ၊ ကမ္ဘာပျက်သလား အောက်မေ့ရတယ်၊ ဆူညံနေတာပဲ၊ ငါ့မြင် တစ်တောလုံး လောင်မီးကျွီအောက်မေ့တာ”

ဓမ္မကျန်းက ကြားမြတ်ပြောလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်လဲမသိဘူးအဘ၊ လောင်လွှပ်တာပဲဖြစ်ရမယ်၊ ရေအိုးနေတုန်း ဆူဆူညူညူတွေကြားရတာပဲ၊ ခါနီး ကျွန်တော်တို့လဲ ရေထဲက ပြေးတက်လာတာ၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

သူတော့ကို အဘိုးတို့ ယုံမည်မယုံမည်ကိုတော့ မသိချေ၊ သူကတော့ လိမ်ညာ၍ ပြောလိုက်ပေပြီ။

• • •

နဂါးရန်စွယ်

သူတို့သည် ထိုတောအုပ်ထဲ၌ လေးရက်မျှ စခန်းချခဲ့၏။ အဘိုးတို့သည် ငါးကင်များကို သုံးလေးရက်စာ စနစ်တကျ ထုပ်ပိုး ပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့၏။

အဘိုးတို့ ငါးစွာနေစဉ် စန်ဒီယာလည်း ခပ်ဝေးဝေးနေရာသို့ သွားရောက်ပြီး သူမှတ်မိသိရှိနေသောသိုင်းကွက်များကို ပြန်လည် လေ့ကျင့်နေ၏။ စုမူကျွန်းကတော့ ကင်းစောင့်တာဝန်ကို ယူရသည်။ စန်ဒီယာသည် ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော ကမ္ဘာဦးလောင်မီးသိုင်း ကွက် ပထမဆင့်ကို ကွမ်းကွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်နေလေပြီ။

သူ့အား တော်ရုံတန်ခိုးသိုင်းပညာရှင် အနိုင်ယူ မတိုက်ခိုက်နိုင် တော့သေး သူ၏သိုင်းကွက်သည် ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသည် မဟုတ် ပါလော့။

လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် -

“ကံ - ငါတို့ ဒီမှာ စခန်းချတာလဲကြာပြီ၊ ဒီနေရာကထွက်ဖို့ တော်ပြီ၊ စန်ဒီယာ မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

အဘိုးတို့က စန်ဒီယာအား မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ကမ္ဘာဦးလောင်မီးသိုင်းကွက် ပထမအဆင့်ကို မော်ထုတ်နိုင် ခဲ့ပြီဖြစ်သော စန်ဒီယာသည် အားရကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အဘသဘောပဲလေ၊ အဘ ခဏ္ဍိဆက်ရင် ကျွန်တော်တို့ ခဏ္ဍိ ဆက်မယ်၊ အဘနားရင် ကျွန်တော်တို့နားမယ်”

“ခဲမြင့်ရင်လဲ ခဏ္ဍိဆက်မယ်ကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီ စခန်းမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်ပဲ နားရမှာကွ၊ နေရာက သာယာ လွန်းလို့ လေးရက်တောင် နားမိတာ နို့ဖို့ဆိုရင် တောင်ပင်လယ်ကို ရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ခဏ္ဍိဆက်ကြတာပေါ့”

မြင်းကိုယ်စီ ပြင်ဆင်ကြသည်။ အထုပ်အပိုးများကိုလည်း ပြု သည်နှင့် စန်ဒီယာတို့သုံးယောက်သည် ခဏ္ဍိစောင့်ထုတ်လေတော့ ၏။ ထိုတောအုပ်ကလေးသည် တကယ်သာယာလှ၏။ တောပန်း

၂၂၀ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းဆောင်

တောင်ပန်းများနှင့် မြည့်လွှမ်းနေသည်။ မကြာမီ တောအုပ်ကလေးကို စွန့်ခွါရတော့မည်။

တောအုပ်မှလွန်မြောက်သောအခါ မြက်ခင်းလွင်ပြင်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

“ဘယ်လောက် ကြည်နူးစရာကောင်းသလဲ၊ တောအုပ်ကို လွန်တော့ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကို ရောက်ရတယ်၊ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ထဲမှာ မြင်းစီးရတာ သိပ်လွတ်လပ်တယ်၊ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတယ်”

ဇုမုကျန်းက ပြောလိုက်လေသည်။

သူတို့သည် မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ရန် တစ်နေ့ ကုန် မြင်းစီးရသည်။

မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကုန်ဆုံးသောအခါ ကျေးတောရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိကြလေ၏။ ထိုရွာလေးထဲတွင် ညတိပ်ရပ်နားကြသည်။ ထိုရွာသိပ်ရွာငယ်ဖို့မှာ မည်သို့မျှ သေးရန်မရှိချေ။

ဇုမုကျန်းက အဘိုးဘိုအား မေးလေ၏။

“တောင်ပင်လယ်ကျရင် အဘဉ့်ဆွက်ရမှာနော်၊ အဘ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

အဘိုးဘိုက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် -

“အဘလဲ သွားစရာရှိတာပဲ၊ မင်းတို့ သွားစရာရှိသလိုပေါ့ကွာ၊

ဟား - ဟား - ဟား - ”

သိုင်းစကရပ်စံရပ်ပုံရွာ (၆) • ၂၂၁

ဇုမုကျန်းမှာ နှုတ်ပိတ်သွားရလေ၏။

ထိုတစ်ညသည် ဘေးကင်းရန်ကင်းမြင့် ကုန်ဆုံးသွားလေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ရွာမှထွက်သည်။ သူတို့ မြင်းတော်တော်စီးမိသောအခါ မောလုံကုန်မြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိလေ၏။

ထိုမြို့ကလေးမှာ ထက်အောက်ပိတ်သာ ဆုံရာမြို့ကလေးဖြစ်၍ လူစည်ကားသည်။ ကုန်သည်ပွဲစား ပေါများသည်။

အဘိုးဘိုက သတိပေးလေ၏။

“ဒီမြို့ကလေးက လူနံ့တယ်ဟေ့၊ သတိတော့ထားရမယ်၊ သေးအန္တရာယ်ဆိုတာ ပြောလို့မရဘူး၊ မေ့လျော့လင့်ဘဲ ကျလာချင် ကျလာတက်တာမျိုးကွ”

စန်ဒီယာက ခေါင်းညိတ်သည်။ ဇုမုကျန်းက အသာငြိမ်၍ နားထောင်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီတစ်ညတော့ တည်းခိုခန်းမှာတိပ်ရမှာပဲ၊ အသိပိတ်ဆွေတွေလဲ မရှိဘူးမဟုတ်လား”

ဇုမုကျန်းက ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးဘိုက -

“အေးလေ - တိပ်တာပေါ့၊ လူသူနည်းတဲ့ တည်းခိုခန်းကိုတော့

နေရောတိပ်စရာ ည့်ခွင်ည့်ပလေစေ”

စန်ဒီယာနှင့် စုမကုန်းတို့သည် လူသူနည်းပါးသော တည်းခိုခန်းကို ရွာကြလေ၏။ ငွေမျက်နှာစာတန်း၏အဆုံးတွင် တည်းခိုခန်းကို တွေ့ရသည်။

“ခရမ်းရောင် တည်းခိုခန်း”

ထိုဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ တည်းခိုခန်းဆိုင်ပိုင်ခွင့်ဖြစ်ပုံရသောလူက ပျာပျာသလဲကြိုဆိုသည်။

“လာပါ - လာပါ - အခန်းလိုချင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အခန်းသုံးခန်းလိုချင်တယ်၊ နောက်ပြီး စားစရာသောက်စရာတွေလဲ လိုမယ်”

“ဟာ - ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ ထိုင်ပါ - ထိုင်ပါ၊ အခန်းကတော့ လိုသလောက်ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် စားစရာသောက်စရာတွေကို မှာလိုက်ပါ့မယ်၊ ဆရာတို့က ဘာများစားချင်ပါသလဲ”

စန်ဒီယာသည် အရက်နှင့်ဟင်းလျာများ မှာလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင်သည် ပျာပျာသလဲ မှာပေးလေ၏။

ထိုဆိုင်ထဲတွင် စန်ဒီယာတို့၏ လက်ဝဲဘက်၌ စားပွဲတစ်လုံးရှိ၍ လူနှစ်ယောက် စားသောက်နေသည်။ လက်ယာဘက်တွင် စားပွဲသုံးလုံးရှိ၍ တစ်လုံးတွင် လူလေးယောက် စားသောက်နေကြသည်။ ထိုလူခြောက်ယောက်မှအပ အခြားလူမရှိပေ။ ထိုခြောက်ယောက်

စလုံး တည်းခိုခန်းတွင် တည်းခိုနေပုံရသည်။

အားလုံး အေးအေးဆေးဆေးပင်၊ စန်ဒီယာတို့ကလည်း အေးအေးဆေးဆေးပင် စားသောက်သည်။

“ငါ တစ်ယောက်တည်း၊ မြို့ထဲထွက်ပြီး နေ့ခင်းနာလိုက်ဦးမယ်ဟေ့၊ မင်းတို့တော့ မလိုက်ကြနဲ့၊ လူများရင် စကားများတယ်ကွ”

အဘိုးတို့သည် စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ထွက်ခွာသွားတော့၏။ စန်ဒီယာနှင့်စုမကုန်းတို့ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့ကြသည်။

စန်ဒီယာက တီးတီးလေသံဖြင့် -

“ငါတို့နှစ်ယောက်တည်းမို့ပဲ စကားပြောရတာ လွတ်လပ်တယ်ကွာ၊ ညီလေး - ငါကတော့ ကမ္ဘာဦးလောင်မီး သိုင်းကွက်ပထမအဆင့်ကိုရပြီ”

“ကျွန်တော် နိုင်မီပါတယ်”

“အကွက်တွေက ထူးဆန်းတယ်၊ တစ်ချို့ဆိုရင် သိုင်းကွက်လို့တောင် မထင်ရဘူး၊ ငါလဲ မြင်တဲ့ အကွက်တွေအတိုင်း လိုက်ကစားလိုက်တာ ကမ္ဘာဦးလောင်မီးသိုင်းကွက် အခြေခံအဆင့်ကိုရပြီ”

“ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်အစ်ကို၊ အစ်ကိုသာ ဒီအကွက်ပေကစားလုံးရရင် အဆင်ပြေပြီ”

စားသောက်ပြီးကြသောအခါ စန်ဒီယာနှင့် စုမကုန်းတို့သည်

၂၂၄ ♦ စက္ကသိုက်ပေါက်အောင်

အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းများဆီသို့ တက်လာကြလေ၏။ ထို့နောက် သူတို့အတွက်ပေးထားသည့် တစ်ယောက်တစ်ခန်းဆီသို့ဝင်၍ အနားယူကြလေသည်။

အဘိုးတို့လည်း နေ့ညနားပြီးပြန်လာသည်။ မည်သည့်သတင်းမျှ မရခဲ့ချေ။

“အားလုံး အေးအေးဆေးဆေးဆေးပဲဟေ့၊ ထူးထူးခြားခြား ဘာသတင်းမှမရခဲ့ဘူး”

အဘိုးတို့လည်း အိပ်ရာဝင်လေ၏။ သူတို့ ပင်မင်ပန်းပန်းဖြင့် အိပ်ကြလေပြီ။

“ဂျစ် - ဂျစ် - ဂျစ် -”
“ဂျစ် - ဂျစ် - ဂျစ် -”

စန်ဒီယာ မထမဆုံးမီးလာ၏။ သူ၏ပြတင်းတံခါးကို တစ်နံတစ်ယောက်က ဖွင့်နေလေပြီ။ စန်ဒီယာသည်ထပြီး အဆင်သင့်စောင့်နေလေပြီ။ မကြာမီ ဝုဗ္ဗကျန်းနှင့် အဘိုးတို့တို့လည်း မီးလာကြပြီ။ စန်ဒီယာ၏အခန်းသို့ ကူးလာသည်။ သူတို့သည် မီးတစ်ဝက်ဖြင့် အိပ်ပျော်နေကြသူများသာတည်း။

“ကွီ”
ပြတင်းတံခါးပွင့်ပြီး လူတစ်ယောက်ဝင်လာ၏။ နောက်ထပ်

သိုင်းကထပ်အိပ်ရာ (၆) ♦ ၂၂၅

လူတစ်ယောက်၊ ပေါင်းလူနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ သူတို့သည် ခြေရင်းတွင်ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသူသုံးဦးကို မမြင်ကြပေ။ အိပ်ရာပေါ်သို့သာ ကြည့်နေကြ၏။

“အဟမ်း - ဟမ်း -”
စန်ဒီယာက ချောင်းဟန့်လိုက်သောအခါ ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသူနှစ်ဦးသည် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ကြလေ၏။

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”
ဝင်လာသူနှစ်ဦးသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေ၏။ ဝုဗ္ဗကျန်းက မီးထွန်းလိုက်သောအခါ ဝင်လာသူနှစ်ဦးကို တွေ့ကြရသည်။ ထိုသူနှစ်ဦးမှာ စားသောက်နေစဉ်က စန်ဒီယာတို့၏ လက်ဝဲဘက်၌ထိုင်နေသူနှစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။

“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေတုံး”
ဝင်လာသူနှစ်ဦးက ပြန်မေးလေ၏။
“ကျုပ်တို့ ဘယ်သူတွေဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းတို့ ကျုပ်တို့အခန်းကို ဝင်လာဖို့အကြောင်းမရှိဘူး။ အခုဟာက မီးကြောင်မီးဝှက်ဝင်လာတာ”

“ဟား - ဟား - ဟား - မင်းတို့တစ်တွေဟာ မကြာခင်ကမှ ဝင်ရောက်လာတဲ့လူတွေမှန်း သိကာပဲ၊ ဝါကြောင့် အခန်းမှာ ဘေးညာလေးများ မှီလိုမို့ဦး မီးခိုဝင်လာ”

၂၆ • ကဏ္ဍဆိုင်ရာလင်းအောင်

“မင်းတို့ သူခိုးစွပ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး”

ဝင်လာသူနှစ်ဦး မျက်နှာဖျက်သွား၏။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကျနော်တို့ဆည်လိုက်ကြသည်။

“အေး - ငါတို့ သူခိုးတွေမဟုတ်ဘူး၊ မောလုံကျွန်းမြို့က စစ်သည်မဲ့မက်တွေက”

သည်တစ်ခါ မျက်နှာဖျက်ရသူကတော့ စန်ဒီယာတို့ ဖြစ်ပေသည်။ မောလုံကျွန်းမြို့ စစ်သည်မဲ့မက်တွေဆိုသဖြင့် နန်းကိုးကောင် ဂိုဏ်းချုပ်ကျီထောင်ကို စန်ဒီယာသတ်ခေါ်၏။ ကျီထောင်၏လက်တံသည် စွည်လှသည်။ သူတပ်မဲ့မက်သည်နယ်အတွင်းရှိ စစ်သည်မဲ့မက်များကို မိမိအား မမ်းဆီးရန် အမိန့်ပေးထားသည် မဟုတ်ပါလား။ သည်စစ်သည်မဲ့မက်ဆိုသူများသည် မိမိအားသိ၍ မမ်းခြင်းလော။ ခန့်မှန်းပြီးမမ်းခြင်းလားဆိုသည်အချက်ကို စစ်ဆေးကြည့်မည့်ပည်း နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဂရုမစိုက်မိပါ။

“ကျုပ်တို့က ခရီးသွားတွေပဲ။ ကျုပ်တို့ကိုမင်းစေချင်ရင် မမ်းစစ်ပေါ့။ အခု - မင်းတို့လုပ်ပုံက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ တကယ့်သူခိုးတွေပုံစံပဲ”

“ဟေး - မင်းဘာမှမပြောနဲ့၊ ငါတို့ သတင်းရထားတာက နှစ်ယောက်၊ မင်းတို့က သုံးယောက်ဖြစ်နေလို့ ငါစဉ်းစားရခက်နေတာ”

သိုင်းအာရင်၏ရုပ်ပုံစာ (၆) • ၂၇

“ဟား - ဟား - ဟား နှစ်ယောက်တစ်တွဲ ခရီးသွားနေကြတဲ့ သူတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ မင်းတို့အဲဒီနှစ်ယောက်တွေ ခရီးသွားတွေကို စစ်ဆေးသင့်တယ်။ ငါတို့သုံးယောက်က နှစ်နှစ်ကျော်လောက်က တည်းက တွဲနေတာကွ၊ ဒီက ငါတို့အဘက ငါတို့ကို စိတ်မချလို့ လိုက်နေရတာ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ရှိနေတာကိုး၊ တို့က လူငယ်နှစ်ယောက်ကို ရွာနေတာကွ၊ အင်း - မင်းတို့က သုံးယောက် ဖြစ်နေတော့ ခွကွတယ်”

စစ်သည်မဲ့မက်ဆိုသူများသည် တံခါးပေါက်မှထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသဖြင့် စန်ဒီယာက မယ်ဝေးလိုက်သည်။ ရန်မလို ရန်ပြီစေလိုသည့် သဘောပင်။ ဤနှစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်၍ရသည်။ သို့ရာတွင် အခြားစစ်သည်မဲ့မက်များက သူတို့အား ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်သွားမည်ကို ခိုးရိမ်သဖြင့် မသတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မဲ့မက်ဆိုသည့်နှစ်ယောက်သည် ခပ်တင်းတင်း တံခါးမှ ထွက်သွားကြသည်။

ဓမ္မကျွန်းက တံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်၏။

“ဘယ်သူတွေကိုများ ရွာနေတာလဲ မသိဘူး”

အဘိုးဖိုကပြောလိုက်၏။

၂၂၈ ♦ စက္ကသိုလ်နုလင်းအောင်

“မသိပါဘူးအဘရယ်၊ သူတို့ရွာနေတဲ့လူနှစ်ယောက်ကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ မသိပါဘူး ကံကံ - မြန်အိပ်ကြရအောင်”

အဘိုးဘိုးသည် မြန်ထွက်သွား၏။

စုမုကျန်းသာ ကျန်ရစ်သည်။

“အစ်ကို - ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

စုမုကျန်းက တီးတီးမေးလိုက်သည်။

“ခဏ - ခဏ -”

စန်ဒီယာက အဘိုးတို့အခန်းမှီရာအကဲသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး

“ညီလေး - သွားအိပ်ဆွေတော့”

စုမုကျန်းသည် ထွက်ခွာသွားတော့၏။

နံနက်လင်းသော် စန်ဒီယာတို့သည် မြင်းသုံးစီးဖြင့် ခရီးထွက်ကြလေ၏။ မြို့ပြင်ရောက်သည်နှင့် ရဲမက်စစ်သည်နှစ်ဆယ်ခန့် အဆင်သင့်စောင့်ကြိုနေသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

စစ်သည်တော် ခေါင်းဆောင်က -

“မင်းတို့ ဘာမှမခံခံပါနဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေး အမင်းခံပါ”

“ကျွန်တို့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“ဘာ - အပြစ်ရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ ငါတို့မသိဘူး မြို့စားကြီးဆီ ရောက်မှမင်း”

သိုင်းကရာဇ်စံရုပ်ပုံ (၆) ♦ ၂၂၉

“အေး - တို့က ဒါနဲ့ပဲခွင်းမယ်ကွ”

စန်ဒီယာက ပြောပြောဆိုဆို နွယ်ခွေမားကို နှမ်းခနဲဆွဲထုတ်ကာ စစ်သည်တော်ခေါင်းဆောင်အား တိုက်ခိုက်၏။ ထိုအခါ စုမုကျန်းနှင့် အဘိုးတို့တို့မှာလည်း မားများကိုထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်ရတော့သည်။

“အား -”

စစ်သည်တော်ခေါင်းဆောင်မှာ စန်ဒီယာအား ကြာရည်စွာ မခံနိုင်ပေ။ နွယ်ခွေမားချက်မီကာ မြင်းပေါ်မှကျသွားသည်။

စုမုကျန်းသည် သီချင်းဆိုရင်း တိုက်ခိုက်လေ၏။

“ရန်သူတွေက များသဗျာ -

မေးလုံလေးမြား ပြောက်မြားစွာ

တစ်ယောက်ကျ တစ်ယောက်တက်လာ -

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးနေရာ -

အလောင်းချင်းထပ်သည် သမ္ဗူဒ်မှာ -”

စုမုကျန်းသည် တေးဆိုရင်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်တော့၏။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျဆုံးကုန်သည်။ ထို့ကြောင့် တေးကို ဝိုဗိုအော်ဟစ်သီဆိုလေတော့သည်။

အဘိုးဘိုးသည် မြင်းကို လှည့်ပတ်စီးရင်း ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်သည်။ အဘိုးဘိုးမှာ အတွေ့အကြုံရှိသူဖြစ်၍ ရှောင်အတိမ်း

၂၃၀ • ကဏ္ဍသိုလ်နေလင်းအောင်

အထိုးအခုတ် ပိုမိုကျင်လည်သည်။ သူ့မားများတွင် အသက်ပါသွားရ
သူများမှာ သုံးယောက်တိတိမို့လေပြီ။

စုစုပေါင်း ရန်သူနှစ်ဆယ်ခန့်မှာ ဆယ်နှစ်ယောက်ခန့်သာ
ကျန်ရှိတော့သည်။

စန်ဖျီယာက -

“သူတို့ကို သေအောင်မထိုးခုတ်နဲ့တော့၊ ဂဏ်ရာရရှိလောက်
သာ ထိုးခုတ်တော့၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမြို့က မြန်မြန်ထွက်မယ်”

အဘိုးတို့နှင့်စုစုကျန်းတို့သည် သီချင်းဆိုရင်း တက်ညီလက်ညီ
တိုက်ခိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် အသေမတိုက်ခိုက်ကြတော့ပေ။ ရန်
သူများစိတ်ဓာတ်ကျွံသာ ဂဏ်ရာရနေရတာ တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

စစ်သည်မဲ့များတွင် သိုင်းယဉာဏ်ထက်မြက်မြက်မို့သူ
မပါသဖြင့် စုစုကျန်းတို့ ထိုးခုတ်သဖွယ်နေရတော့၏။

“ဆုတ်ကြဟေ့ - ဆုတ်ကြ”

စစ်သည်မဲ့များ အော်ဟစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ပရမ်းပ
တာ ဆုတ်သွားကြသည်။ သူတို့သည် ထိုသုံးယောက်ကိုမနိုင်ကြချေ။

စန်ဖျီယာသည် ဖူးဒန်သက်ပြင်းချပြီး -

“အင်း- ဒီကောင်တွေ ဘာသတင်းရသလဲမသိဘူး၊ ကျွန်တော်
တို့ကိုပဲ အတင်းတားတာပဲ”

အဘိုးတို့က ရယ်လိုက်ပြီး -

သိုင်းကဆုတ်ခံရပ်နား (၆) • ၂၃၁

“ဟား - ဟား - ဟား - ဘာပြောပြော တို့တော့ အဖျင်းပြေ
တာပဲဟေ့၊ ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်လိုက်ရလို့ အတော်ကြီး လူကို လန်းလန်း
ဆန်းဆန်းဖြစ်သွားတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

• • •

ကျယ်ပြောလှသော သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် လူသုံးဦးသည် ရင်ပေါင်တန်းလျက် ပြေးနေလေ၏။ အလှအယက်ပြေးနေကြခြင်း မဟုတ်ပါ။ ခြေလှမ်းညီညီမြင့် ပြေးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အလယ်မှလူသည် စန်ဒီယာဖြစ်ပါသည်။ စန်ဒီယာသည် လေကိုဆန်လျက် မုန့်မုန့်ပြေးနေပါသည်။ လေသည် သူ့တစ်ကိုယ် လုံးကို ဝင်တိုးလျက်ရှိနေပါသည်။ သူ့ဆံပင်များ တစ်ကိုယ်လုံးကို လေတွင် လွင့်ဝဲလျက်။

စန်ဒီယာ၏ လက်ဝဲဘက်တွင် စုမုကျန်းရှိသည်။ လက်ယာ တွင်ကား ဂုဏ်ခြောက်ပါး အဘိုးဘိုး။

သူတို့သည် ပြေးလွှားရင်းမှ ရုတ်တရက်ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။ သုံးဦးစလုံး ထူးခြားစွာရပ်မိကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ပင်လယ် ပြင်မှ တိုက်ခတ်နေသော လေကို အားရပါးရရှိသွင်းလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် အားလုံးပင် ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက် ကြပါသည်။ လိုင်းလုံးကြီးများ သဲသောင်ကမ်းစပ်ဆီသို့ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး အဆက်မပြတ် ဝင်လာလျက်ရှိကြ၏။ တုန်းတုန်းဖြစ်ည်ဟည်း နေသံမှာ ကြက်သီးထစရာပင် နကောင်းလှသည်။

“ကဲ - ပင်လယ်ထဲကို ဆင်းပြေးကြမယ်၊ မရင်မို့၊ မရင်မို့၊ ခြေထောက်နဲ့ထောက်မီခိုင်းသမျှ ပြေးကြမယ်”

ပင်လယ်ထဲမှ နေကြပန်း

ပင်လယ်ဟူသည်မှာ မည်သို့နည်း။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ မမြင်ရသောမျှော်ကွယ်ကြီးကို ပင်လယ် ဟု ခေါ်ပါသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ မမြင်ရသော ကွယ်ပြောသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးသည် လှိုင်းများ တဝန်းဝန်းရိုက်ခတ်လျက် ရှိပါ သည်။

လမြီးပုံသဏ္ဌာန် ခွင်လျားလှသော သဲသောင်ပြင်ကြီးသည် မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ပြန့်လျက်ရှိနေပါသည်။

တောင်ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ သူတို့တစ်တွေ ဆိုက်ရောက်လာ ကြပါပြီ။ သူတို့သည် တောင်ပင်လယ်သို့ ဦးတည်ထွက်ခွာလာကြပါ သည်။ နှစ်လတိတိကြာပြီးသောအခါ တောင်ပင်လယ်သို့ ဆိုက် ရောက်လာကြသည်။

၂၃၄ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သိုးယောက်သား တစ်ပြိုင်နက် ဆင်းပြေးကြလေတော့၏။ လေပြင်းက သူတို့ကို ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်နေသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများက လည်း သူတို့အား ဆောင့်တွန်းနေသလို ရှိနေသည်။ လှိုင်းနှင့်လေနှင့် တားဆီးနေသဖြင့် ပြေးရသည်မှာ မလွယ်ချေ။

သဲမြေ၌ နစ်မြုပ်သွားသော ခြေထောက်များကို ဆွဲနုတ်ယူနေရသည်ကပင် လွန်စွာ ပင်ပန်းကြီးလှ၏။ သဲမြေထဲ၌ နစ်မြုပ်သွားသော ခြေထောက်ကို သာမန်လူသည် ပြေးရင်း ဆွဲမနုတ်နိုင်ချေ။ ထိုသဲမြေ၌ပင် လဲကျသွားရပေမည်။

“သိုင်းသမားကောင်းတစ်ယောက်ဟာ ပင်လယ်ပြင်မှာ လှေကွင်းဖူးရမယ်။ လှေကွင်းဖူးမှ ပြည့်စုံတဲ့ သိုင်းပညာကိုရရှိမယ်။ ပင်လယ်သဲသောင်၊ ပင်လယ်လေနှင့် ပင်လယ်လှိုင်းတွေဟာ သိုင်းသမားတွေ့ရုံ အကောင်းဆုံး လှေကွင်းဘက်တွေပဲ”

အဘိုးအိုသည် အော်ပြောနေ၏။ သူ့အသံသည် လေထဲ၌ လွင့်ပွဲနေသည်။

ပင်လယ်သောင်မြင်ကာ၊ ရွှည်လျားလှ၏။ သူတို့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပြေးနေကြသည့်တိုင် ဂူးဆစ်မြှုပ်ခံသာ ရောက်ချီကြသေးသည်။ ပြေးနေကြသူများမှာ လေနှင့်ရေကို ကြုံကြုံခံ၍ ပြေးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ခနဲချီယာနှင့် စုမုကျန်းတို့သည် ခွဲမာန်မလျှော့ဘဲ

သိုင်းအကုန်အစုံပုံစံ (၆) • ၂၃၅

ဆက်ပြေးနေကြသည်။ အဘိုးအိုသည် အော်ဟစ်အားပေးနေဆဲဖြစ်၏။

“ဆက်ပြေး ပင်လယ်ရဲ့ တစ်ဖက်တမ်းရောက်တဲ့အထိ ဆက်ပြေးကြမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လဲ အားတင်းထားကြ”

မကြာမီ ရေသည် ပင်လယ်သို့ ရောက်ချီလာ၏။

သူတို့သည် ဆက်ပြေးနေကြ၏။ ပေါင်လယ်ထိ ရေရောက်နေပြီဖြစ်ရာ ပြေးရသည်မှာ မလွယ်တော့ချေ။ မလွယ်သော်လည်း သူတို့ ဆက်ပြေးနေကြသည်။ ပေါင်လယ်မှ ပေါင်ရင်း၊ ပေါင်ရင်းမှ ခါးဆစ်၊ ခါးဆစ်မှ ရင်ဘတ်၊ ထို့နောက် ပခုံး။

သူတို့ထဲတွင် အဘိုးအိုမှာ အရပ်အမိုင့်ဆုံးဖြစ်၍ အဘိုးအိုမှာ လူတစ်ရပ်လုံး နစ်မြုပ်သွားလေ၏။

ခနဲချီယာနှင့် စုမုကျန်းတို့သည် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ပြေးနေဆဲဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် -

“ဝုန်း -”

“ဝေါ -”

လေပြင်းနှင့်အတူ လှိုင်းလုံးကြီးများက ဆင့်ကာဆင့်ကာ ခိုက်ခတ်လိုက်သည်။ စုမုကျန်းမှာ လှိုင်းလုံးများနှင့်အတူ ပြေးနေသို့

၂၃၆ • တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ပြန်ပါသွားသည်။

စန်ဒီယာသည် အဘိုးတို့အား သတိရလိုက်သည်။

“သူက အရပ်ပုတယ်၊ ငါတို့လောက် မြေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊
ဓနက သူ့အရပ်ကိုပဲနေမှာ သေချာတယ်”

ထိုအခါ အဘိုးတို့သည် ပင်လယ်ထဲသို့ ပြန်ဆင်းသွားသည်
လှိုင်းလုံးများနှင့်အတူ ပါသွားသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရ၏။ အဘိုးတို့
သည် လှိုင်းလုံးမလာဘဲကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြန်ပါလာမည်ဟု ထင်ထား
သော်လည်း အဘိုးတို့မှာ ပါမလာနိုင်တော့ပေ။ ထိုအခါ စန်ဒီယာ
အဘိုးတို့နောက်သို့ ခရောသောပါး လိုက်ရတော့၏။

အဘိုးတို့သည် မြေကုန်လက်မန်းကျွတ်ပဲလား၊ သတိလစ်ဟင်း
သွား၍ပဲလားမသိ၊ လှိုင်းလုံးနောက်သို့ ပါသွားတော့သည်။ လှိုင်းလုံး
ကြားတွင် ယက်ကန်ယက်ကန်ပါသွားသည်။

စန်ဒီယာသည် ပို၍ ခိုခိမ်ထိတ်လန့်မိတော့သည်။ အဘိုးတို့
ကို အမိလိုက်ကူးနိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ထိုအချိန်၌ လေကလည်း ပိုထန်လာသည်။ လေပိုထန်လာ
သဖြင့် လှိုင်းကလည်း ပိုကြီးလာသည်။ ထိုအခါ စန်ဒီယာအဖို့ အဘိုး
တို့ကို အမိလိုက်နိုင်ရန်မှာ အခက်အခဲကြီးဖြစ်နေတော့သည်။

စန်ဒီယာသည် အဘိုးတို့ကိုမိမိစေ့ရန် လိုက်ကူးနေရင်းမှ သူ၏

သိုင်းအကုန်အရပ်ပုံစံ (၆) • ၂၃၇

အတွင်းအားများကို ပြန်လည်စုစည်းလိုက်၏။ မွေးရာပါ ပင်ကိုယ်
အားကိုလည်း ထုတ်သုံးသည်။ ထိုအခါ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ သိုင်း
ဝိညာဉ်ကလည်း နိုးထလာသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်ချက်ကူးလိုက်နံ့မျှ
ဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က အထွေးကြီးသို့ ရောက်သွားသည်။ စန်ဒီယာ
သည် လျင်မြန်စွာ ကူးခတ်သွားသည်။ သူ ကူးနေသည်မှာ ရေနံပင်
ထိသည် မထင်ရတော့ချေ။ ရေနံပင်မှ ရွှံ့ပျံ့နေသည့်အလား ဖြစ်နေ
တော့သည်။

လှိုင်းလုံးများစာကြောင့် အဘိုးတို့၏ အင်္ကျီဝေါဝါကို မြင်နေရ
သည်။ အဝါရောင်ကလေးသည် ပေါ်လာလိုက် မြှုပ်သွားလိုက်ဖြင့်
မြင်နေသည်။

စန်ဒီယာ ပည်သို့မျှ ပြန်ဆန်နေသည်ဖြစ်စေ အဘိုးတို့ဆီသို့
မရောက်နိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် စန်ဒီယာသည် အဘိုးတို့ထံသို့
ရောက်ရန် အားကြီးမာန်တက် ကူးခတ်နေဆဲဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး
တွင် သူသည် အဘိုးတို့နှင့်နေသည့်နေရာသို့ လှမ်းခုန်အုပ်လိုက်သည်။

“ဝန်း -”

သူ့ကိုယ်သည် ပေါ့ပါးစွာ မြောက်တက်သွားသည်။ သူသည်
အဝါရောင်အနီသို့ ကူးရောက်သွားလေတော့သည်။ အဘိုးတို့အား
ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ လက်ဆဲသို့ အဘိုးတို့ ပါလာသည်။ သူသည်
ကမ်းခြေသို့ ပြန်လည်ကူးခတ်တော့သည်။

ထိုစဉ် ဧရာမလွှဲလုံးကြီးတစ်လုံးသည် တလိမ့်လိမ့်နှင့် ပင်လယ်တွင်းမှ လာနေသည်။ အဘိုးဘိုနှင့် ခန့်ဇီယာတို့အား ကမ်းခြေဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။ ထိုနှစ်ယောက်မှာ လွှဲလုံးကြီးနှင့်အတူ ပါသွား၏။ လွှဲလုံးထဲတွင် လူ့ကာယကံကာနှင့် ပါသွားသည်။

ကမ်းစပ်သို့အရောက် လွှဲလုံးပင်လယ်ထဲသို့ ပြန်ဆုတ်မည့်အလုပ်တွင် ခန့်ဇီယာသည် ကိုယ်ဖော့ပညာကိုသုံးကာ လွှဲလုံးထဲမှ ခုန်းထွက်လိုက်၏။ ခုန်မထွက်၍မဖြစ်ချေ။ ထိုလွှဲလုံးနှင့် ပင်လယ်ထဲ ပြန်ပါသွားမည်သာဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သားမှာ သဲပြင်ပေါ်သို့ လုံးထွေး၍ကျသွားလေ၏။ ထိုနေရာမှာ ဘေးကင်းစွာကင်းနေရာဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ရေရှိနေသော်လည်း ခြေကူးဝတ်မြှုပ်နံ့သာရှိသည်။

ခန့်ဇီယာမော့ ပင်ကိုယ်အားရော အတွင်းအားပါ အားကုန်ထုတ်သုံး၍ ကူးခတ်လိုက်ရသည်ဖြစ်၍ အတော်ပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားသည်။ ပိုဆိုးသည့်အချက်မှာ ကိုယ်ထဲသို့ ပူးကပ်ရောက်နေသည့် သိုင်းဝိညာဉ် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ခန့်ဇီယာသည် သဲသောင်ပြင်ထက်၌ ပတ်လက်လဲကျနေ၏။ အတော်ကြာမှ သုထလာသည်။ ထလာလာခွင်း သူကယ်တင်လိုက်သည့် အဘိုးဘို၏ အခြေအနေကို စူးစမ်းကြည့်သည်။ အသက်မှမရှိသေးရဲ့လားဟူသော

အသိစိတ်က ငယ်ထိပ်ကို ဝင်ဆောင်သည်။

ထိုအကြည့်ဖြင့် စူးစမ်းကြီး ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်ကား "ဟင် -"

ခန့်ဇီယာသည် လေးဖက်ထောက်လာရင်း အဘိုးဘိုအား ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အဘိုးအား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ သူသည် သဲသောင်ပြင်ထက်မှ ခုန်ထမီသည်။

သူ့မျက်စိကိုပင် သူမယုံနိုင်အောင်မြင်သွားသည်။

သူ့မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် အဘိုးဘိုသည်ကား -

မြူးဖွေးသောဆံပင်များသည် ခေါင်းပေါ်၌မရှိတော့ပေ။ ဖုတ်လိုက်ကျွတ်ထွက်သွားပေပြီ။ နက်မှောင်သော ဆံကေသာများက အစားထိုးဝင်ရောက်လျက်ရှိသည်။

မျက်နှာပေါ်မှ မုတ်ဆိတ်ဖြူ နှုတ်ခမ်းဖွေးဖြူဖြူတို့လည်း လုံးဝမရှိတော့ချေ။ မျက်နှာပြင် ပြောင်ချောလျက်ရှိနေပေသည်။

တွန့်ကြေနေသည့် အသားအရေများလည်း မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်သွားပြီ မသိတော့ချေ။ အားလုံး၊ အားလုံးသည် ပြောင်လဲလျက် ရှိနေချေပြီ။

နက်မှောင်ကြည်လဲ့သော မျက်နှာကံဝန်း -

၂၄၀ ♦ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မြောင်စင်းညီညာသော နှာတံ -

သန္တာရောင်နှုတ်ခမ်းအစုံ -

ဝင်းညက်မြူစင်သည့် အသာအရေ -

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း အဝတ်အစားကြီးဖြင့် မဟုတ်
တော့ချေ၊ ရေစိုနေသဖြင့် မှိုက်ဖိုကြီးငယ်အသွယ်သွယ်တို့ ပေါ်လွင်
ထင်ရှားနေသည်။ အဘိုးတို့အစား လွန်စွာလှပသော အမျိုးသမီး
ငယ်တစ်ယောက် ရောက်နေပေပြီ။

“ဟင် - နေကြာယန်းကလေး”

စန်ချီယာက နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ရေရွတ်မိလေ၏။

စာစဉ်(၆) ပြီး၏

စာစဉ်(၇) ဆက်လတ်ဖတ်စွဲပါရန်

♦ ♦ ♦

